ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 8ον

ΑΡ. 378

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

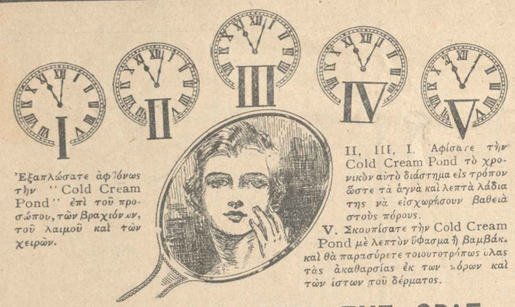

'Εξαπλώσατε ἀφ' ὅλου τὴν "Cold Cream Pond" ἐπὶ τοῦ προσώπου, τῶν βραχιόνων, τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν χειρῶν.

II, III, I. Ἀφίσατε τὴν Cold Cream Pond τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα εἰς τρόπον ὥστε τὰ ἀγγὰ καὶ λεπτὰ λάδια της νὰ εἰσχωρήσουν βαθειὰ στοὺς πόρους.

V. Σκουπίσατε τὴν Cold Cream Pond μὲ λεπτὸν ὕφασμα ἢ βαμβάκ. καὶ θὰ παρατήρητε τοιουτοτρόπως ὅλας τὰς ἀκαθαρσίας ἐκ τῶν πόρων καὶ τῶν ἴστων τοῦ δέρματος.

5 ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΛΕΠΤΑ ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Κάθε βράδυ πρὸ τοῦ ὕ-νου θυσιάσατε πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας διὰ τὸν καθαρισμὸν τῆς ἐπιδερμί-ος τοῦ προσώπου σας, τοῦ λαιμοῦ καὶ χειρῶν σας μὲ τὴν «Κόλντ Κρέμα Πόντ.» Εἶναι ὁ μόνος τρό-ος διὰ νὰ διατηρήσετε τὸ δέρμα σας καθαρὸν καὶ ὑγιὲς καὶ τοῦ κάσετε τὴν φρεσκάδα τῆς νεότητος. Τὰ ἀγγὰ λάδια ποὺ περιέχει ἡ Cold Cream Pond εἰσχωροῦν βαθειὰ στοὺς πόρους καὶ τοὺς ἱστοὺς καὶ φέρουν στὴν ἐπιφάνειαν ὅλας τὰς ἀκαθαρσίας ποὺ ὑπάρχουν ἐντός. Τὰ λά ια αὐτὰ τρέφουν συγχρόνως τοὺς ἱστοὺς καὶ ἐμπο-ίζουν τὰς ῥυτίδας. Μὲ τὸ σκούπισμα τῆς κρέμας συμπαρασύρονται καὶ αἱ ἀκαθαρσίαι.

'Εξ ἄλλου, πρὶν ἐξέλθετε, χρησιμοποιήσατε ὀλίγην «Γάνιαν Κρέμα Πόντ.» 'Η κρέμα αὐτὴ προφυλάσσει τὴν ἐπιδερμί α ἀπὸ τὸν ἥλιον, τὸν ἄνεμον καὶ τὸ κρύο. Μ-ταχε ρισθῆτε τὴν ἐπίσης κάθε φορὰν ποὺ θέλετε νὰ φανῆτε "πιὸ ὡμορφη."

Εἶναι μοναδικὴ διὰ τὴν πούδρα σας

ΔΩΡΕΑΝ ΔΥΟ ΣΩΛΗΝΑΡΙΑ ΔΕΙΓΜΑΤΑ

ἐναντι ἀποστολῆς 80 λεπτῶν εἰς γραμματόσημα πρὸς τὸν 'Αντιπρόσωπον Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, 'Αριστοτέλους Π, ΑΘΗΝΑΙ.

Pond's Vanishing & Cold Creams

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὰ Καταστήματα, Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σφυρήλατοι ἔτοιμοι καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ τελευταίας μόδας, στενὲς καὶ πομπὲ (Καρκτιῶν 18 ἡγγυημέναι, δράμια 3 τὸ ζεῦγος καὶ μὲ τὸ ἐνεματεπώνυμον ἐντός)

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΗΤΕ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ, ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ, ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΣΤΕΛΙΟΥ & ΖΕΡΒΑ

ΟΔΟΣ ΑΠΕΛΛΟΥ 3 (πάροδος πλατείας Δημοτ. Θεάτρου) 'Αθῆναι

'Αποκέψατε καὶ φυλαξατε τὸ παρὸν.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ-ΖΩΝΑ

'Επιστημονικῶς οἱ τελειότεροι.

Προσδίδουν χάριν καὶ ὑγείαν.

Κάλτσαι ἐλαστικαὶ πλουσιωτάτη συλλογή.

Διάφορα εἴδη διὰ μασσάζ. 'Ελαστικὰ πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ρυτίδων.

Στὸ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του

ΤΟ ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ

'Οδὸς Ἐμμανουὴλ Μπενάκη 5.

Δύνασθε νὰ ἔχετε μόνοι σας τὰ μαλλιά σας καλλιτεχνικῶς ὀντυολαρισμένα καὶ μὲ μποῦκλες, ἀγοράζοντες ἕνα μαγνήτην μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματα ἀντὶ δραχμῶν 15 (δδηγίαι ἐντὸς τοῦ κυτίου).

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Εἰς τὸ Μυροπωλεῖον κ. Νικολαΐδου, Μητροπόλεως 42 καὶ εἰς τὸ Κομμωτήριον Λαμπροπούλου 'Αγίου Κωνσταντίνου 12, 'Αθῆναι.

ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: Παρὰ τῷ Κομμωτηρίῳ «Νέστωρ», Μητροπόλεως 121.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ἀποστέλλεται ἀντὶ δραχμῶν 20 (ἐπὶ συστάσει).

Γράψατε:

Γεν. 'Αντιπρόσωπον, 'Ηλίαν Λάϊον 'Αβάντων 10, Χαλκίς.

Συνιστᾶται ἀπὸ τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς 'Οφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27 'Αθῆναι, τηλ. 1-68

ΠΩΛΕΙΤΑΙ αὐτοκίνητον 6 θέσεων, μάρκας Citroen. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΛΑΪΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΤΟΚΟΣ 4%

ΜΕ ΔΩΡΕΑΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ ΖΩΗΣ Ἢ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΩ

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΣ ΜΕ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ ΚΑΠ. ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΚΑΠ.

"Εχω σήμερα 10.000 Δραχ. εἰς τὸ κοινὸν Ταμιευτήριον. Π... τὸν τόκον μου πρὸς 4 ο)ο κ' ἔχω τὰ χρήματά μου ὅποτε θελήσω.

"Αν ἀσθενήσω ἢ' ἀναγκασθῶ νὰ παίρνω διὰ τὴν ἀρρώστια... ἀπὸ τὸ Ταμιευτήριον χρήματα—ὁπότε θὰ μειώσω τὰς οἰκονομαί... Καὶ ἂν ἀποθάνω ἐξ ἀτυχήματος, ἡ οἰκογένειά μου δὲν θὰ πάρ... τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν κατάθεσίν μου.

Τώρα ἂν καταθέσω 10.000 Δραχ. εἰς τὸ «Ταμιευτήριον Προ... τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης, λαμβάνων ὁμολογίας ἀντὶ βιβλιαρίου, ... τόκον 4 ο)ο κ' ἔχω τὰ χρήματά μου ὅποτε θελήσω πρὸ τῆς λή...

'Αλλὰ ἂν τυχὸν ἀσθενήσω, ἀντὶ νὰ πάρω ἀπὸ τὰς οἰκονομ... θὰ εἰσπράττω τὸν τόκον μου καὶ ἀπὸ τὴν 'Ασφάλειαν ἀνάλογ... τὴν καταθεσί μου ἀποζημίωσι.

"Αν ἀποθάνω ἐξ ἀτυχήματος, ἡ οἰκογένειά μου θὰ εἰσπρ... τῆς καταθέσεώς μου τῶν 10.000 Δραχ. καὶ ἄλλας 10.000 ... ἀσφάλειαν.

Δηλαδή, εἰς μὲν τὸ κοινὸν Ταμιευτήριον δὲν ἔχω τίποτε περισ... ρον νὰ ἐλπίζω ἐγὼ ἢ ἡ οἰκογένειά μου ἐν περιπτώσει ἀσθενεί... νάτου ἐξ ἀτυχήματος ἀπὸ τὴν κατάθεσίν μου καὶ τὸν τόκον μ... εἰς τὸ «Ταμιευτήριον Προνοίας» Λαϊκῆς Τραπέζης ἔχω κα... τάθεσιν καὶ τὸν τόκον μου καὶ ἀποζημίωσιν ἐπὶ πλέον ἂν ἀπ... ἢ ἀποθάνω.

ΚΡΕΙΤ...

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜ...

ΣΟΒΑΡΩΤΑΤΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΙΛΟΝ ONGUENT ABCES

ΙΛΟ... ΑΛΟΙ... ΚΑΤ... ΤΩΝ ΑΠΟΣΤ...

Νέα εἰδικὴ μέθοδος θεραπείας ριζικῆς ὅλων τῶν ἐπιπόνων τομῆς καὶ ἐχγειρήσεως. Εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς Γερμ... Ἐπιστήμης, προϊὸν μακροχρονίων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν.

Θεραπεύει ριζικῶς, ἀνωδύνως, τάχιστα, οἰκονομικά, ... πόστημα, ἀπὸ ἁπλοῦν μέχρι τοιούτου πναιμίας, τοὺς (Καλαμ... θιήνας, Ἄνθρακας, Φλέγμονας, ἄτονα κιρσώδη ἕλκη, Περικ... μὲ δυὸ λόγια γενικῶς οἱανδήποτε ἐξωτερικὴν πληγήν.

Εἶνε ἐν χρήσει εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ αἱ περισσ... λυάριθμοι ἰατρικαὶ γνωματεύσεις, Καθηγητῶν, Κλινικῶν, ... (εἰς τὴν διάθεσιν πάντοτε τῶν ἐνδιαφερομένων) εἶνε ἡ ἐπ... τῶν ἀνωτέρω.

Εἶνε τὸ «Φάρμακον φαινόμενον» ὡς ἀποκαλεῖται εἰς γνω... παρ' ἐνίοις κ. κ. 'Ιατρῶν, ἡμετέρων καὶ ξένων: ἡ ἀπορρ... στερεοῦ καὶ ἡ ἀχρήστευσις τῶν παλαιῶν δαπανηρῶν μεθόδων ... τῶν ἄνω παθήσεων, ἄνευ ἀποτελέσματος πολλάκις.

Εἶνε ἀπαραίτητον διὰ κάθε οἰκογένειαν διὰ τὰς μικροασ... ὅπως καὶ τὸ βάμμα ἰωδίου, καθὼς ἀναφέρει εἰς τὴν γνωμ... καὶ ὁ κ. Ε. Τζανετῆς, ἰατρός, Νικηταρᾶ 7, ἐνταῦθα, ἐνῶ δὲ βαρυτέρας χρήζει ἰδιαιτέρα ἐντολὴ τοῦ θεράποντος ἰατροῦ.

'Εγκεκριμένη παρὰ τοῦ 'Υπουργείου 'Υγιεινῆς καὶ δίδετ... παϊκῶν 'Ιατροσυνεδρίων, πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα, μὲ ὁδηγί... ἐντὸς ἑκάστου κυτίου.

Βιβλιογραφία καὶ δείγματα δωρεὰν διὰ τοὺς κ. κ. 'Ιατροὺς:

Γεν. 'Αντιπρ. καὶ 'Αποθ. διὰ τὴν 'Ελλάδα: Ι. Ζ. ΒΑΧΑΛ... Ρόμβης 18. Θεσσαλονίκης καὶ Θράκης: Γ. ΧΡ. ΠΕΝΤΖΟ... λονίκη, πλατεῖα 'Εμπορίου, Κρήτης: ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΖΩΡΤΖΑΚ... Χανιὰ Κρήτης. Θεσσαλίας: Κ. ΑΛΑΜΑΝΗΣ, Φαρμακοπ... δίτσα.

Υ. Γ.—'Αποκόψατε καὶ φυλάξατε τὴν παροῦσαν ἀνακοίνω... τες, πρὸς τὸ συμφέρον ὑμῶν, καθ' ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀλ...

ΕΡΩΤΙΔΕΙΣ ("Εργον τοῦ Κλήμεντος φὸν Παουσ(γγερ)

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE VILLETARD

ΤΟ ΚΟΜΠΟΔΕΜΑ

'Αφοῦ τελείωσε τὸ νοικοκυριό της, ἡ γρηὰ Λὸτ βγῆκε στὴν αὐλὴ κ' ἐκάθησε στὸ ξύλινο παγκάκι. "Ηταν μιὰ γρηῦλα, μὲ ζωηρὰ μαῦρα καὶ ζαρωμένο πρόσωπο, μὰ ὡστόσο κρατιόταν γερά, παρὰ τὰ ὀγδόντα της χρόνια. Εἶχε πλύνει τὰ πάτα της, εἶχε σκουπίσει κι' ἦταν ξένοιαστη.

Ποῦ καὶ ποῦ, κανένας γείτονας περνοῦσε τώρα ἀπ' τὸ δρόμο.

—Καλὴ μέρα, θειὰ Λὸτ! τῆς φώναζαν.

Κι' ἐκείνη ἀποκρινόταν:

—Καλημέρα, παιδιά μου.

Κάθε τόσο, ἡ θειὰ Λὸτ ἐγύριζε κι' ἔρριχνε ἀτέλειωτες ματιὲς μέσα στὸ σπίτι της. Ἐκεῖνο ποὺ κύτταζε ἐπίμονα ἡ θειὰ Λὸτ, ἦταν τὸ κομπόδεμά της. Πίσω ἀπ' αὐτὸ βρισκόταν τὸ κομπόδεμά της, ἡ τρεῖς χιλιάδες φράγκα ποὺ ἡ παληὰ κυρά της, ἡ κυρία Λεπλαὶν τῆς εἶχε ἀφήσει πεθαίνοντας.

Τρεῖς μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ πῆρε τὰ χρήματα αὐτά. Ὁ συμβολαιογράφος της τῆς εἶχε πεῖ νὰ τὰ καταθέσῃ σ' αὐτόν, γιὰ νὰ μὴ τῆς τὰ κλέψουν. Ἡ γρηὰ ὅμως ἀρνιόταν.

Ὄχι, ἤθελε τὸ κομπόδεμα κοντά της. Κι' ὅταν ἔφυγε ἀπ' ἔξω, μετροῦσε καὶ ξαναμετροῦσε τὰ γαλλικὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰκουρδε ἐυλαδικὰ κάτω ἀπὸ μιὰ στιβὰ σεντόνια. Τώρα πειὰ ὅμως, ἡ θειὰ Λὸτ εἶχε ἡσυχάσει. Δὲν ὑπῆρχαν κακοὶ ἄνθρωποι στὸν τόπο, ἀφοῦ δὲν τῆς εἶχαν κλέψει μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς τὰ χρήματα. Ἐξ ἄλλου, ἡ εἰδησις τῆς κληρονομιᾶς, ποὺ γρήγορα ξαπλώθηκε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὸ χωριό, τὴν εἶχε κάμει ἕνα σπουδαῖο πρόσωπο, ἀπὸ δίκη τῆς ἐβγαζαν τὸ κατέλλο καὶ τῆς χαμογελοῦσαν.

Αὐτὴ τὴ μέρα, ἡ γρηὰ Λὸτ ἦταν σκεφτική. Ὅλη ἡ παληὰ ζωή της περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια της: "Οταν ἦταν μικρή, φύλαγε τὶς ἀγελάδες στὸ χωριό... Ἔπλεκε στεφάνια ἀπὸ ἀγριολούλουδα καὶ τὰ φόρεμά μαλλιά της ἔπεφταν ὁλόχρυσα στοὺς ἀδύνατους ὤμους της. Δέκα ἑρτὰ χρόνων παντρεύτηκε τὸν Πέτρο Λὸτ, ἕνα καλὸ καὶ εὔθυμο παιδί, ποὺ ἔπαιζε κηπουρὸς στὸν πύργο τοῦ Μπλανμενίλ. Ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τῶν ἀφεντικῶν της, ἡ κόρη τους, ἡ κυρία Λεπλαίν, εἶχε κρατήσει τὸ ζευγάρι στὴν ὑπηρεσία της. Ἦσαν εὐτυχισμένοι. Μόνον ἡ Ἐλλειψις παιδιοῦ τοὺς ἐστόχιζε. Ὁ Πέτρος τὸ εἶχε παράπονο πολὺ δὲν ἀποτυπωσε γιό. Γι' αὐτό, ὅταν μιὰ φθινοπωρινὴ μέρα ὁ ἀγροφύλακας βρῆκε ψυχρὸ σ' ἕνα δρομάκι, ἕνα μωρὸ μὲ μουτράκι ὁλοκόκκινο κι' ἔξυπνα ματάκια, ἡ θειὰ Λὸτ ἐγύρεψε νὰ τὸ υἱοθετήσῃ. Βέβαια, αὐτὸ ἦταν μιὰ καλὴ πράξι, κι' ὕστερα, μὲ τὶς φροντίδες τοῦ παιδιοῦ, ὁ καιρὸς περνᾶ γοργοφτέρα. Μὰ ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ πῆραν τὸν Γκιγιὼμ —ἔτσι τὸν ὀνόμασαν— ἡ δυστυχία ἐμπῆκε μαζύ του στὸ σπίτι τους. Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, ἐνῶ ἡ Λὸτ ἑτοίμαζε τὸ μωρὸ στὸ κατώφλι της, ἄκουσε ἕνα πυροβολισμό, μιὰ τρομερὴ φωνή, ὕστερα καὶ εἶδε κατόπιν μιὰ σκιὰ νὰ γλυστρᾷ καὶ νὰ χάνεται μέσα στὸ δάσος. Κάποιος κυνηγὸς εἶχε σκοτώσει κατὰ λάθος τὸ Λὸτ. Τὸ δυστύχημα ἦταν τρομερό. Μὰ ἀφοῦ ὁ Γκιγιὼμ ἦταν ἐκεῖ, ἡ Λὸτ ἔπρεπε νὰ ζήσῃ. Ἔζησε λοιπὸν ἡ γρηὰ Λὸτ κι' ἐμεγάλωσε τὸ παιδί, ὅσο μποροῦσε καλύτερα. Μὰ κι' ἡ κυρία Λεπλαὶν δὲν ἀφησε ἔτσι τὴ χήρα καὶ τὸ μικρό της. Τῆς ἔχτισε μιὰ καλύβα καὶ τῆς ἔδωσε μιὰ μικρὴ σύνταξι.

'Ο καιρὸς περνοῦσε... Ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός της, ἡ θειὰ Λὸτ ἔνοιωσε νὰ ξυπνᾶ μέσα της τρυφερότατη ἡ μητρικὴ ἀγάπη. Ἀγάπησε παράφορα τὸ παράξενο ἐκεῖνο παιδί, ποὺ δὲν ἤξερε κανεὶς ἀπὸ ποῦ ἔρχόταν καὶ ποὺ ἔνοιωθε τὰ μάτια του σὰν ἀγριόγατος. Ἀδιαφόρησε κόσμο κουνοῦσε τὸ κεφάλι του κι' ἔλεγε στὴ θειὰ Λὸτ πὼς τὸ μικρὸ θὰ τῆς ἔφερνε περισσότερες ἔγνοιες, παρὰ χαρές. Ἐκείνη δὲν πίστευε τίποτε καὶ μόλις ἀκούσαμε τὰ πετεινοὶ κι' ἡ λεύκες θροῦσαν ἀπ' τὸ πρωινὸ ἀγέρι, ἔτρεχε στὴν κούνια, ἀγκάλιαζε τὸ μικρὸ ποὺ ἔκλαιγε καὶ τὸ ἡσύχαζε μὲ λόγια τρυφερά. Κι' ὅλες τῆς ἡ ὧρες περνοῦσαν ἔτσι. Ἡ θειὰ Λὸτ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ κουβεντιάσῃ πειὰ μὲ τὶς γειτόνισσες. Τὸ μωρὸ εἶχε τὴν κατοχὴ ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ εὐρισκε θάρρος, μ' ὅλα τὰ κατσαρὰ μαλλιά του, τὸ πεταλιὸ του μέτωπο καὶ τὸ μυτερὸ σαγόνι του ποὺ ἦταν ὅλο πεῖσμα καὶ κακία.

Τὸ παιδὶ αὐτό, ἀπὸ μικρὸ φαινόταν ἀτίθασσο καὶ ὑπούλο. Φτωχὴ θειὰ Λὸτ! Μὲ τὶ ἀγωνία ἔμαθε μιὰ μέρα ἀπ' τὸ σπασικλὶ, τοὺς ὁ Γκιγιὼμ τόσκαζε συχνὰ ἀπ' τὸ σχολεῖο! Ἔκανε παρέα μὲ τὰ παληόπαιδα, ἔκλεβε φροῦτα. Συχνὰ ἡ γειτόνισσες τῆς ἔκαναν παράπονα:

—Τί θρωμόπαιδο, θειὰ Λὸτ! Γιατί νὰ τὸ συμμαζέψῃς;

Μὰ ἡ γρηὰ ἔσκυβε τὸ κεφάλι κι' δὲν μιλοῦσε. Ἡ καρδιά της σφιγγόταν. Παιδί της δὲν ἦταν βέβαια ὁ Γκιγιώμ, μὰ τὸν ἀγαποῦσε.

Στὴν ἀρχὴ τὸν ἔπαιρνε μὲ τὶς συμβουλές, μὰ ὁ Γκιγιὼμ θύμωνε, χαλοῦσε τὸν κόσμο, χτυποῦσε τὸ πάτωμα μὲ τὰ χονδροπάτουτά του. Ὅταν ἔγινε δέκα πέντε χρόνων, ἡ θειὰ Λὸτ τὸν ἔβαλε νὰ μάθῃ

'Ο Γκιγιὼμ τόσκαζε συχνὰ ἀπ' τὸ σχολεῖο...

τέχνη, μὰ κάθε τόσο τὸν ἔδιωχναν τ' ἀφεντικά του, γιατὶ εἶχε κακὸ κεφάλι. Κι' ὅμως ἡ θειὰ Λὸτ τὸν ὑπεραπιζόταν ἀκούραστα.

— Εἶνε καλὸ παιδὶ τὸ ἀγόρι μου, ἔλεγε.

Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ κληρωθῇ ὁ Γκιγιὼμ καὶ νὰ πάῃ στὸ στρατό, ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ δὲν γύρισε, ὅπως πάντα τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Γεμάτη ἀνησυχία, μὲ τὰ μάτια κόκκινα ἀπ' τὸ κλάμμα, ἡ γρηὰ τὸν περίμενε ὅλη νύχτα, τὸν περίμενε μέρες ὁλόκληρες. Μὰ αὐτὸς δὲν φανότανε. Τότε ἄρχισε ἡ κακογλωσσιά. Ἡ γειτόνισσες ἔλεγαν στὴ θειὰ Λὸτ :

— Τόσαισε, γιατὶ φοβήθηκε τὸ στρατιωτικό. Δὲν εἶνε ὁ πρῶτος ποὺ πηδᾶ στὸ Βέλγιο, θειὰ Λὸτ...

Καὶ πρόσθεταν :

— Μὴν παραπονιέσαι, ὡστόσο. Τὸν ξεφορτώθηκες.

Ἡ γρηὰ τοὺς ἄφινε νὰ λένε. Τραβοῦσε στὸ δρόμο της, ἀκουμπῶντας στὴν ὀμπρέλλα της κι' ἔχυνε κρυφὰ πικρὰ δάκρυα. Ἡ πληγωμένη της καρδιὰ ἤταν βαρειὰ σὰν μολύβι. Μὰ πέρασαν μῆνες, χρόνια κι' ὁ πόνος της εἶχε ἠσυχάσει συγὰ—συγά....

Ἐνῶ τὰ σκεφτόταν ὅλ' αὐτὰ ἡ θειὰ Λὸτ, καθημένη στὴν αὐλόπορτά της, εἶδε ἔξαφνα ἕνα χέρι, ἕνα χέρι μὲ δάχτυλα ὅλο κόμπους, νὰ παραμερίζῃ τὰ κλαδιά. Ἡ γρηὰ χλώμιασε. Δὲν μποροῦσε παρὰ νάταν κάτοιος κακοποιός, γιατὶ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι δὲν ἔρχονται ἔτσι σιγά. Ὡστόσο στήλωσε τὰ μάτια της νὰ δῇ τί συμβαίνει. Τότε ἕνα κεφάλι πρόβαλε μέσα ἀπ' τὰ κλαδιά. Ἡ θειὰ Λὸτ κόντεψε νὰ λιποθυμήσῃ. Αὐτὸ τὸ φαρδὺ μέτωπο, αὐτὰ τὰ διαβολικὰ μάτια ποὺ τὴν κύτταζαν, ἤταν τοῦ Γκιγιώμ! Ναί, ἤταν ὁ Γκιγιώμ... Μὲ τὸ δάχτυλο στὰ χείλη, ὁ χαμένος γυιὸς της τῆς ἔγνεψε νὰ μὴ μιλήσῃ. Ἡ θειὰ Λὸτ ἔκλαιγε κι' ἐγέλοῦσε μαζύ :

— Ἀγοράκι μου! Φτωχό μου ἀγοράκι! ἔλεγε, κυτάζοντας τὰ παληὰ παπούτσια καὶ τὰ κουρέλια, ποὺ φοροῦσε ὁ Γκιγιώμ.

Καὶ καθὼς εἶχε ριχτεῖ καὶ τὸν φίλοῦσε γιὰ δεύτερη φορά, ὁ Γκιγιὼμ φώναξε :

— Πεινῶ!

— Πεινᾶς, μικρό μου! Ἔλα μέσα, παιδάκι μου...

Μὲ τρεμάμενα χέρια, ἡ γρηὰ Λὸτ ἄνοιξε τὸ ἀμπάρι, ἔπῆρε ἕνα κομμάτι ψωμί, τὸ ἄλοιψε βούτυρο καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε λέγοντας :

— Φάγε, μικρέ μου... Θὰ σοῦ κάμω καὶ μιὰ ὀμελέττα.

Ἄμα ἑτοίμασε τὴν ὀμελέττα, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα ἀπέναντί του. Ὁ Γκιγιὼμ τὴν ἔφαγε κ' ἔπειτα ἀποκοιμήθηκε στὴν ἀγκαλιά της, σὰν μικρὸ παιδί.

Ἡ θειὰ Λὸτ φοβήθηκε. Γιατὶ κύτταξε ἔτσι ὁλόγυρα ὁ γυιός της ; Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ σκεφθῇ αὐτό, κι' ὁ Γκιγιὼμ ἐσηκώθηκε ἀπότομα καὶ τῆς ἔπασε τὸ μιτράτσο :

— Ἄκου, μητέρα, εἶπε μὲ τραχειὰ φωνή, δὲν εἶμαι κακός. Θὰ σοῦ πῶ τί συμβαίνει... Ἐκεῖ κάτω ποὺ δουλεύω, ἤρθε δὼ καὶ τρεῖς βδομάδες ἕνα παιδὶ ἀπὸ δῶ ἀπ' τὸ χωριό σου. Μίλησα μαζύ του κι' ἔμαθα πὼς εἶχες κληρονομήσει. Ἐσυλλογίστηκα τότε : «Ἔχει κομπόδεμα ἡ γρηά!... Μπᾶ!.... Τί νὰ τὸ κάμῃ τώρα πειά ; Μπορεῖ βέβαια νὰ μοῦ τ' ἀρήσῃ μετὰ τὸ θάνατό της. Μὰ δὲν τἄχω καλὰ μὲ τὶς ἀρχὲς καὶ χωρὶς ἄλλο δὲν θὰ πάρω πεντάρα...». Λοιπόν, θειὰ Λότ, ἤρθα νὰ σοῦ ζητήσω τὰ λεφτά... Ἐκατάλαβες, ἔ ;...

Ἡ γρηὰ ἐγούρλωσε τὰ μάτια της κι' ἕνα κῦμα αἵματος ἀνέβηκε στὸ πρόσωπό της. Μιὰ σκληρὴ πάλη γινόταν μέσα της. Ὕστερα ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' εἶπε μ' ἀδύνατη φωνή :

— Δὲν ἔχω τίποτε, παιδάκι μου, τίποτε ἀπολύτως, ὅλα εἶνε στὸ συμβολαιογράφο.

Ὁ Γκιγιὼμ ἐχλύμιασε ἀπ' τὴ λύσσα του. Μὲ μιὰ γροθιὰ ἀναποδογύρισε τὸ τραπέζι :

— Λὲς ψέμματα, γρηά, λὲς ψέμματα! φώναξε ἄγρια. Δός μου τὸ κομπόδεμα, εἰδεμή...

Καὶ σήκωσε τὴν τρεμερὴ γροθιά του. Ἡ θειὰ Λὸτ τρόμαξε κι' ἔμπηξε μιὰ δυνατὴ φωνή :

— Βοήθεια!...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ ξαναρωνάξῃ. Ὁ Γκιγιὼμ τὴ χτύπησε κατακέφαλα καὶ τὴ σώριασε κάτω μὲ τὸ κεφάλι ματωμένο.

Ὅταν ξύπνησε δυὸ ὥρες ἀργότερα, ἡ θειὰ Λότ, δὲν ἐκατάλαβε στὴν ἀρχὴ τί συνέβαινε. Ἡ κάμαρά της ἦταν γεμάτη κόσμο. Μιὰ μυρωδιὰ ξυδιοῦ ἦταν χιμένη παντοῦ. Μιὰ γειτόνισσα τῆς ἔβρεχε τὸ μέτωπο μ' ἕνα σφουγγάρι. Μὰ ὅσο συνερχόταν, ἕνας τρόμος τῆς ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Τί νὰ εἶχε γίνει ὁ Γκιγιώμ ; Φτάνει νὰ πρόφτασε νἄρθουν τὰ ἀγοράκια της. Ἄχ, γιατὶ νὰ αὐτὴ τοῦ δώση τὸ κομπόδεμα ; Τί διάβολο ! Δὲν θὰ τἄπαιρνε μαζύ της στὸν Παράδεισο. Καλύτερα νὰ τοῦ τἄδινε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή...

Ἔξαφνα ἀκούστηκε πίσω της ἡ φωνὴ τοῦ γιατροῦ :

— Ναί, ἐπιτρέπω τὴν ἀνεπιφύλακτη ἀποκατάστασι... Ἡ γρηὰ ἔχει δύναμι. Δὲν ἦταν τίποτε σοβαρό.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΤΟΥ Α'

Κάποτε ὁ Φραγκίσκος Α' ἔχασε τὸ δρόμο του στὸ κυνήγι κι' ἀναγκάστηκε, ὅταν νύχτωσε πειά, νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τῆς παληᾶς ἐνὸς καρβουνιάρη. Ὁ καρβουνιάρης ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἔλειπε καὶ ἡ βρῆκε παρὰ τὴ γυναῖκα του, ποὺ καθότανε κοντὰ στὸ τζάκι. Ἔξω χειμῶνας καὶ ψιλόβρεχε. Ὁ βασιλιᾶς ζήτησε νὰ τὸν φιλοξενήσουν τὴ νύχτα καὶ νὰ τοῦ δώσουν τίποτε νὰ φάῃ. Ἡ γυναῖκα ὅμως τοῦ καρβουνιάρη τὸν παρακάλεσε νὰ περιμένῃ ὥς ὅτου νὰ γυρίσῃ ὁ ἄντρας της κι' ἔτσι ὁ βασιλιᾶς ἀναγκάστηκε νὰ περιμένῃ, καθισμένος στὴ μόνη γερὴ καρέκλα ποὺ ὑπῆρχε στὴν καλύβα.

Κατὰ τὶς δέκα ἔφτασε τέλος πάντων κι' ὁ καρβουνιάρης, κατάκοπος, πεινασμένος καὶ βρεμμένος. Ὁ νοικοκύρης καλησπέρισε τὸν ξένο του καὶ διέταξε τὴ γυναῖκα του νὰ τὸν περιποιηθῇ. Μόλις ὅμως ἔλαξε ροῦχα, κάθησε στὴν καρέκλα, ἄπου καθόταν προτήτερα ὁ βασιλιᾶς καὶ τοῦ εἶπε ;

— Ἀγαπητέ μου κύριε, κάθουμαι ἐδῶ, γιατὶ εἶνε ἡ συνήθειά μου θέσι.... Καθένας, βλέπετε, στὸ σπίτι του, εἶνε ἀπόλυτος ἄρχοντας.

Ὁ Φραγκίσκος ἐγέλασε καὶ κάθησε πάνω σὲ κάποια κασέλλα, ἐνῶ τάχυνε ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν γιὰ τοὺς φόρους. Ὁ καρβουνιάρης ἦταν ἔξω φρενῶν μὲ τὴν κυβέρνησι κι' ὁ βασιλιᾶς εἶδε κι' ἔπαθε ὥς ὅτου νὰ τὸν πείσῃ πὼς ἡ φορολογία ἦταν ἀναγκαῖο κακό.

— Καλά, εἶπε στὸ τέλος ὁ καρβουνιάρης, τὴν ἀπαγόρευσα ἐγὼ τοῦ κυνηγιοῦ δὲν μπορῶ νὰ τὴν καταλάβω... Σᾶς θεωρῶ τίμιο ἄνθρωπο καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ προδώσετε... Παρὰ τὴν ἀπαγόρευσι, ἐσκότωσα τὶς προάλλες κάποιο ἄγριο γούρουνο, θὰ σᾶς προσφέρω μάλιστα καὶ μερικὰ... τσιμουδιά!

Ὁ Φραγκίσκος ἔδωσε τὸ λόγο του πὼς δὲν θὰ τὸν μαρτυροῦσε. Ἔφαγε μὲ ὄρεξι καὶ κοιμήθηκε ἀναπαυτικώτατα !....

Τὴν ἄλλη μέρα φανέρωσε τὴν ἰδιότητά του καὶ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν καρβουνιάρη γιὰ τὴ φιλοξενία του, τοῦ ἔδωσε μιὰ διαρκῆ ἄδεια κυνηγιοῦ...

* * *

Ὅταν ὁ Φραγκίσκος Α' ἀπεφάσισε στὰ 1525, νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, συγκάλεσε τὸ στρατηγούς του γιὰ νὰ σκεφτοῦν πῶς θὰ καταφέρναν νὰ εἰσβάλουν στὴ γειτονική τους χώρα.

Στὸ συμβούλιο αὐτὸ παρευρισκόταν κι' ὁ Τριβουλέτος, ὁ περίφημος γελωτοποιὸς τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος φοῦ λοιπὸν ἄκουσε τὶς γνῶμες τοῦ βασιλέως καὶ τῶν συμβούλων του, ὁ Τριβουλέτος σηκώθηκε καὶ εἶπε :

— Νομίζετε, κύριοι, πὼς εἶπατε θαυμάσιες γνῶμες, κι' ὅμως κανένας σας δὲν ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὸ σημεῖο τῆς ὑποθέσεως.

— Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ τόσο σοβαρὸ αὐτὸ σημεῖο ;

— Ἰδού : Συμφωνήσατε ὅλοι σας τὸ πῶς θὰ μπῆτε στὴν Ἰταλία. Κανένας σας ὅμως δὲν σκέφτηκε πῶς θὰ βγῆτε ἀπ' αὐτήν !...

Τραβοῦσε τὸ δρόμο της ἀκουμπῶντας στὴν ὀμπρέλλα της κι' ἔχυνε πικρὰ δάκρυα..

ΤΙ ΕΙΝΕ ΕΡΩΣ

Τί εἶνε ὁ Ἔρωτας ;

— Ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας γιὰ τὶς νέες.

— Γκρεμὸς ἄπατος γιὰ τοὺς νέους.

— Χαμένος παράδεισος γιὰ τοὺς συζύγους.

— Πηγὴ βασάνων γιὰ τοὺς γονεῖς.

— Ἔρημος χωρὶς νερὸ γιὰ τὶς γεροντοκόρες.

— Κρατῆρας ἡφαιστείου γιὰ τοὺς ἰδεολόγους.

— Ἀκατοίκητο νησὶ γιὰ τοὺς ζηλιάρηδες.

— Νεκροταφεῖο ἀναμνήσεων γιὰ τοὺς γέρους.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Μ.

Κόρη νόστιμη, ὡραιοτάτης μητρὸς —τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ ἦτο παγκοσμίου φήμης. Ἡ παρουσία της ἀπαραίτητη στὶς πλέον ἐπίσημες ἐταιρίδες, δεξιώσεις, γεύματα. Στὴ φυσιογνωμία της, ποὺ εἶνε ἀληθινὰ ἐκφραστική, διακρίνει κανεὶς τάσιν χιουμοριστικήν, ὑπὲρ τὸ δέον ἐξωτερικευομένη σὲ γκριμάτσες. Σιλουέττα συμμετρική. Ὕφος κάπως παγερὸν ἀπὸ τὴν ἐπιβεβλημένην σύμβαναν τοῦ «συνομπίσμ», τὸ ὁποῖον ὅμως ἐλαττώνει σημαντικὰ τὴν ἐντύπωσι τῆς θελκτικότητός της.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ παρελθοῦσα ἑβδομὰς εἶχε πληθώραν δεξιώσεων, ἀπογευματινῶν καὶ βραδινῶν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἑστερίς παρὰ τῷ Ἀρχηγῷ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς κ. Λάϊονς.

— Ἡ γοαρικὴ ἔπαυλις μὲ τὸν θαυμάσιο κῆπο, φωταγωγημένη, παρουσίαζε φαντασμαγορικὸ θέαμα.

— Παρευρέθησαν ἡ κ. Ἕλενα Βενιζέλου μὲ ἐπιτρομὲ τουαλέττα, ὑπουργὸς Ναυτικῶν καὶ ἡ κ. Π. Ἀργυροπούλου, Πρόξενος Γαλλίας καὶ ἡ κ. Τύρκ, φέρουσα κόκκινη δαντέλλα, Στρατηγὸς Μπραλλιόν, κ. καὶ κ. Ντὲ Γιόγκ, κ. καὶ κ. Ντᾶκκερ, κ. καὶ κ. Καμπᾶ.

— Ὁ νέος Ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς καὶ ἡ κ. Χόλλαντ.

— Θαῦμα ἐξωτικῆς ὡραιότητος ἡ νεαρὰ κ. Χασιώτου —Νορβηγὶς τὴν καταγωγή— μὲ γοητευτικὰ μάτια καὶ σιλουέττα σπανίας χάρεως.

— Μεταξὺ τῶν κομψοτέρων : Ἡ δὶς Μπένετ μὲ λευκὸ σατέν, ἡ κ. Μπεδὰν μὲ κόκκινα, ἡ δὶς Φραντζῆ μὲ μπλὲ παντέλ, αἱ δες Φωστηροπούλου μὲ ρόζ.

— Χαριτωμένες αἱ δες Μπραλλιὸν μὲ ἐμπριμέ, Λώρα Φαρμάκη μὲ ρόζ τουαλέττα.

— Εἷς τὴν ἐν Κηφισσίᾳ βίλλαν τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Γ. Σγούτα μπρὶτς προχθὲς τὸ ἀπόγευμα.

— Στὶς ὡραιοτατες βεράντες, ὡραιότατος καὶ κομψότατος κόσμος, πολλὰ τραπέζια μπρίτζ—φαουτ, ζωηρότατον, κυλικεῖον πλουσιώτατον.

— Οἱ οἰκοδεσπόται περιποιητικώτατοι.

— Παρευρέθησαν ἡ κ. Β. Λοτρέστη, ἡ κ. Ι. Παππᾶ, κ. καὶ κ. Ἀρ. Κυριακίδη, κ. καὶ κ. Κ. Δημαρᾶ, κ. καὶ κ. Ἐπ. Χαριλάου, κ. καὶ κ. Κ. Μαυρίδη, κ. καὶ κ. Θ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σπ. Λιβιεράτου.

— Χαριτωμένη ἐμφάνισι ἡ κ. Κ. Μπόταση μὲ μπλὲ καὶ κόκκινο σύνολον, καθὼς καὶ γιακᾶ μεγάλο ἀπὸ ἄσπρο ὀργαντί.

— Διακρίνομεν ἐπίσης κ. καὶ κ. Δ. Κρίνου, τὴν κ. Γκιόλ τὸ γένος Μελᾶ, καὶ τοὺς κ. κ. Σπ. Μόστραν, Γ. Μακκᾶν, Καντᾶν, Β. Μελᾶν, Ζέγγελην καὶ Κ. Σγούταν.

— Πολὺ εὐμορφες αἱ δες Μιταντσῆ μὲ μπλὲ μαρὲν σύνολον, Λαμπουδέκη μὲ ἄσπρα, Κυριαζῆ μὲ ἄσπρα καὶ κόκκινα.

— Ὡραιότατον Γκάρντεν—Πάρτυ προχθὲς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Γκαλίστρα. Πολλὰ τραπέζια μπρίτζ στὶς ὡρηπότατες ταράτσες.

— Ἡ οἰκοδέσποινα χαριτωμένη μὲ μπλέ. Ἡ κ. Δαμαλᾶ μὲ μαῦρα.

— Παρευρέθησαν Πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας κ. Γκῶντερ, Πρόξενος τῆς Γαλλίας κ. Τύρκ, κ. Καρλίνό, κ. καὶ δὶς Κάν, κ. Θεολόγου, κ. καὶ κ. Δ. Κρίνου, κ. Στεφ. Ἀλευρᾶ, κ. καὶ κ. Γ. Μακκᾶ, κ. Προφύλου, κ. Ν. Πετρίτση, αἱ δες Πάλλη, κ. καὶ δὶς Φωστηροπούλου.

— Πολὺ σὶκ σύνολον μαῦρο καὶ ἄσπρο ἡ κ. Εὐστρ. Πετρίτση.

— Διακρίνομεν ἐπίσης τὴν κ. Μπαλτατζῆ, κ. Ν. Δεληγιάννην, κ. Ἀλεξανδρόπουλον, κλπ.

— Γκάρτεν-Πάρτυ τὴν παραθέρισαν Πέμπτην παρὰ τῷ κ. Λάϊονς.

— Στὸν κῆπο ἀνεδεικνύοντο ἓν περισσότερον ἢ κομψὲς τουαλέττες, μεταξὺ τῶν ὁποίων πλέον θαυμασθεῖσαι ἦσαν τῆς κ. Λιλῆς Ἀλεξανδρῆ, ἕνα ὀνειρῶδες σύνολον μπλὲ—σαπὲλ καὶ ρόζ, δὶς Ἰρὲν Μακκᾶ μὲ κόκκινη τουαλέττα καὶ ἄστρο καπέλλο, ἡ δὶς Πετροπούλου μὲ ἄσπρα, ἡ κ. Μπαλάνου μὲ ἐμπριμὲ ὡραῖο καὶ πλατύγυρον πῖλον.

— Ἐπίσης διακρίνομεν τὴν κ. Ζάννα, κ. καὶ κ. Τυπάλδου, κ. καὶ κ. Λούη, κ. καὶ κ. Γ. Πανᾶ, κ. Ἀτόλεϋ, κ. καὶ κ. Β. Λοτρέστη, κ. Ν. Μασκᾶν, Μαρκήσιον καὶ Μαρκησίαν Τριόνφι, κ. καὶ κ. Πεζοπούλου, κ. καὶ κ. Βούλγαρη, κ. καὶ κ. Σκαναβῆ, κ. καὶ κ. Χαλκιοπούλου, κ. καὶ κ. Μπεδιάν, κ. καὶ κ. Δημούλη, κ. καὶ κ. Κοντογιάννην.

— Δύο σπάνιες «Γκραβὺρ» αἱ δες Ρουσσὲν μὲ ρὸζ τουαλέττες.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Δίαν προσεχῶς θ' ἀρχίσῃ στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἡ δημοσίευσις τῶν ἐκλεκτοτέρων σελίδων τῶν

ΛΕΥΚΩΜΑΤΩΝ

τῶν γνωστοτέρων Ἀτθίδων Κυριῶν.

Ἐπιστολαί, ποιήματα, σκέψεις, γνωμικα, σκίτσα. Ὁ γνωστὸς ἀρχαιολόγος, λογοτέχνης καὶ ζωγράφος κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδελφεύς, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ θέσῃ στὴ διάθεσί μας τὸ πολύτιμον λεύκωμά της ἀσημοῦ νήτου συζύγου του ΒΗΤΑΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ, στὸ ὁποῖο ἔχουν γράψει ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ ξένοι συγγραφεῖς, μουσικοί, ζωγράφοι, πολιτικοί, ἐπιστήμονες, παλαιοὶ καὶ νέοι.

Ἐπίσης στὸ προσεχὲς φύλλο :

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ
Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ
Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΗΣ ΠΑΠΙΣΣΑΣ ΙΩΑΝΝΑΣ κλπ. κλπ.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-03)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 150 ΙΙ Ἐξωτερικοῦ Λίρ. Ἀγγλίας Μία
» Ἑξάμηνος » 80 ΙΙ Ἀμερικῆς δολλάρια 6.
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἑτησία συνδρομὴ Σελίνια 30.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York
U. S. A., ἐν Αἰγύπτῳ - Σουδὰν ὁ κ. ***Χριστόδουλος Σαράφης***, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. ***Γεώργ. Ἀντωνιάδης*** B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Πολλὲς φορὲς τὸ τέλος μιᾶς συμφορᾶς εἶνε ἀρχὴ μιᾶς ἄλλης μεγαλείτερης. (Θεοδαντές.)

Ἡ πεῖρα εἶνε τὸ παραθύρι ποὺ μπαίνει στὸ παρόν. (Λαμενναί.)

Ὁ κόσμος εἶνε ἕνας κῆπος γεμάτος ἀπὸ ἀγκάθια καὶ ζιζάνια. (Σαπηρ)

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξωφύλλου μας εἶνε ἔργον τοῦ ζωγράφου Βατὼ καὶ φέρει τὸν τίτλο «Ὁ Ἐρωτιδεύς».

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Παντελὴς Ι. Σγουρὸς, λοχαγὸς Πυροβολικοῦ, δὶς Ἀλεξάνδρα Ι. Παγώτα, ἐξ Ἀργους, ἀντήλλαξαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Τοὺς εὐχόμαι ταχεῖαν τὴν στέψιν. Γ. Θ. Θ.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε : «Μπουκέτο», Δέκα 7, Ἀθήναις.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΝ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῶν προηγουμένων)

ΜΑ ἔμεινε μόνη στὸ δωμάτιο τοῦ φιλόξενου αὐτοῦ σπιτιοῦ, ἡ Λίζα ρίχτηκε σ' ἕνα κάθισμα κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὰ χέρια της. Ἦταν ξυπνητὴ ἡ νειρεύτανε ; Ἡ σκέψη τῶν γεγονότων ποὺ μεσολάβησαν ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὴν ὥρα αὐτή, τῆς ἔφερνε ἴλιγγο. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ πεθάνῃ, ρίχτηκε στὴ θάλασσα, ζητῶντας στὸ θάνατο τὴ γαλήνη κι' ὅμως νὰ ποὺ ἔγινε ἕνα θαῦμα καὶ σώθηκε. Στὴ σύμπτωσι αὐτὴ ἡ Λίζα ἔβλεπε τὸ δάχτυλο τοῦ Θεοῦ...

Ποιὸς ἄλλος, παρὰ ὁ Θεὸς ἔβγαλε μπροστά της τὸ Λώρη ; Ἂν δὲν βρισκότανε ὁ νέος αὐτός, θἄτανε πειὰ νεκρή. Καὶ τώρα τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ;

Νὰ ζήσῃ, ὕστερ' ἀπ' ὅσα συνέβησαν, δὲν τὸ ἤθελε. Νὰ ἀποπειραθῇ ν' αὐτοκτονήσῃ γιὰ δεύτερη φορά, θὰ ἦταν σὰν νὰ πήγαινε ἐνάντια στὶς βουλὲς τοῦ Κυρίου. Ἴσως ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ σωτηρία της νἄχε τὸ λόγο της. Ποιὸς ξέρει ; Ἴσως νὰ τῆς ἔστελνε ὁ Θεὸς τὸ Λώρη γιὰ νὰ τὴ σώσῃ, ὄχι μονάχα ἀπ' τὸ θάνατο, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀπογοήτευσι, ποὺ γέμιζε τὴν ψυχή της...

Βυθισμένη καθὼς ἦταν στὶς σκέψεις αὐτές, ἡ Λίζα δὲν ἀντελήφθη τὸ Λώρη, ποὺ ἀλλαγμένος τώρα κι' αὐτὸς καὶ φορῶντας στεγνὰ ροῦχα, πλησίασε στὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε λίγο καὶ κύτταξε μέσα...

Ἡ ἄτυχη νέα ἔμεινε ἔτσι συνεπαρμένη ἀπ' τὶς σκέψεις της ἀρκετά. Στριφώθηκε ὕστερα κι' ἄρχισε ν' ἁλλάζῃ ροῦχα. Ὅταν ντύθηκε, γονάτισε κάτω. σήκωσε τὰ χέρια της ψηλὰ καὶ μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα, ψιθύρισε :

— Θεέ μου, συχώρεσέ με !.... Ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου, Κύριε... Θὰ κάμω ὅπως μὲ φωτίσῃς...

Σηκώθηκε ἔπειτα καὶ μπῆκε στὴν τραπεζαρία τοῦ σπιτιοῦ.

Ἦσαν ἐκεῖ συγκεντρωμένοι, ὁ Λώρης κι' ὅλη ἡ φιλική του οἰκογένεια. Τῆς σερβίρισαν τσάϊ μὲ γάλα καὶ κονὰκ καὶ ἀπέρριγναν νὰ τὴ ζαλίσουν μὲ περίεργες ἐρωτήσεις.

Ἡ Λίζα ἔννοιωθε τώρα μιὰ ἀβάσταχτη κούρασι καὶ ρίγη. Τὸ μυαλό της ἦταν ἀκόμα θολό...

Ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ τὸ κατάλαβε καὶ τῆς πρότεινε μ' εὐγενικὸ τρόπο νὰ πλαγιάσῃ λίγο στὸ ντιβάνι.

Ἡ Λίζα πισθοῦσε ν' ἀναταυθῇ, μὰ ἀρνήθηκε.

Ἤθελε νὰ γυρίσῃ σπίτι.

— Ἀναταυθῆτε λίγο, δεσποινίς, τῆς εἶπε κι' ὁ Λώρης. Θὰ σᾶς κάμῃ καλό. Θὰ συνέρθετε ἐντελῶς καὶ θὰ στεγνώσουν καὶ τὰ ροῦχα σας. Θὰ τὰ φορέσετε ἔτσι καὶ δὲν θ' ἀντιληφθοῦν σπίτι σας τί συνέβη.

— Δὲν θ' ἀντιληφθοῦν τίποτα ; εἶπε κι' ἡ Λίζα ἀφηρημένα καὶ πλάγιασε στὸ ντιβάνι.

— Ἀναμφιβόλως. Κι' ἔτσι θὰ τοὺς ἀπαλλάξετε ἀπὸ μιὰ ἀνησυχία ποὺ....

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του.

Ἡ Λίζα τινάχτηκε ἐπάνω, ἕνα ξεφωνητὸ τρόμου ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα της, μιὰ λέξι γεμάτη ἀγωνία :

— Τὸ γράμμα !....

Καὶ λιποθύμησε.

Τὴν ἐσήκωσαν καὶ τὴν ἐπλάγιασαν στὸ ντιβάνι.

Ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ πούχε ἀρχίσει νὰ ἐννοῇ τί συνέβαινε, ρώτησε τὸ Λώρη :

— Τί συμβαίνει ; Γιατὶ τρόμαξε ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα, ἡ καϋμένη ἡ νέα ; Τί γράμμα εἶν' αὐτὸ ποὺ τὴν ἀνησύχησε τόσο ;

Ὁ Λώρης ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς πῇ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Δὲν ξέρω, κατέληξε, τί τρομερὴ συμφορὰ χτύπησε τὴν ἄτυχη δεσποινίδα. Γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ σκοτωθῇ, θὰ πῇ πὼς κάτι τὸ φοβερὸ τῆς συμβαίνει. Τί ; Δὲν θέλησα νὰ τὴν ρωτήσω. Εἶνε τόσο λεπτὴ κι' εὐγενικὴ κοπέλλα, ποὺ θὰ τὴν ἐπλήγωνα μὲ τὶς ἐρωτήσεις μου....

— Φτωχὸ κορίτσι ! εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα.

Καὶ συμπλήρωσε :

— Θὰ τὴ ρωτήσω ἐγώ, ὅταν συνέλθῃ, τί γράμμα εἶν' αὐτό, ποὺ τὴν ἀνησυχεῖ. Ποιὸς ξέρει ;... Ἴσως μπορέσουμε νὰ τὴ βγάλουμε ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρίσκεται....

— Ἐκτὸς ἐὰν ἐννοεῖ αὐτὸ τὸ γράμμα της, εἶπε ὁ Λώρης, βγάζοντας τὸ σημείωμα ποὺ ἄφησε ἡ Λίζα μέσα στὸ καπέλλο της, πέφτοντας στὴ θάλασσα. Θὰ νόμισε ἴσως πὼς τὸ ξέχασε στὰ βράχια καὶ θὰ φοβήθηκε μήπως τὸ βροῦν, τὸ διαβάσουν καὶ τρέξουν νὰ συχήσουν τοὺς δικούς της.

— Ἴσως νἄναι ἔτσι, εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα.

Τὸ σημείωμα ποὺ ἄφησε στοὺς βράχους, πρὶν πέσει στὴ θάλασσα. Αὐτὸ οὔτε τὸ θυμόταν καλά—καλά. Θυμήθηκε ἔξαφνα, μέσα στὴ ζάλη ποὺ τὴν κατεῖχε ἀκόμα, τὸ γράμμα ποὺστειλε στὴ Λένη, κι' αὐτὸ τρόμαξε τόσο. Γι' αὐτὸ ἀναστατώθηκε. Γι' αὐτὸ λιποθύμησε τὴν ταραχή της. Τί θὰ συνέβαινε, ἂν κατὰ μοῖρα σύμπτωσι τὸ γράμμα της αὐτὸ ἔφτανε στὸ σπίτι, πρὶν γυρίσει ἐκεῖ ἡ βάρκα ;...

Βέβαια ἕνα γράμμα ἀργεῖ, καὶ πολὺ μάλιστα, νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὸ Π. Φάληρο στὴν Ἀθήνα. Μὰ ἂν αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ γράμμα της φτανε σπίτι, μέσα σὲ λίγες ὧρες ; Ἂν ἡ σκληρὴ Μοῖρα τὰ ἔφερνε ἔτσι τὰ πράγματα ;

Ἡ σκέψεις αὐτὲς κάνανε τὴ Λίζα νὰ τρομάξῃ καὶ νὰ πεταχτῇ κάτω λιπόθυμη. Καὶ τὴν ἔφεραν βέβαια στὶς αἰσθήσεις της οἱ ἴδιες μὰ ἐξαντλημένη καθὼς ἦταν, ἀνθίστηκε σὲ βαθὺ ὕπνο, μέσ' ἀπ' τὸν ὁποῖο δὲν ἔβλεπε...

Ἀποφάσισαν τότε νὰ τὴν ἀφήσουν ν' ἀναταυθῇ.

Ἡ ὥρα πέρασε... Ἔφτασε μεσημέρι...

Ἡ Λίζα κοιμόταν ἀκόμα.

Ὁ Λώρης καθησε κι' ἔφαγε μαζὺ μὲ τὴ φιλική του οἰκογένεια χωρὶς νὰ ὑπομιμήζεται ὅτι ἡ Λίζα εἶχε στείλει τὸ πρωῒ τὸ μοιραῖο κεῖνο γράμμα στὸ σπίτι της...

Σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ πάῃ καὶ νὰ καθησυχάσῃ τὴ μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴ τῆς Λίζας. Μὰ τί θὰ τοὺς ἔλεγε ; Πῶς θὰ δικαιολογοῦσε τὴν ἀτουσία τῆς Λίζας ; Γι' αὐτὸ ἄφησε τὰ πράγματα νὰ τραυλήξουν τὸ δρόμο τους ὡς ὅτου ἔρθῃ ἡ ὥρα ποὺ θὰ ξυπνοῦσε ἡ Λίζα.

Ἡ Λίζα πλάγιασε στὸ ντιβάνι...

Ἡ Λίζα ξύπνησε στὸ ἀπόγευμα. Εἶχε ἐλαφρὸ πυρετό. Τὸ μυαλό της ἦταν βαρὺ κι' ὁλόκληρο τὸ σῶμα της πονοῦσε. Σηκώθηκε ὡστόσο καὶ κάθησε στὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ πιῇ ἕνα φλυτζανάκι τσάϊ.

— Εἴσαστε καλύτερα τώρα ; τὴ ρώτησε μ' ἀνησυχία ἡ οἰκοδέσποινα, βλέποντας τὰ μάγουλά της κατακόκκινα καὶ τὰ μάτια της θολωμένα καὶ τὰ μάτια της θολά.

— Ναί, τώρα εἶμαι καλύτερα, ἀπάντησε ἡ Λίζα.

Ὁ Λώρης κάθησε πλάϊ της. Ἦταν ἀνήσυχος, τὸν ἔπιανε ἀγωνία. Εἶχε τὴν προαίσθησι πὼς κάτι κακὸ θὰ συνέβαινε. Μὰ ἀκριβῶς, δὲν ἤξερε κι' αὐτός.

Σὲ μιὰ στιγμὴ κάτσαμε τὰ μάτια τῆς Λίζα στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε :

— Πέστε μου, ἀνοίξτε τὴν καρδιά σας σ' ἐμένα. Γιατὶ θέλετε ν' αὐτοκτονήσετε ; Μὰ γιατί ;

Ἡ Λίζα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ὕστερα στήλωσε τὰ μάτια της στὸ Λώρη γεμάτα τρόμο κι' εἶπε τραύλισε :

— Θεέ μου, πόσο εἶμαι ζαλισμένη !... Θεέ μου, λιπόθυμα τώρα μου !...

— Τί συμβαίνει ; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Λώρης.

Ἡ Λίζα σηκώθηκε ὀρθή.

Ἔτρεμε ὁλόκληρη.

— Τὸ γράμμα ! φώναξε.

— Τὸ ἔχω ἐγώ, δεσποινίς, ἡσυχάστε, εἶπε ὁ Λώρης.

— Τὸ ἔχετε σεῖς ; Ἀλήθεια ; Ποῦ τὸ βρῆκατε ;

— Στὴν ἀκτή, μέσα στὸ καπέλλο σας...

Ἡ Λίζα κούνησε μ' ἀπελπισία τὸ κεφάλι της.

— Ὄχι αὐτό.. Ὄχι αὐτό, εἶπε.

— Ἀλλὰ τότε ; Γιὰ ποιο γράμμα μιλᾶτε ;...

— Ἐκεῖνο ποὔγραφα κι' ἔστειλα σπίτι μου. Ὦ, δυστυχισμένη ! Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε νὰ φύγουμε γρήγορα... γρήγορα...

Ὁ Λώρης ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ.

— Γράψατε στοὺς δικούς σας ; ρώτησε τὴ Λίζα.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ νέα. Ναί, τοὺς ἔγραψα τὸ πρωῒ. Τοὺς ἔγραψα πὼς πηγαίνω ν' αὐτοκτονήσω. Ἔρριξα τὸ γράμμα στὸ γραμματοσυβώτιο... στὸ Π. Φάληρο. Σκεφθῆτε τί θὰ συνεῖδη ἂν τὸ διάβασε ὁ πατέρας μου ! Ἂς μὴ χάνουμε καιρό, σᾶς παρακαλῶ... Πρέπει νὰ τρέξουμε... Βιαστῆτε ν' αὐτοκτονήσετε ! Μὰ ἀπόγευμα πειά. Τὸ γράμμα θἄφτασε στὸ σπίτι...

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ ECA DE QUEIROS

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΑΣ

ΜΙΑ φορά, ζοῦσε ἕνας βασιληᾶς παλὺ γενναῖος, ποὺ εἶχε στὴν ἐξουσία του ἕνα βασίλειο μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ μ' ἀμέτρητες ἐκτάσεις γῆς.

Κάποτε ὅμως ἄναγκάστηκε νὰ φύγῃ σ' ἐκστρατεία γιὰ χῶρες μακρυνές. Χαιρέτησε τὴ βασίλισσα πούκλαψε πικρὰ γιὰ τὸ χωρισμό του καὶ τὴν ἄφησε στὸ παλάτι μ' ἕνα μωρὸ στὴν κούνια.

Ἀλλὰ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε φύγει ὁ βασιληᾶς καὶ ξαφνικὰ παρουσιάστηκε στὸ παλάτι ἕνας πολεμιστὴς μὲ τὰ ὅπλα συντριμμένα καὶ γεμάτος ἀπὸ αἵματα ξερὰ καὶ κονιορτιαχτό. Ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς ἀνήγγειλε στὴ βασίλισσα, ὅτι ὁ βασιληᾶς εἶχε σκοτωθῇ μαζὺ μὲ ὅλους τοὺς ἄνδρες ποὺ εἶχε πάρει μαζύ του, ἐπάνω στὸν ἄνθο τῆς νειότης του.

Ἡ βασίλισσα ἔκλαψε τὸ βασιληᾶ, ὅπως τοῦ ταίριαζε, καὶ συγκέντρωσε κατόπιν ὅλη της τὴ λαχτάρα στὸ παιδί της, στὸ ἀδύνατο ὀρφανό, ποὺ κεμμιὰ δύναμι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ προστατέψῃ πειὰ κι ποὺ θὰ γινόταν ὁ στόχος τόσων φιλοδόξων.

Ὁ πιὸ ἐπαινόβουλος μάλιστα ἀπ' ὅλους ἦταν κάποιος θεῖος του, ἀδελφὸς τοῦ βασιληᾶ, ἄνθρωπος κακὸς κι' αἱμοβόρος, ποὺ ἐπιθυμοῦσε μὲ κάθε τρόπο ν' ἀρπάξῃ τὸ θρόνο κἀὶ νὰ κυβερνήσῃ τὸ λαό.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν πάντα περισκεπτικισμένος ἀπὸ ἄγχους ἐπαναστάσεις καὶ ζοῦσε στὴν ἐξοχικὴ ἐπαυλί του, ἐκεῖ πέρα στὰ βουνά, σὰν ἕνας λύκος στὴ φωλιά του.

Τὸ βασιλόπουλο κοιμόταν πάντα σὲ μιὰ μικρὴ αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ. Δίπλα του βρισκόταν μιὰ ἄλλη κούνια, μέσα στὴν ὁποία ἀναπαυόταν τὸ βρέφος μιᾶς ὡραίας καὶ εὐχαριστης σκλάβας, ποὺ θήλαζε μαζὺ τὰ δυὸ παιδιά.

Τὰ δυὸ βρέφη εἶχαν τὴν ἴδια ἡλικία, γιατὶ εἶχαν ἔρθει μαζὺ στὸν κόσμο μιὰ θερμὴ καλοκαιριάτικη βραδυά.

Κι' ὅταν ἡ βασίλισσα, πρωτοῦ νὰ κοιμηθῇ, πήγαινε γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸν ὥμορφο ξανθόμαλλο διάδοχο, φίλοῦσε, γιὰ τὴν ἀγάπη του, καὶ τὸ βρέφος τῆς σκλάβας.

Ἡ σκλάβα, πιστὴ κι' ἀφοσιωμένη στὴ βασίλισσα, ἔννοιωθε καὶ γιὰ τὰ δυὸ μωρὰ τὴν ἴδια τοιφερότητα. Τὸ ἕνα ἦταν τὸ παιδί της. Τὸ ἄλλο θὰ γινόταν μιὰ μέρα βασιληᾶς της.

Ὁ θεῖος τοῦ βασιλόπουλου, μόλις ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ βασιληᾶ, πῆρε τοὺς συνεργάτες του κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ πρὸς τὸν κάμπο, ἀχόρταγος κι' ὁρμητικός. Φόβος μεγάλος πλάκωσε τότε τὸ παλάτι, στὸ παλάτι ὅπου βασίλευε μιὰ γυναῖκα, ἀνάμεσα σὲ γυναῖκες.

Οἱ ἐχθροὶ ζύγωναν ὁλοένα, ἐρημώνοντας στὸ διάβα τους τὰ πάντα καὶ σηκώνοντας τὸ δρόμο τους μ' ἐρείπια καὶ μ' αἷμα.

Μπροστὰ σ' αὐτὰ τί μποροῦσε νὰ κάμῃ ἡ δύστυχη βασίλισσα ; Οἱ ὑπηρεσίες ὅλοι εἶχαν σκοτωθεῖ στὴν ἴδια μάχη μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ δὲν ἔμεναν γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσουν παρὰ λίγοι σωματοφύλακες. Ἔτρεχε λοιπὸν κάθε τόσο κοντὰ στὴν κούνια, κοντὰ στὸ μικρὸ βασιλόπουλο, ποὺ ἔκλαιγε ἀπελπισμένα.

Μονάχα ἡ πιστὴ παραμάνα ἔδειχνε ἀκόμα θάρρος καὶ πεποίθησι. Μιὰ νύχτα ὅμως, πὸ σκοτεινὴ καὶ σιωπηλὴ ἀπ' τὶς ἄλλες, ἐνῶ εἶχε ξαπλωθεῖ στὸ χρεβάτι της, ἀνάμεσα στὶς δυὸ κούνιες, κι' ἑτοιμαζόταν νὰ κοιμηθῇ, ἄκουσε στὴν εἴσοδο τοῦ βασιλικοῦ κήπου ἕναν κρότο βαρύ, σὰν νὰ χτυπόντουσαν δπλα.

Ἡ δυστυχισμένη σκλάβα κατάλαβε ἀμέσως τὴν ἀλήθεια. Τὸ παλάτι εἶχε κυριευθεῖ ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς κι' ὁ φοβερὸς θεῖος θ' ἄρπαζε τὸ βασιλόπουλο καὶ θὰ τὸ σκότωνε.

Γρήγορα τότε, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, πῆρε βιαστικὰ τὸ βασιλόπουλο ἀπ' τὴ φωντισένια κούνια του καὶ τὸ ἔρριξε στὴν ἄλλη, τὴν ξύλινη, τοῦ παιδιοῦ της.

Ἔπειτα μετέφερε τὸ γυιό της στὸ πλούσιο λίκνο τοῦ βασιλόπουλου κι' ἀφοῦ τὸν φίλησε πολλὴν ὥρα ἀπελπισμένη, τὸν ἔγειρε στὸ προσκέφαλο καὶ τὸν σκέπασε μὲ τὸ χρυσοῦφαντο σεντόνι.

Μόλις πρόφτασε νὰ τὸ κάμῃ αὐτό, κι' ἀμέσως ἕνας ἄνδρας, μὲ κελύφωτο σῶμα καὶ μαῦρο μενδύα, φάνηκε στὴν πόρτα καὶ πίσω του πολλοὶ ἀκόλουθοι, ποὺ βαστοῦσαν στὰ χέρια τους λιχνίες.

Χαιρέτησε τὴ βασίλισσα πούκλαιγε πικρὰ γιὰ τὸ χωρισμό του.

Ὁ ξένος ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὴν κάμαρα καί, ὁρμώντας πρὸς τὴ φλντισένια κούνια, ἄρπαξε ἀπὸ μέσα τὸ μωρό, τὄκρυψε κάτω ἀπ' τὸ μανδύα του κι' ἔφυγε μαζὺ μὲ τοὺς συντρόφους του γοργά.

Ἔξαφνα, μέσα στὸ παλάτι ἀντίχησαν νέες δυνατὲς χραυγές, τὰ τζάμια φωτίστηκαν ἀπ' τὴ λάμψη τῶν πυρσῶν κι' οἱ διάδρομοι γέμισαν ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ τὴν κλαγγὴ τῶν ὅπλων. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ βασίλισσα, λυσίκομη καὶ μισόγυμνη, ἀκολουθούμενη ἀπ' τὶς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της, ὥρμησε μέσα στὴν κάμαρα καλώντας μεγαλόφωνα τὸ γυιό της.

Μόλις ὅμως εἶδε τὴν κούνια του ἄδεια καὶ τὰ σεντόνια πεταμένα, ἔπεσε ὁλολύζοντας κάτω, συντριμμένη ἀπ' τὸν πόνο της.

Τότε ἡ παραμάνα, σιωπηλὴ καὶ κατακίτρινη, ἄπλωσε τὸ χέρι της καὶ ξεσκέπασε τὴν ταπεινὴ κούνια, ὅπου βρισκόταν τὸ βασιλόπουλο. Ὁ μικρὸς διάδοχος κοιμόταν ἐκεῖ ἥσυχα.

Μόλις τὸν ἀντίκρυσε, ἡ βασίλισσα τὸν γνώρισε ἀμέσως καὶ ρίχτηκε ἐπάνω του σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρά της.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, νέες κραυγὲς ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο, θρῆνοι καὶ κοπετοί.

Εἶχε γυρίσει ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων μαζὺ μὲ τὴν ἀκολουθία του. Ὁ γενναῖος ἱππότης εἶχε κυνηγήσει τὸ θεῖο τοῦ βασιλόπουλου καὶ τὸν εἶχε σκοτώσει. Ἀλλοίμονο ὅμως ! Δίπλα στὸ πτῶμα τοῦ ἐχθροῦ βρῆκε νεκρὸ καὶ τὸ βρέφος ποὔχε ἁρπάξει ὁ σκληρὸς ἄρχοντας κι' ὅλοι νόμισαν πὼς εἶνε τὸ βασιλόπουλο.

Ἀλλ' ἐνῶ οἱ σωματοφύλακες ἀνιστορούσανε τὶ θλιβερὴ τους περιπέτεια, ἡ βασίλισσα χαμογελῶντας κάτω ἀπ' τὰ νοτιὰ ἀκόμα δάκρυά της, σήκωσε τὸ παιδί της ἀπ' τὴν κούνια του καὶ τοὺς τὸ ἔδειξε.

Ὅλοι τότε ἀνατρίχησαν ἀπὸ ἔκπληξι κι' ἔβγαλαν ἀλλεπάλληλες φωνὲς χαρᾶς. Ποιὸς ἦταν λοιπὸν αὐτὸς ποὺ εἶχε σώσει τὸ βασιλόπουλο ; Καὶ πῶς βρέθηκε στὴ θέσι του τὸ παιδὶ τῆς σκλάβας ;

Πιὸ πέρα, μπροστὰ στὴν ἄδεια κούνια, στεκόταν τώρα ἀκίνητη καὶ σιωπηλὴ ἡ ἡρωϊκὴ σκλάβα, ποὺ εἶχε θυσιάσει τὸ γυιό της, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν αὐριανό της βασιληᾶ.

Μονάχα τότε, ἀφοῦ συνῆρθε ἀπ' τὴν ἀμέτρητη χαρά της, ἡ εὐτυχισμένη βασίλισσα ὥρμησε πρὸς τὴ σκλάβα της τὴν πιστή, τὴν ἀγκάλιασε παράφορα καὶ τὴν ὀνόμασε ἀδελφή της ἀγαπημένη.

Τότε ἀπ' τὰ στήθη τοῦ συγκινημένου ἐκείνου πλήθους, ποὺ εἶχε πλημμυρίσει τοὺς διαδρόμους, βγῆκαν νέες κραυγές, ἐνθουσιασμοῦ κι' ὅλοι μαζὺ ζήτησαν ν' ἀποκεφαλισθῇ μιὰ ἀντάξια ἄπιστη σκλάβα, ποὺ εἶχε σώσει τὸ βασιλόπουλο.

Ἕνας γέρος εὐγενὴς πρότεινε τότε νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸ βασιλικὸ θησαυροφυλάκιο, ποὺ ἔκλεινε τόσους θησαυροὺς κι ἐκεῖ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ διαλέξῃ ὅ,τι θέλει. Ἡ βασίλισσα πῆρε τότε τὴ σκλάβα ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ἔψαξε στὴν αἴθουσα τῶν θησαυρῶν.

Ἔχει ἀκόμα τὸ πάτωμα ὡς ψηλὰ στοὺς σκοτεινοὺς θόλους ἔλαμπαν, ἀχτιδοβολοῦσαν καὶ θάμπωναν τὰ μάτια ἀσορί ἀπὸ διαμάντια, στέμματα ἀπὸ χρυσάφια, περιδέραιες μαργαριταρένια, χρυσοὶ θυρεοί, ὅπλα χρυσοκέντητα, ὅλα τὰ πλούτη τὰ ἀφάμιθένια, ποὺ εἶχαν σωριάσει ἐκεῖ ἀπὸ ἑκατὸ βασιληάδες σὲ διάστημα ἑξακοσίων αἰώνων.

Μιὰ χραυγὴ θαυμασμοῦ χωμόστομη βγῆκε ἀπ' τὰ στήθη τοῦ πλήθους κι' ἔπειτα ἐπακολούθησε μιὰ σιωπὴ ἀγωνίας, γιατὶ ἀπ' τὴν παραμάνα ποὺ στεκόταν ἀκίνητη στὴ μέση τῆς αἰθούσης.

Τὰ μάτια τῆς σκλάβας εἶχαν γυρίσει τώρα στεργνὰ καὶ λαμπερά, πρὸς τὸν τριαντάφυλλένιο οὐρανὸ ποὺ φαινόταν πίσω ἀπ' τὶς κιγκλίδες. Ἔξαφνα χαμογέλασε κι' ἄπλωσε τὸ χέρι της. Ὅλοι τότε κράτησαν τὴν ἀναπνοή τους, ἀκολουθώντας τὴν ἀδιόρατη κίνησι τοῦ ἀνοιχτοῦ χεριοῦ της. Τί θἄταιρνε, τί θὰ διάλεγε ἀπὸ αὐτὰ τὰ στολίδια, τὰ διαμάντια, τὰ ραμπίνια ;

Ἡ παραμάνα προχώρησε καὶ πιάνοντας ἐπάνω σ' ἕνα σκαμνί, διάλεξε καὶ πῆρε, ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ σειρὰ δπλων, ἕνα μαχαῖρι.

Ἦταν ἕνα μαχαῖρι στολισμένο μὲ σμαράγδια, μεγάλης ἀξίας.

Ἡ σκλάβα τὸ ἔσφιξε στὰ χέρια της, κύτταξε πρὸς τὴ βασίλισσα καὶ τὸ πλῆθος καὶ εἶπε :

— Τὸ βασιλόπουλο γλύτωσε. Πάω τωρα νὰ βγάλω τὸ παιδί μου.

Καὶ βύθισε τὸ μαχαῖρι στὴν καρδιά της !....

ECA DE QUEIROS

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. LEBRON

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Ο πρωὶ ἐκεῖνο, ἐνῶ ἡ Ἐρρικέττα πήγαινε νωρίς, ὅπως πάντα, στὴν ἐργασία της, εἶδε ἔξαφνα κάτι νὰ λάμπῃ κάτω στὸ δρόμο.

Ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε. Ἦταν ἕνα δαχτυλίδι, ἕνα θαυμάσιο δαχτυλίδι, μὲ σμαράγδι στὴ μέση καὶ μὲ διαμάντια γύρω.

Ἡ Ἐρρικέττα τὸ πέρασε ἀμέσως στὸ μεσαιανὸ δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ της χεριοῦ. Τί ὡραῖα ποὺ τῆς πήγαινε! Πόσο ὡραιότερο φαινότανε ἔτσι τὸ χέρι της!

Μὰ ἔξαφνα, ἔννοιωσε κάτι παρόμοιο μὲ τρόμο. Φοβήθηκε μήπως τὴν ἔβλεπε κανείς. Γύρισε λοιπὸν καὶ κύτταξε γύρω της, ἐνῶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά.

Εὐτυχῶς δὲν ἦταν κανείς, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἐκεῖ κοντά.

Ἡ Ἐρρικέττα τότε ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὸ χέρι της, τὸ ἔβαλε μέσα στὴν τσάντα της κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της.

Καθὼς πήγαινε, ἔλεγε μέσα της :

—Τί ὡραῖο δαχτυλίδι! Ποιανοῦ νὰ εἶνε ἄραγε; Βέβαια θὰ τὸ φοροῦσε κάποια γυναῖκα καὶ θὰ τῆς ἔχει πέσει, φαίνεται, ἀπ' τὸ χέρι της, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Πόσο εἶνε ὡραῖο! Τί ὄμορφα ποὺ πάει στὸ χέρι μου! Ἀφοῦ εἶνε εὕρημα δικό μου, αὐτὸ σημαίνει ὅτι μοῦ ἀνήκει πειά, δὲν εἶνε ἔτσι; Εἶνε, μ' ἄλλα λόγια, τυχερό μου. Τί εὐτυχία....

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἡ Ἐρρικέττα ἀνησύχησε ξέφνα;

—Μὰ εἶν' ἀλήθεια, σκέφτηκε, ὅτι μοῦ ἀνήκει; Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κρατήσω δικό μου; Ἡ μήπως πρέπει νὰ τὸ παραδώσω στὴν ἀστυνομία; Μὰ πῶς μπορῶ νὰ τὸ ἐπιστρέψω, ἀφοῦ ἡ τύχη τὸ ἔριξε στὸ δρόμο μου κι' ἀφοῦ μάλιστα πάει τόσο ὡραῖα στὸ χέρι μου. Καὶ ἔπειτα, ἂν τὸ δώσω στὴν ἀστυνομία, μήπως ξέρω τί θὰ ἀπογίνῃ; Θὰ βρεθῇ τάχα ἡ κάτοχός του ἢ ὄχι; Νάναι καμμιὰ περαστικὴ ταξειδιώτισσα ἢ μήπως αὐτὴ ποὺ τάχασε δὲν μένει πειὰ στὴν πόλι μας. Μιὰ γυναῖκα ὅμως ποὺ ἔχει ἕνα τόσο ὡραῖο δαχτυλίδι, θὰ εἶνε βέβαια πολὺ πλούσια. Εἶμαι βέβαιη μάλιστα πὼς θὰ ἔχῃ παλλὰ ὡραῖα κοσμήματα. Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ θάναι ἀσήμαντο γι' αὐτή, μπροστὰ στοὺς τόσους ἄλλους θησαυρούς της. Ἀλλὰ ποιὸς ξέρει πάλι! Ἂν τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ τῆς ἦταν ἕνα ἀγαπητὸ ἐνθύμιο; Ἂν τὸ προτιμοῦσε ἀπ' ὅλα της τὰ κοσμήματα;

Ἡ Ἐρρικέττα στάθηκε λίγο κι' ἐξακολούθησε τὶς σκέψεις της :

—Μπορεῖ ἡ ἄγνωστη αὐτὴ νὰ φτώχυνε ἀπὸ μεταξὺ καὶ τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ νὰ ἦταν ἡ μοναδικὴ της περιουσία... Ἴσως μάλιστα... Μὰ πῶς δὲν τὸ σκέφτηκα αὐτὸ ἀπὸ πρίν; Ἂν..., ἂν... ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε ἀνάγκη χρημάτων καὶ καθὼς πήγαινε νὰ τὸ πουλήσῃ, τὸ ἔχασε στὸ δρόμο; Θεέ μου! Τί νὰ κάνω; Πῶς νὰ ἡσυχάσω; Ἂς μὴ διαστῶ ὅμως. Αὐτὲς τὶς μέρες θὰ κυττάζω μὲ προσοχὴ τὶς διάφορες εἰδοποιήσεις τῶν ἐφημερίδων. Ἴσως σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς νὰ μπορέσω νὰ βρῶ ἐπὶ τέλους τὴ λύση τοῦ αἰνίγματος ποὺ μὲ βασανίζει. Πολὺ πιθανόν, αὐτὴ ποὺ ἔχασε τὸ δαχτυλίδι, νὰ βάλῃ καμμιὰ εἰδοποίηση στὶς ἐφημερίδες καὶ νὰ τὴν ἰδῶ...

***

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Ἐρρικέττα ἦταν πολὺ ἀφηρημένη στὸ γραφεῖο. Ὁ νοῦς της ἦταν ὅλο στὸ δαχτυλίδι. Καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἄνοιγε μὲ τρόπο τὴν τσάντα της γιὰ νὰ τὸ κρυφοκυτάξῃ. Τῆς φαινόταν ἀπίστευτο ὅτι εἶχε μαζύ της ἕνα τόσο ὡραῖο κόσμημα.

Ἡ προσοχέλισα ὅμως αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν ἀφηρημένη. Ὁ προϊστάμενός της τῆς ἔκανε μιὰ—δυὸ φορὲς τὴν παρατήρησι, ὅτι δὲν εἶνε προσεκτική. Καὶ μιὰ συνάδελφός της τῆς εἶπε :

—Μὰ τί φιλαρέσκεια σ' ἔχει πιάσει σήμερα καὶ ὅλο ἀνοίγεις τὴν τσάντα γιὰ νὰ κρυφοκυτάξῃς στὸ καθρεφτάκι σου;

Τὸ βράδυ, ἡ Ἐρρικέττα ἀγόρασε ἀρκετὲς ἐφημερίδες καὶ πῆγε στὸ φτωχικό της. Ἡ πρώτη της ματιὰ μόλις κάθησε, ἔπεσε στὶς εἰδοποιήσεις. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ βρῇ τίποτε σχετικὸ μὲ τὸ δαχτυλίδι.

Τότε ἡ Ἐρρικέττα, πὸ ἡσυχη ἀπὸ πρίν, ἔβγαλε τὸ περιπόθητο εὕρημά της ἀπὸ τὴν τσάντα καὶ τὸ φόρεσε στὸ χέρι της. Ἄ! πόσο πιὸ ὡραῖα ἔλαμπε κάτω ἀπ' τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς!

Τώρα ἡ Ἐρρικέττα, μόνη καθὼς ἦταν στὴν καμαρούλα της, μποροῦσε νὰ τὸ φορῇ καὶ νὰ τὸ θαυμάζῃ, χωρὶς νὰ φοβᾶται κανέναν. Γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια μάλιστα εἶχε κλειδώσει καὶ τὴν πόρτα.

Ἀληθινά, ἕνα τόσο ὡραῖο δαχτυλίδι ποτὲ δὲν θὰ στόλιζε τὸ χέρι

"Ἐξαφνα πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ της ἡ σκέψις πὼς ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὸ δαχτυλίδι στὴν ἀστυνομία...

της, ἂν δὲν τὸ ἔβρισκε ἀνέλπιστα στὸ δρόμο της. Ἦταν φτωχὴ ἡ Ἐρρικέττα, πολὺ φτωχιὰ καὶ δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο. Ποιὸ ἠμποροῦσε λοιπὸν νὰ βρῇ ἕνα τόσο πολύτιμο κόσμημα;

Ἔξαφνα, ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὸ δαχτυλίδι στὴν ἀστυνομία, πέρασε καὶ πάλι ἀπὸ τὸ νοῦ της. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἀκέρτησε ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ βιαστῇ τόσο πολύ. Μποροῦσε νὰ τὸ κρατήσῃ καὶ νὰ τὸ χαρῇ λίγον καιρὸ ἀκόμα. Ἄλλωστε μονάχα αὐτὴ θὰ τὸ χαιρόταν κανένας ἄλλος δὲν θὰ τὸ ἔβλεπε.

Δὲν θὰ τὸ φοροῦσε στὸ χέρι της, παρὰ ὅταν θὰ ἦταν ἐντελῶς μόνη στὸ καμαράκι της. Κι' ἔτσι θὰ τ' ἀγαποῦσε ἀκόμα περισσότερο. Θὰ ἦταν ἕνα ἀκριβὸ μυστικό της, μιὰ κρυφὴ της ἀγάπη.

Κι' ἀφοῦ ἐκείνη ποὺ τὸ εἶχε χάσει, δὲν ἔτρεξε νὰ βάλῃ διάφορες μιὰ εἰδοποίησι στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴν ἀνεύρεσί του, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν τὸ ἀγαποῦσε καὶ τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ κόσμημα. Θὰ εἶχε πολλὰ ἄλλα καὶ δὲν θὰ τῆς ἔκανε μεγάλη θλῖψι τώρα ποὺ ἔχασε αὐτὸ τὸ σμαράγδι. Ἐνῶ γιὰ τὴν Ἐρρικέττα αὐτὸ ἦταν ὁ μόνος της θησαυρός.

***

Ἡ μέρες περνοῦσαν. Ἡ Ἐρρικέττα κάθε βράδυ, μόλις ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν ἐργασία της καὶ κλεινόταν στὸ ἐρημικὸ δωμάτιό της, ἔβαζε τὸ δαχτυλίδι στὸ χέρι της, τὸ κύτταζε, τὸ φιλοῦσε καὶ στὸ τέλος ἀποκοιμιόταν, φορῶντας το. Τὸ πρωὶ τὸ ἔβαζε πάλι στὴ τσάντα της καὶ τὸ ἔπαιρνε μαζύ της στὸ κατάστημα ὅπου ἐργαζόταν. Γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀποχωρισθῇ ποτέ. Φοβόταν μήπως τῆς τὸ κλέψουν.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο της, θυμήθηκε καὶ πάλι τὸν μοναδικό της θησαυρό. Τῆς φάνηκε ὅτι τὸ εἶχε ξεχάσει στὴν καμαράκα της κι' ἀνησύχησε. Ἀπὸ λοιπὸν μὲ τρόπο τὴν τσάντα της, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν εἶνε μέσα.

Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔτυχε νὰ σταθῇ πίσω της μιὰ συνάδελφός της. Ἡ περίεργη γιὰ νὰ ἰδῇ τί εἶνε αὐτὸ ποὺ κρυφοκύτταζε ἡ Ἐρρικέττα, ἔσκυψε κι' ἔρριξε κι' αὐτὴ μιὰ ματιὰ μέσα στὴ σανοιγμένη τσάντα. Καὶ εἶδε φυσικὰ τὸ δαχτυλίδι ποὺ ἔλαμπε.

Ἡ γυναῖκα αὐτή, ποὺ ἦταν ὄχι μόνο καὶ μοχθηρὴ καὶ ζήλευε τὴν Ἐρρικέττα, διάδωσε τὴν ἄλλη μέρα σὲ ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους, ὅτι ἡ Ἐρρικέττα κρύβει κάποιο πολύτιμο κόσμημα μέσα στὴν τσάντα της.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ καταπτοήσῃ τὴ φτωχὴ Ἐρρικέττα. Ἄρχισαν νὰ τὴν παρακολουθοῦν καὶ νὰ τὴν κατασκοπεύουν. Ἄρχισαν νὰ τὴν κρυφοκυτάζουν καὶ νὰ τὴν ἀκολουθοῦν. Ἡ Ἐρρικέττα ἔγινε ἕνα εἶδος ἀποκοτοπούλας. Ἔγινε ἕνα εἶδος ἀποκοτοπούλας. Ἔγινε ἕνα εἶδος ἀποκοτοπούλας.

—«Ἡ Ἐρρικέττα κρύβει μέσα στὴν τσάντα της ἕνα πανάκριβο δαχτυλίδι. Τὴν κρυφοκυτάζει σὰν κλέφτρα... Ἄ, τὴν ἀποκοτοπούλα!... Τὴν παμπόνηρη!... Ποιὸς ξέρει τί βρῆκε ὅμως; Ποιὸς τῆς τὸ ἔδωσε; Ἔδωσε, κάποιος ἐραστής της. Ποιὸς ἄλλος θάθανε τέτοια γενναιοδωρία; Ἀδύνατο μὲ βρῆκαν γιὰ νὰ τῆς χαρίσουν τόσο πολύτιμο δῶρο; Μά, ἔτσι εἶνε... Πάντα αὐτὲς ἡ τιποτένιες ἔχουν τύχη... Τὴν ἀποκοτοπούλα!... Τὸ ἔχει καὶ τὸ κρύβει... Δὲν θέλει νὰ τὸ ἰδῇ κανένας ἄλλος. Φοβᾶται. Βέβαια, ἔτσι κάνουν οἱ ἔνοχοι. Ποιὸς ξέρει πάλι... Ἴσως καὶ νὰ τὸ ἔχῃ κλεμένο. Ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπ' αὐτή...»

Αὐτὰ καὶ χειρότερα ἀκόμα ἄρχισαν νὰ λένε γιὰ τὴν καϋμένη τὴν Ἐρρικέττα. Καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα τῆς ἐφεροῦνουσαν ὅλοι μὲ περιφρόνησι καὶ μὲ αὐθάδεια.

Ἡ γυναίκες τὴν καταφρονοῦσαν καὶ τῆς μιλοῦσαν μὲ λόγια ἀφορούμενα καὶ προσβλητικά. Οἱ ἄνδρες πάλι εἶχαν γίνει πολὺ τολμηροὶ ἀπέναντί της. Τῆς ἀπηύθυναν κάτι φιλοφρονήσεις ποὺ ἔμοιαζαν μὲ προσβολές. Μερικοὶ τῆς ζητοῦσαν ραντεβοῦ χ' ἔκαναν μάλιστα τόλμη νὰ τῆς τσιμπήσῃ τὸ μπράτσο, καθὼς κατέβαινε τὴ σκάλα τοῦ γραφείου.

Φαίνεται, ὅτι καὶ ὁ προϊστάμενός της κάτι ἔμαιδε γιὰ τὸ δαχτυλίδι. Γιατὶ κι' αὐτὸς ἄρχισε νὰ τῆς φέρνεται πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ πρίν.

Ἡ δυστυχισμένη ἡ Ἐρρικέττα δὲν ἤξερε ἀπὸ ποιὸν νὰ προφυλαχθῇ. Εἶχε βρεθεῖ ἔξαφνα σ' ἕνα τόσο ἐχθρικὸ περιβάλλον, ἐνῶ πολὺ γιὰ ὅσα τῆς ἔκαναν καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴ τὴν ἀπότομη μεταβολὴ ὅλων ἀπέναντί της.

Ἀνυπομονοῦσε πάτε νἄρθῃ ἡ ὥρα νὰ βρεθῇ μόνη στὸ καμαράκι της μὲ τὸ δαχτυλίδι της. Τῆς φαινόταν τότε, ὅτι τὸ γλυκοσμαράγδι ποὺ ἔλαμπε στὸ χέρι της ἦταν ἕνα μαγεμένο φυλαχτὸ κάτι ποὺ ἀπομάκρυνε ἀπὸ κοντά της κάθε κακὴ ἐπίδρασι. Κι' ἄπομὀτανε πάντα, φορῶντας το στὸ χέρι της.

***

Μιὰ μέρα ὁ προϊστάμενός της τῆς εἶπε τὴν ὥρα ποὺ θὰ σκολνοῦσε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της :

—Δεσποινίς, μὴ φύγετε. Ἔχω κάτι νὰ σᾶς πῶ....

Ἡ Ἐρρικέττα μὲ μιὰ μυστικὴ ἀνησυχία στὴν καρδιά της σταμάτησε.

—Ἔλᾶτε λοιπὸν πὸ κοντά, τῆς εἶπε ὁ προϊστάμενός της.

Ἐκείνη πλησίασε, μὰ ἡ καρδιά της ἔτρεμε.

—Δεσποινίς, ἐξακολούθησε ὁ προϊστάμενος, λυπᾶμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ πειὰ νὰ σᾶς κρατήσω στὸ γραφεῖο μου. Ἔχω μάθει δυστυχῶς, πολλὰ λυπηρὰ πράγματα γιὰ σᾶς...

Ἡ Ἐρρικέττα κλονίστηκε.

—Ναί, ἐξακολούθησε ἐκεῖνος, λένε πολλὰ τελευταῖα εἰς βάρος σας.

—Εἶνε συκοφαντίες! εἶπε ἡ Ἐρρικέττα.

—Δυστυχῶς, ὑπάρχουν ἀποδείξεις, ὅτι δὲν εἶνε συκοφαντίες, ἐπέμενε ἐκεῖνος. Εἶνε ἐξακριβωμένο ὅτι δέχεσθε πολύτιμα δῶρα. Καὶ βέβαια δὲν εἰστεύω νὰ σᾶς τὰ προσφέρουν χωρὶς κανένα ἀντάλλαγμα.

—Τί ἐννοεῖτε, κύριε;

—Ἐννοῶ αὐτὸ ποὺ καταλαβαίνετε κ' ἐσεῖς πολὺ καλά. Δὲν μοῦ λέτε, ποῦ βρήκατε ἐσεῖς, ἕνα φτωχὸ κορίτσι, τὸ πολύτιμο δαχτυλίδι, ποὺ κρύβετε μέσα στὴν τσάντα σας; Δὲν τολμᾶτε νὰ τὸ φορέσετε ἐδῶ μπροστά μας, ἀλλὰ τὸ εἶδαν. Ἄκουτε;

—Θεέ μου! Λέτε γιὰ τὸ δαχτυλίδι ποὺ ἔχω μέσα στὴν τσάντα μου; Ἀλλὰ τὸ βρῆκα στὸ δρόμο, κύριε.

—Τί ἀναίδεια! Βλέπω μὲ λύπη μου, ὅτι στὸν κατήφορο ποὺ πᾶτε, γίνατε καὶ ψεύτρα. Γιατί λοιπὸν τώρα καιρὸ τὸ κρύβετε;....

—Κύριε...

—Ἀρκετά, φτάνει. Ἀπὸ αὔριο δὲν εἶσθε πειὰ ὑπάλληλός μας....

Ἡ Ἐρρικέττα, χωρὶς νὰ ἐπιμένῃ περισσότερο, ἔφυγε μὲ βήματα κλονιζόμενα.

***

Ἡ Ἐρρικέττα, ὕστερ' ἀπ' τὸ ξαφνικὸ διώξιμό της, ἔμεινε χωρὶς δουλειά... Πειναῦσε καὶ δὲν ἔλπιζε νὰ εὕρῃ ποτένιὰ ἐργασία, γιατὶ σ' ὅλη τὴν πόλι τὴν θεωροῦσαν πειὰ γιὰ κακμιὰ παλληρουγναῖκα.

Ἔπάνω στὴν ἀπελπισία της σκέφθηκε νὰ πουλήσῃ τὸ δαχτυλίδι, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε καὶ ποὺ αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς της.

Πόσο εἶχε μετανοιώσει τώρα ποὺ δὲν τὸ παράδωσε στὴν ἀστυνομία! Καταριόταν τὴν ἀδυναμία της καὶ δὲν ἔβρισκε πειὰ καμμιὰ ἐπιείκεια γιὰ τὸν ἑαυτό της, τώρα ποὺ ἀναγκαζόταν νὰ τὸ πουλήσῃ γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ τῆς πείνας.

Πῆρε λοιπὸν τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσοχόο. Αὐτὸς τὸ κύτταξε καὶ χαμογέλασε.

—Θέλετε, ρώτησε, νὰ σᾶς πῶ τί ἀξίζει αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι;

—Μάλιστα, εἶπε, ἡ Ἐρρικέττα. Καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώνατε ἂν τὸ ἀγοράζατε...

Ὁ χρυσοχόος γέλασε πάλι.

—Μά, δεσποινίς, εἶπε, δὲν ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ δέκα φράγκα....

—Μά, τί λέτε; Εἶστε βέβαιος;

—Βεβαιότατος. Ἡ πέτρες εἶνε ψεύτικες. Κι' ὁ κρῖκος ὁ ἴδιος δὲν εἶνε χρυσός.

Ἡ Ἐρρικέττα κλονίστηκε, χλώμιασε, ἔβαλε τὸ χέρι της στὴν καρδιά της καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ οὔτε μιὰ κραυγή, ἔπεσε κάτω νεκρή.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΥΠΕΡΕΚΑΤΟΝΤΟΥΤΕΙΣ

Μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ποὺ ἔφτασαν καὶ πέρασαν τὰ ἑκατὸ χρόνια, ἀναφέρουμε παρακάτω μερικούς, μὲ τὴ χρονολογία τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου των.

Γεώργιος Σταβαρίδης (1744—1874). Ἀπέθανε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Σάμου καὶ διατηροῦσε μέχρι τέλους ὅλα τὰ δόντια καὶ τὰ μαλλιά του, καθὼς καὶ τὶς σωματικές του δυνάμεις.

Τάκης Χορταρᾶς. Ἀπέθανε στὴν περιφέρεια Τρικκάλων σὲ ἡλικία 125 ἐτῶν καὶ δὲν εἶχε πιεῖ ποτὲ του οὔτε ρακί, οὔτε ἄλλο οἰνοπνευματώδες ποτό.

Φίλιππος Λαγωνικᾶ (1775—1900). Κατήγετο ἀπὸ τὴν Καλαμάτα.

Μιχαὴλ Τουμπλιτάκης. Ἀπέθανε στὰ Ἀλάτσατα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας σὲ ἡλικία 125 ἐτῶν καὶ ὑπῆρξε συμπολεμιστὴς τοῦ πυροπλητοῦ Καποδίστρια, ὁ ὁποῖος τὸν ὑπερεγαυτοῦσε.

Σπυλιανὸς Ζέρνος (1787—1907). Κατήγετο ἀπὸ τὰ Δολιανά.

Μαργιὼ Καλλιπέτη. Ἀπέθανε στὴ Σμύρνη τὸ 1907 σὲ ἡλικία 120 ἐτῶν καὶ τελευταία εἶχε βγάλει δυὸ καινούργια δόντια.

Ἰωάννης Δριγούρης (1785—1900). Πατρίδα του ἦταν ἡ Τρίπολις.

Δέσπω Θερειανοῦ. Ἀπέθανε πρὸ ἐτῶν στὴ Δημητσάνα σὲ ἡλικία 115 ἐτῶν, ἀφίνοντας 110 ζωντανοὺς παιδιά, ἐγγόνια, δισέγγονα καὶ τρισέγγονα.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΓΩΝΙΑ ΜΟΥ

(Τοῦ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ)

Ὄχι, ὁ κόσμος δὲν μ' ἀρέσει,
ἂς γυρίσω στὴ γωνιά μου.
Σᾶς ἀφίνω μέσ' στὴ μέση,
πάω, φίλοι μου, μακρυνά,
πάω ἐλεύθερος νὰ ζήσω
στὴ μικρή μου τὴ γωνιά.

Ἐκεῖ μέσα σὰν τραβιοῦμαι
ἔχω τ' ἀγαπᾶ τῆς μοίρας
καὶ κανέναν δὲν φοβοῦμαι,
μήτ' αὐτὸν τὸ βασιλιᾶ.
Ἄχ, ἀφήσετέ με, φίλοι,
στὴ μικρή μου τὴ γωνιά.

Θριαμβεύω, θρόνους στήνω
μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί μου,
πλούτη κι' εὐτυχία χύνω
δεξιὰ κι' ἀριστερά.
Φίλοι μου, μὴ μὲ στερεῖτε
τὴ μικρή μου τὴ γωνιά.

Φτερὰ ἔχει ἡ ψυχή μου
καὶ πετᾶ, πετᾶ ἐπάνω.
Ἐκεῖ εἶμαι στὴ ζωή μου
βασιλιᾶς στὴν ἐρημιά.
Ὄχι, φίλοι μου, μὴ μοῦ
πάρτε
τὴ μικρή μου τὴ γωνιά.

Εὐχὲς κάνω στὴν πατρίδα
κι' ὁ Θεὸς μοῦ τὶς ἀκούει.
Μὴ μοῦ πάρτε τὴν ἐλπίδα
τὴν ἐλπίδα τὴ γλυκειά.
Ἄφετέ με στὴ γωνιά μου,
στὴν γωνιά μου τὴ γλυκειά.

ΠΡΟΣΤΑΞΕ

(Τοῦ ΛΟΥΙ ΡΑΤΙΣΜΠΟΝ)

Ἂν μοῦλεγες ἐτὸ ἄνθος ποὺ θέλω νὰ μυρίσω
στὰ βάθη τῆς θαλάσσης κομᾶται τὰ φρικτά,
θὰ μ' ἔβλεπες ἀμέσως στὸ κῦμα νὰ ὁρμήσω
νὰ τὸ δρω, νὰ τὸ κόψω μὲ μάτια σφαλιστά.
Ἂν μοῦλεγες πὼς θέλεις στὸ αἷμα μου νὰ λούσης
σὰν κύκνος μέσ' στὴ λίμνη π' ἀφράτο σου κορμί,
θὰ μ' ἔβλεπες προθύμως, χωρὶς ἕνα «ἄχ» ν' ἀκούσης
τὶς φλέβες μου ν' ἀνοίξω γιὰ σένα στὴ στιγμή!
Ἂν μοῦλεγες ψιελίδια» καὶ τὸ πτωχό μου σῶμα
ἐπρόσταζες ἀμέσως νὰ ρίξουν στὴ φωτιά,
χαμόγελο θὰ εἶχα στὸ νεκρικό μου στόμα
καὶ ἔρωτος λαχτάρα στὴν ὕστερη ματιά!

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

(Τοῦ CHARLES VAN LEBERGHE)

Ὅταν ἔρχεται τὸ βράδυ, Μὰ στὴ θάλασσα ξυπνᾶ
κύκνοι ποὺ εἶνε ἀπὸ σκο- ἡ αὐγούλα, τὴ μακρυὰ
(τάδι, τότε παίρνει τὶ λαιτάδα
μαυροφόρες ξωτικές, καὶ σὰν ὄνειρο ἀνεβαίνει
ἀπὸ μᾶς κ' ἀπ' τὰ λου- σιγά, σιγὰ ὁλόγυρα θρηγοράδα,
λούδια καὶ σπὸ κύμα ἐπάνω) ὑ-
βγαίνουν κι' ἀπ' τὸ κυβετί. (ψώνει
Εἶνε οἱ ἴσκιοι μας αὐτοί, τὰ ξανθά της τὰ μαλλιὰ
Προσχωροῦμε. Ἡ μέρα καὶ τὴ γαλανὴ ματιά.
(φεύγει Τότε φεύγουν ἡ σκιές
καὶ στὸ δεῖλι ἀγροπετάνες, κρυφὰ χύνονται κ' αὐτές,
καὶ γλιστράνε, ὅμως ποὺ κι' ἐγὼ δὲν
καὶ φανιζόνται καὶ σμί- (ξέρω.
(γουν. Μήπως στ' ἄνθια, μὴ στὴ
καὶ ζητιοῦνται μὲ πιοπή, (γῆ,
δίχως θόρυβο, μαζύ δὴ στὶς πέτρες, στὸ νερό,
ὅλοι, μὲ μικρὰ φτερά κάνουν τὴ μακρυὰ νυχτιά· μήπως μέσα στὴν ψυχή;
Δὲν τὸ ξέρω, δὲν τὸ ξέρω.
Μὲ κλεισμένα τὰ φτερά
ξεσυρμάζονται καὶ νὰ τὸ πρωΐ.

Μετ. ΛΕΑΝΤΡΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

ΕΔΩ ΚΑΤΩ...

(Τοῦ ΣΟΥΛΥ ΠΡΥΝΤΟΜ)

Πόσο γρήγορα πεθαίνουν
ἐδῶ κάτω τὰ λουλούδια!
Πόσο γρήγορα σβαίνουν
τὰ χαρούμενα τραγούδια!
Κι' ὀνειρεύομαι μὲ πόνο
ἀνοιξιάτικην αὐγή
παντοτεινή.

Κάθε μας φιλὶ ἐδῶ κάτω
περνᾶ τόσο βιαστικό,
π' οὔτε τῶν χειλιῶν μας πίσω
δέν ἀφήνει τὸν ἀχνό.
Κι' ὀνειρεύομαι μὲ πόνο
φιλιὰ λίγα, σιγανὰ
παντοτεινά.

Τὰ πικρὰ ποὺ κλαίγουμε ὅλοι
ἐδῶ κάτω τὰ παλιά,
ὄνειρα φιλιὰ κι' ἀγάπη,
ὅλα σπάγτη καὶ φωτιά.
Κι' ὀνειρεύομαι μὲ πόνο
κάθε ἀγάπη μας νὰ ξῇ
χρόνια αἰώνια...

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΑΜΑΤΑΡΑΣ

Ἡ τρομερὴ περιπέτεια μιᾶς φούχτας ἡρώων. Πῶς αἰχμαλωτίστηκε ὁ Σταματάρας κι' οἱ σύντροφοί του. Ἡ προδοσία ἑνὸς Αὐστριακοῦ. Οἱ Ἕλληνες ναῦτες ἀλυσσόδετοι. Στὴ Σμύρνη. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἂη Νικόλα. Πρὸς τὴν Κῶ(πολιν). Οἱ γενναῖοι Ψαριανοὶ σπᾶζουν τὰ δεσμά τους καὶ ἐξολοθρεύουν τοὺς Τούρκους. Ὁ γυρισμὸς στὰ Ψαρά. Ἡ ἡμέρα τῆς κατατροφῆς. Τὸ πτῶμα τοῦ Σταματάρα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στὸ ἔτος 1823, ἐποχὴ ποὺ τὸ ἔθνος μας ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγωνίζεται μὲ γενναιότητα καὶ μὲ ἐπιμονὴ ἐναντίον τῶν τυράννων του, στὴ στερεὰ καὶ στὴ θάλασσα.

Ἕνα δειλινό, πρὶν ἀπ' τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, ἔβγαινε ἀπ' τὸ λιμάνι τῶν Ψαρῶν ἕνα μικρὸ καράβι ποὺ εἶχε ὑψωμένη τὴ γαλανόλευκη κι' ἐπάνω σ' αὐτὴ ἔφερε μὲ μεγάλα γράμματα τὴν ἐπιγραφή: «Ἐλευθερία ἢ θάνατος!»

Στὴν πρύμνη τοῦ καραβιοῦ καθόταν, κρατῶντας τὸ τιμόνι, ὁ κυβερνήτης του Ἀνδρέας Σταματάρας, ἕνας ἡλικιωμένος Ψαριανός, στὸν ὁποῖο οἱ ἄνδρες του ἔτρεφαν τυφλὴ ἐμπιστοσύνη.

Τὸ καράβι προχωροῦσε ὁλοένα ἐλαφρὸ καὶ πεταχτὸ ἐπάνω στὰ ἤσυχα τῆς θάλασσας νερὰ κι' ἡ νύχτα κατέβαινε σιγά—σιγὰ γιὰ νὰ τὸ σκεπάσῃ μὲ τὰ μαῦρα της φτερά.

Τὸ πλοῖο διευθυνόταν πρὸς τὰ ἀνατολικὰ καὶ ἀκολουθοῦσε σταθερὰ τὴν κατεύθυνσί του κάτω ἀπ' τὸ ἔμπειρο χέρι τοῦ ὁδηγοῦ του.

Ἀλλὰ τί ζητοῦσε, ποῦ πήγαινε, ποιὸ σκοπὸ εἶχε; Οἱ Ἕλληνες ἀγωνισταὶ εἶχαν ἀποφασίσει τελευταῖα νὰ ἐξολοθρεύσουν μὲ κάθε τρόπο τοὺς τυράννους των καὶ εἶχαν ἀναλάβει τώρα ἕναν ἀγῶνα σοβαρώτερο ἀπ' ὅλους τοὺς προηγουμένους. Γι' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι εἶχαν κατεβεῖ ἀπ' τὴ Ρούμελη ἐξακόσια γενναῖα παλληκάρια κι' ὁ Σταματάρας εἶχε λάβει τὴν ἐντολὴ νὰ πάῃ στὴ Λέρο γιὰ νὰ παραλάβῃ ἀπὸ κεῖ πυροβόλα.

Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνη, γιατὶ γύρω στὴ Λέρο περιέπλεαν πάντοτε σκάφη ἐχθρικὰ καὶ μάλιστα αὐστριακά, ποὺ ἦσαν γιὰ τοὺς Ἕλληνες φοβερώτερα ἀπ' τὰ τουρκικά.

Μόλις ἔφεξε, τὸ πλοῖο μὲ τοὺς Ψαριανοὺς ἔφθασε μπροστὰ στὸ νησί, στὸ ὁποῖο ἦσαν ἀγκυροβολημένα δυὸ πλοῖα, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ μεγαλείτερο ἦταν αὐστριακὸ δίκροτο. Ἀπὸ τὸ δίκροτο εἶδαν τὸ καράβι τοῦ Σταματάρα, διέκριναν τὴν ἑλληνικὴ σημαία καὶ ἀμέσως μιὰ βάρκα μ' ἕναν ἀξιωματικὸ τράβηξε γιὰ τὸ ἑλληνικὸ πλοῖο.

Ὁ αὐστριακὸς ἀξιωματικὸς ἀνέβηκε στὸ καράβι τοῦ Σταματάρα καὶ προσκάλεσε τὸν κυβερνήτη στὴν ναυαρχίδα, ὅπου ὁ αὐστριακὸς ναύαρχος ἤθελε νὰ τοῦ ζητήσῃ μερικὲς πληροφορίες, ὅπως τοῦ εἶπε.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ζύγωσε τὸν Σταματάρα ἕνας ἀπ' τοὺς συντρόφους του καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

— Καπετὰν Ἀντρέα, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, μὴν πᾶς ἐκεῖ. Αὐτὸς ὁ ξένος σοῦ λέει ψέμματα...

Ἀλλὰ ὁ Σταματάρας δὲν ἐγνώριζε τί σημαίνει δόλος καὶ φόβος καὶ χωρὶς νὰ βάλῃ τίποτε κακὸ στὸ νοῦ του, ἀκολούθησε τὸν ἀξιωματικό.

Μόλις ὅμως πάτησε στὸ κατάστρωμα τοῦ αὐστριακοῦ δικρότου, ἐπέπεσαν ἐπάνω του ἕνοπλοι ναῦτες καὶ στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀλυσσόδεσαν γερὰ καὶ τὸν ἔρριξαν στὰ βάθη τοῦ ἀμπαριοῦ.

Σὲ λίγο οἱ σύντροφοι τοῦ ἀτρομήτου Ψαριανοῦ μεταφέρθηκαν κι' αὐτοὶ μὲ ἀπάτη στὴ ναυαρχίδα καὶ κλείστηκαν σὲ μιὰ κατασκότεινη φυλακή.

Οἱ αἰχμάλωτοι πέρασαν ὁλόκληρες μέρες καὶ νύχτες σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ θέσι, χωρὶς νὰ ξέρουν τί τοὺς περιμένει καὶ ποιὸ θἆναι τὸ τέλος των.

Ἐπὶ τέλους τὸ ἐχθρικὸ δίκροτο ἑτοιμάστηκε ν' ἀποπλεύσῃ κι' ὅταν ἀνοίχτηκε ἀρκετὰ στὸ πέλαγος, ὁ ναύαρχος ἔδωσε διαταγὴ ν' ἀνεβάσουν τοὺς Ψαριανοὺς στὸ κατάστρωμα μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία.

Ἐκεῖ ἐμαθαν ὅτι εἶχαν πουληθεῖ γιὰ κάμποσες χιλιάδες γρόσια στὸν πασᾶ τῆς Σμύρνης καὶ σ' αὐτὸν ἐπρόκειτο νὰ παραδοθοῦν μετὰ τὴν ἀποβίβασί τους σπὶς ἀκτὲς τῆς Μ. Ἀσίας. Ἀπ' τὴ Σμύρνη θὰ ἐστέλνοντο κατόπιν στὴν Πόλη.

***

Ἦταν καλοκαίρι, Αὔγουστος μῆνας, ὅταν οἱ σκλαβωμένοι Ἕλληνες ἀποβιβάστηκαν στὴ Σμύρνη καὶ πέρασαν ξυπόλητοι ἀπ' τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς πόλεως, φορτωμένοι ἁλυσίδες καὶ περικυκλωμένοι ἀπὸ βαρὺ συρτοὺς φρουρούς.

Καθὼς ἐβαδίζανε μπρὸς ἀπ' τὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ἄκουγαν τὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα ψαλμῳδίες, ἀκούσθηκαν νὰ ἀντηχοῦν τὰ μάτια τους δάκρυα συγκινήσεως καὶ νὰ ξαναγεννιέται στὴν καρδιά τους ἡ παρηγοριὰ κι' ἡ ἐλπίδα.

Κατὰ τὸ βράδυ, ἡ θλιβερὴ συνοδεία τῶν αἰχμαλώτων ἔφτασε κοντὰ μὲ τοὺς φύλακάς της στὴν Κύζικο κι' ἐκεῖ τοὺς ἐπιτράπη νὰ κοιμηθοῦν λίγο στὶς ὄχθες ἑνὸς ποταμιοῦ καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν.

Κάθησαν λοιπὸν ὅλοι κάτω στὴ χλόη καὶ βυθίστηκαν σὲ ζοφερὲς σκέψεις. Ἤξεραν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζουν τίποτε καὶ ὅτι τοὺς μετέφεραν στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου θὰ ὑφίσταντο σίγουρα τὴν τύχη τόσων ἄλλων γενναίων Ἑλλήνων.

Ἐξαφνα, μέσα στὴ βαθειὰ σιωπή, παρουσιάστηκε μπροστά τους τὸ ὄραμα ἑνὸς σεβασμίου γέρου μὲ ψηλὸ ἀνάστημα, καλογερικὰ ράσα καὶ ὁλόλευκα γένεια, ποὺ κατέβαιναν ὣς τὸ στῆθος του.

Ὁ γέρος προχώρησε πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους σὰν σκιά, στάθηκε ἀνάμεσά τους καί, ἁπλώνοντας τὸ ἀδύνατο χέρι του, τοὺς εἶπε:

— Πάρτε, παιδιά μου, αὐτὸν τὸν ἄρτο ποὺ τὸν εὐλόγησα μόνος μου σὲ Μεγάλη Πέμπτη καὶ φᾶτε ὅλοι ἀπ' αὐτό. Ἔχετε πίστι στὸν οὐράνιό μας Πατέρα, τὸν παντοδύναμο καὶ πολυεύσπλαχνο, κι' αὐτὸς θὰ σᾶς σώσῃ!...

Καὶ ἡ σκιά, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔγινε ἀφαντη. Μονάχα τότε οἱ Ψαριανοὶ κατάλαβαν πὼς εἶχε γίνει θαῦμα καὶ πὼς εἶχαν δεῖ τὸν Ἅγιο Νικόλαο, τὸν προστάτη τοῦ νησιοῦ τους.

Σὲ λίγο οἱ αἰχμάλωτοι, δεμένα τὰ πόδαρα μὲ δυνατὰ σχοινιά, ἀδιάφορα στὴν παραλία κι' ἐπιβιβάστηκαν σ' ἕνα μικρὸ πλοῖο, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς μεταφέρῃ στὴν Κωνσταντινούπολι.

Οἱ δυστυχισμένοι αἰχμάλωτοι ἐπρόκειτο ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον, σὲ μιὰ κατήγη καὶ ἐφορυοῦντο ἀπὸ ἕλκος σὲ ἕλκος, ὅταν ἔφθασαν στὸ σημένους Τούρκους.

Ἀπὸ μακρυὰ τώρα ἄρχισε νὰ διακρίνεται ὁ Βόσπορος καὶ νὰ ξεχωρίζουν οἱ κορυφὲς τῶν ὑψηλῶν μιναρέδων τῆς Πόλεως καὶ τῶν πενθίμων κυπαρισσιῶν του.

Ὁ Σταματάρας ὅμως, ποὺ σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξειδιοῦ δὲν εἶχε πάψει νὰ βασανίζῃ τὸ μυαλό του μὲ διάφορα σχέδια, γύρισε στὸν διπλανό του νέο καὶ τοῦ εἶπε κρυφά, ἀλλὰ προσηχητικά:

— Δημήτρη, σκύψε καὶ κάμε μου δόντια σου τὰ σχοινιὰ ποὺ μοῦ σφίγγουν τὰ χέρια!...

Ὁ δέσμιος συμπατριώτης του ξεδόντιασε ἀμέσως τὴ διστυχῆ τοῦ ἄρχισε νὰ κι' ὁ Σταματάρας ἔκανε ἀμέσως τὸ ἴδιο σ' ὅλους τοὺς συντρόφους του.

Οἱ σκλαβωμένοι Ψαριανοί, μόλις ἀπετίναξαν τὰ δεσμά τους, ἀνέκτησαν τὴν ἐλευθερία τῶν χεριῶν τους, ὥρμησαν, πλησίασαν τὴν καταιγίδα, ἐπάνω στὸ κατάστρωμα καὶ ἐπέπεσαν μ' ὁρμὴ ἐναντίον τῶν δημίων των.

Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ ἀνταισθῇ στὴν ὀργισμένη ἔκρηξι τοῦ φόβο τῶν ἀγρίων ἐκδικητῶν. Οἱ Ψαριανοί, ἐπάνω στὴν ὁρμή τους, ἄρπαξαν καθετὶ ποὺ ἔβρισκαν μπροστά τους, κουπιά, σανίδες, χλούς, ἁλυσίδες, καὶ σκόρπιζαν γύρω τους τὸ θάνατο.

Σὲ λίγο ἐπάνω στὸ κατάστρωμα δὲν ἀκουγόντουσαν, παρὰ ἡ φωνὲς ἀναφωνήσεις τῶν νικητῶν καὶ οἱ ἐπιθανάτιοι ρόγχοι τῶν πίστων.

Τότε ὁ καπετὰν Ἀνδρέας ἅρπαξε μὲ τὰ αἱματοβαμμένα του χέρια ἕνα κοντὰ καὶ μὲ μιὰ τολμηρὴ στροφὴ ἔδωσε στὸ πλοῖο ἀντίθετη τὴν εὐθυνσι.

— Στὶς θέσεις σας, παιδιά! φώναξε. Μακρυὰ ἀπ' τὸ Βόσπορο μακρυὰ ἀπ' τὸν καταραμένο τόπο!...

Τὸ πλοῖο ἄρχισε νὰ διευθύνεται πρὸς τ' ἀνοιχτὰ καὶ σὲ λίγο ἡ ἀπομακρυνθεῖ ἀρκετὰ ἀπ' τὴν ἀκτὴ τοῦ τρόμου καὶ τοῦ μαρτυρίου.

Τότε ὁ Σταματάρας παράγγειλε στοὺς ἄνδρες του νὰ ἀναβάσουν τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων καὶ νὰ τὰ πετάξουν στὴ θάλασσα.

— Πηγαίνετε, ἄπιστοι, νὰ γίνετε τροφὴ τῶν ψαριῶν. Δράστε

Ψαριανὸς καπετάνιος

ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΟΛΟΙΣ οἱ Τοῦρκοι εἶδαν, ὅτι μὲ κανένα τρόπο ὁ Βασίλης δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ Μουσουλμάνος κι' ὅτι τὰ δάκρυα κι' ἡ σπαραχτικὲς ἱκεσίες τῆς ἀγαπημένης του, δὲν τὸν συγκινοῦσαν καθόλου, ἀλλ' ἀπεναντίας μεγάλωναν ἀκόμα περισσότερο τὸ πεῖσμα του, μάνιασαν ἐναντίον του.

Ἔτριζαν τὰ δόντια τους καὶ τὸν βλαστημοῦσαν, γιατὶ ἡ ἄρνησί του θὰ γινόταν ἀφορμὴ νὰ θανατωθῇ κι' ἡ πεντάμορφη Ζωή, τὴν ὁποία τόσο εἶχε συμπαθήσει τὸ πλῆθος.

Οἱ πιὸ εὐέξαπτοι μάλιστα, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἦσαν καὶ πολλὲς γυναῖκες, ὥρμησαν ἄγριοι κι' ἀπειλητικοὶ κατὰ τοῦ Βασίλη, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἐπάνω στὸ ἐκρίωμα, ἀσυγκίνητος γιὰ ὅσα συνέβαιναν γύρω του καὶ περιμένοντας μ' ἀδιαφορία τὸ θάνατο.

Ἤθελαν νὰ γίνουν δήμιοί του καὶ νὰ τὸν θανατώσουν οἱ ἴδιοι, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν ἔτσι, ποὺ δειχνόταν τόσο σκληρὸς πρὸς τὴν ἀγαπημένη του, ἡ ὁποία ἐξ αἰτίας του εἶχε καταδικασθεῖ τώρα σὲ θάνατο. Μὰ τὴν τελευταία στιγμή, τὸ στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα ποὺ φρουροῦσε τὸν κατάδικο, κατόρθωσε νὰ τοὺς ἀποκρούσῃ. Ἀλλοιῶς, ἡ μανία τους ἦταν τόση, ὥστε θὰ τὸν σπάραζαν ζωντανὸ μὲ τὰ νύχια τους.

Τότε, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος, φοβούμενος νέες ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους, διέταξε νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις.

Ἀμέσως δυὸ δήμιοι, οἱ ὁποῖοι περίμεναν ὄρθιοι ἐπάνω στὸ ἐκρίωμα, πλησίασαν τὸ Βασίλη καὶ τοῦ πέρασαν τὴ θηλειὰ τῆς ἀγχόνης, ὄχι ἀπ' τὸ λαιμό, ὅπως γίνεται σήμερα, ἀλλ' ἀπὸ τὰ πόδια, γιὰ νὰ μὴν ἐπέλθῃ ἀμέσως ὁ θάνατος, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶνε βραδὺς καὶ ὀδυνηρός.

Τὴν τελευταία στιγμή, τὴν ὥρα ποὺ οἱ δήμιοι ἑτοιμαζόντουσαν νὰ τραβήξουν τὸ σχοινὶ καὶ νὰ σηκωθῇ ἡ θηλειὰ μαζὺ μὲ τὸν κατάδικο, ὁ Βασίλης γύρισε πρὸς τὰ πλῆθη καὶ μὲ σταθερὴ φωνή, ἡ ὁποία δὲν ἔτρεμε καθόλου, ἐφώναξε:

— Χριστιανὸς γεννήθηκα! Χριστιανὸς πεθαίνω!...

Κι' ἔπειτα ἐρώτησε πρὸς τοὺς δημίους:

— Κάνετε τὴ δουλειά σας!

Ἀμέσως ἐκεῖνοι τράβηξαν τὸ σχοινὶ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ σῶμα τοῦ νέου βρέθηκε μετέωρο στὸ κενό, δυὸ μέτρα πάνω ἀπ' τὸ χῶμα...

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐκτελέσεως, τὸ πλῆθος ἀλάλαξε εὐχαριστημένο, γιατὶ εἶχε ἱκανοποιηθεῖ, ὅπως τοῦ ἄξιζε, ὁ περήφανος καὶ ἀλύγιστος πρὸς τὴν ἀγαπημένη του αὐτὸς νέος. Μονάχα, ἀπόμεροι ἀπ' τὸ ἄλλο πλῆθος, ἕνας γέρος καὶ μιὰ γρηᾶ, ἀντικρύζοντας τὸ φριχτὸ αὐτὸ θέαμα, λιποθύμησαν ἀπ' τὸ σπαραγμό τους. Ἦσαν οἱ γέροι γονεῖς τοῦ Βασίλη Ἁγιοβλασίτη, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πάει στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, ἐλπίζοντας ὅτι ὁ γυιός τους θὰ δεχόταν νὰ γίνῃ Μουσουλμάνος κι' ὅτι θὰ γλύτωνε ἀπ' τὸ θάνατο.

***

Μετὰ τὸ Βασίλη, ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς Ζωῆς...

Τὰ πράγματα ὅμως ἐδῶ ἄλλαξαν... Τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖο εἶχε παρακολουθήσει μ' ἐνθουσιασμὸ τὸ θάνατο τοῦ νέου, ἄρχισε νὰ θαυμάζῃ τὸν κατάδικο, κατόρθωσε νὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δημίων του καὶ νὰ τὸν κρύψῃ σὲ ἕνα σπίτι.

Ἔτσι ἡ Ζωὴ ἔμεινε κρυμμένη ἐκεῖ μέσα, ἐνῶ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ πλήθους ἐκορυφώνετο ὅλο καὶ περισσότερο ἐναντίον τῆς ἀπαγχονισθείσης.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Ζωὴ ἔζησε μιὰ ζωὴ ἀνυπόφορη, ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ κρύβεται ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ πλῆθος, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἐθαύμαζε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ποὺ τὴν μισοῦσαν καὶ τὴν ἐζητοῦσαν γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθοῦν.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Βασίλη καὶ τῆς Ζωῆς ἦταν ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ποὺ ἔχουν γνωρίσει οἱ ἄνθρωποι. Ἦταν μιὰ ἀγάπη ἀπόλυτη, ἀπεριόριστη, ἀνεξάντλητη, ἀπὸ τὶς ἀγάπες ποὺ ἀντέχουν στὸ χρόνο καὶ στὸ θάνατο. Ἡ Ζωὴ ἔζησε ἀκόμα ἑπτὰ χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Βασίλη, ἀλλὰ ἡ ζωή της ἦταν ἕνα μαρτύριο, ἕνα ἀτέλειωτο μαρτύριο, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ ἐπιθυμῇ τὸ θάνατο ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἔμαθε τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ ἀγαπημένου της.

Ἡ Ζωὴ ἔμεινε κρυμμένη στὸ σπίτι ποὺ τὴν εἶχε σώσει τὸ πλῆθος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν ἔβγαινε παρὰ μόνο τὴ νύχτα, γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ λίγο ἀέρα. Ἔτσι ἔζησε ἑπτὰ χρόνια, ἀπὸ τὸ 1821 ὣς τὸ 1828, ὁπότε ἔμαθε ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶχε ἐλευθερωθῆ καὶ ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶχε ἀναγνωρισθῆ ἀπὸ τὶς Μεγάλες Δυνάμεις.

Τότε ἡ Ζωὴ ἔβγαλε τὸ μαῦρο φόρεμα ποὺ φοροῦσε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ Βασίλη καὶ ἔβαλε ἕνα ἄσπρο φόρεμα νυφικό, ἔβαλε στὸ κεφάλι της ἕνα ἄσπρο μαντήλι, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σπίτι ἕνα ἄσπρο ἄλογο καὶ ἀνέβηκε πάνω του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τοῦ ἀλόγου πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά.

Ἔφτασε στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητη, μὲ τὸ ἄλογο ἀκίνητο κι αὐτό, νὰ κοιτάζῃ τὸ πέλαγος, ποὺ ἔλαμπε κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ μεσημεριοῦ.

Ἔμεινε ἐκεῖ ὥρες πολλές, ὥσπου ἄρχισε νὰ δειλιάζῃ ὁ ἥλιος καὶ νὰ κατεβαίνῃ πρὸς τὴ δύσι του. Τότε ἡ Ζωὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κεφάλι της τὸ μαντήλι, τὸ ἔδεσε στὸ λαιμὸ τοῦ ἀλόγου, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σπίτι ἕνα μαχαίρι, ἔκοψε τὸ μαντήλι στὴ μέση καὶ μὲ τὸ ἕνα κομμάτι του ἔδεσε τὸ δεξὶ χέρι της μὲ τὸ ἀριστερό, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν μποροῦν νὰ χωρισθοῦν, ἔπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σπίτι ἕνα μεγάλο μαξιλάρι, ἔβαλε μέσα τὸ μαχαίρι καὶ τὸ μαξιλάρι,

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΑΟΥΣΤΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΕ ΤΗ ΜΕΛΩΔΙΚΗ ΦΩΝΗ

Ο ΕΡΙ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος ζοῦσε στὴ Ρώμη ἕνας πρίγκηψ, σαράντα περίπου χρόνων, ὁ ὁποῖος εἶχε ὅλα τὰ προσόντα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ κάνουν εὐχάριστη τὴ ζωή : ἀμέτρητα χρήματα, ὡραῖο πρόσωπο, ἀρκετὴ μόρφωσι καὶ γερὸ στομάχι.

Ἐν τούτοις ὁ πρίγκηψ Γαβριέλλι — αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομά του— ἂν καὶ δὲν ἦταν οὔτε γέρος, οὔτε φτωχός, οὔτε ἄσχημος, οὔτε ἀμόρφωτος, οὔτε ἄρρωστος, ἔπλητπε καὶ ἔπληττε ὑπερβολικά.

Ἡ μέρες του περνοῦσαν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη μελαγχολικές, χωρὶς νὰ τοῦ χαρίζουν κανένα θέλγητρο.

Τοῦ κόσμου οἱ πολυάριθμοι φίλοι του πήγαιναν καθημερινὰ στὸ λαμπρό του παλάτι, ποὺ βρισκόταν στὴν πλατεῖα Ναβόννα, καὶ τοῦ κάνανε συντροφιά. Οὔτε ἡ διηγήσεις των, οὔτε τ' ἀστεῖα των διεσκέδαζαν τὸν μελαγχολικὸν πρίγκηπα.

Τοῦ κάκου ἡ ἀγαπημένη του Ὀνωρίνα, μιὰ θελκτικώτατη κοπέλλα ποὺ ἔπαιζε στὸ ἐλαφρὸ θέατρο, τοῦ ἐπαναλάμβανε ἀπ' τὸ πρωῒ ὣς τὸ βράδυ πὼς τὸν ἀγαποῦσε βαθειὰ καὶ πὼς ποτὲ δὲν εἶχε ἀγαπήσει κανέναν ἄλλον ἔτσι.

Ὁ πρίγκηψ Γαβριέλλι ἐξακολουθοῦσε, παρ' ὅλα αὐτά, νὰ εἶνε ἄκεφος καὶ μελαγχολικός. Κι' ἡ μεγάλη του αὐτὴ ἀθυμία ἔκανε τέλος τοὺς φίλους του καὶ τὶς φίλες του ν' ἀνησυχήσουν. Ἔπρεπε νὰ βροῦν ἕναν τρόπο γιὰ νὰ διώξουν τὴ μελαγχολία τοῦ Γαβριέλλι. Μὰ ποιόν ;...

Μιὰ βραδυά, ὁ περίλυπος εὐγενὴς γύριζε ἀπὸ ἕναν περίπατο ποὺχε κάμει μ' ἀμάξι στὸ Κόρσο, βυθισμένος στὴ συνηθισμένη του μελαγχολία, χωρίς, ὥστόσο, νὰ ξέρη τί τοῦ λείπει.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ἕνα διαμέρισμα τοῦ μεγάρου του, γιὰ ν' ἀνεβῆ στὰ δωμάτιά του, ἔμεινε ἔκπληκτος, ἀκούγοντας μιὰ δροσερὴ φωνὴ ποὺ τραγούδαγε ἕνα λαϊκὸ τραγουδάκι τοῦ Ἰταλοῦ μουσουργοῦ Σαλοῦτι.

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα δωμάτιο ποὺ ἦταν κολλητὰ στὸ μαγειρεῖο, κ' ἔφτανε ὣς ἔξω ἁρμονικὴ καὶ τρυφερή, ἀλλὰ κάπως ἀδύνατη.

— Μιχάλη, ρώτησε ὁ πρίγκηψ ἕναν ἀπ' τοὺς θαλαμηπόλους του ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε, ποιὸς τραγουδάει ἐκεῖ ;

Ὁ ὑπηρέτης ὑποκλίθηκε σαστισμένος, γιατὶ φαντάστηκε, ὅτι ὁ κύριός του ἤθελε νὰ τὸν μαλώσῃ, κ' ἀποκρίθηκε :

— Εἶνε τὸ κορίτσι τοῦ Γαρταρῖνο, τοῦ μαγείρου σας, Ὑψηλότατε, ἡ Φαουστίνα. Τῆς εἶπα νὰ μὴν τραγουδάῃ, ἀλλ' αὐτή...

Ὁ πρίγκηψ διέταξε μὲ μιὰ κίνησι τὸν ὑπηρέτη νὰ σωπάσῃ, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ συνέχεια τοῦ τραγουδιοῦ.

— Δὲν τραγουδάει ἄσχημα, εἶπε σὲ λίγες στιγμὲς ὁ πρίγκηψ. Πόσων ἐτῶν εἶνε ἡ μικρὴ Φαουστίνα ;

— Δεκατεσσάρων περίπου, Ὑψηλότατε.

— Καλά. Καὶ ποιὸς τὴν ἔμαθε νὰ τραγουδάῃ ;

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἔμαθε μονάχη της, Ὑψηλότατε.

— Μονάχη της ! Ἀλήθεια ; Θέλω νὰ τὴν ξανακούσω. Πήγαινε νὰ τὴ φωνάξῃς...

— Ἀμέσως, Ὑψηλότατε !

— Καὶ νὰ τὴ φέρῃς στὸ σαλονάκι.

— Μάλιστα, Ὑψηλότατε !

***

Ὁ πρίγκηψ Γαβριέλλι τρελλαινόταν γιὰ μουσική. Ἀλλὰ καὶ ποιὸς Ἰταλὸς δὲν εἶνε ξετρελλαμένος μὲ τὴ μουσική ;...

Μπῆκε λοιπὸν στὸ σαλονάκι καὶ κάθησε, περιμένοντας μ' ἀνυπομονησία τὴ μικρὴ ποὺ τὸν εἶχε μαγέψει μὲ τὴ φωνή της.

Ἐλάτε, ἡ πόρτα ἄνοιξε κ' ἡ οἰκοδεσπότης ἄφησε ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως.

Ἀπὸ ἕνός κοριτσιοῦ, τοῦ εἶχαν φέρει δυό, μὲ τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὸ ἴδιο πρόσωπο, τὰ ἴδια χαρακτηριστικά. Μονάχα ποὺ τὸ ἕνα ἦταν ξανθὸ καὶ τὸ ἄλλο μελαχρινό.

Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν ἀπ' τὶς δυὸ ποὺ τραγουδοῦσε ; Ἡ μελαχρινὴ δὲν ἔδωσε καιρὸ στὸν πρίγκηπα νὰ ρωτήσῃ. Ἔκαμε μιὰ ὑπόκλιση μὲ τὴν ἄλλη κοπέλλα καί, προχωρῶντας, εἶπε μὲ δεύλια :

— Ὑψηλότατε, ἐγὼ εἶμαι ἡ Φαουστίνα. Ὁ κὺρ Μιχάλης μοῦ εἶπε πὼς θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε.... Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ἀδελφή μου ἡ Ἀνίτα, δὲν μ' ἀφίνει ποτὲ ἀπὸ κοντά της, ἤρθαμε μαζί... Παρέξω αὐτό ;...

— Καὶ γιατὶ νὰ πειράξῃ ; ρώτησε ὁ πρίγκηψ χαμογελώντας.

Ἡ Φαουστίνα κούνησε τότε τὸ κεφάλι της καί, σηκώνοντας ἀπαλητικὰ τὸ δάχτυλό της πρὸς τὸν ὑπηρέτη, τοῦ εἶπε :

— Βλέπεις ; Ἐσὺ μοῦ εἶπες πὼς πρέπει νἄρθω μόνη μου. Κι' ὅμως ὁ κ. πρίγκηψ δὲν θἄμωσε ποῦρθαμε κ' ἡ δυό.

— Πόσων χρονῶν εἶσαι, Φαουστίνα ; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

— Δεκαπεσσάρων, Ὑψηλότατε. Ἡ ἀδελφή μου ἡ Ἀνίτα εἶνε μικρότερη ἕνα χρόνο.

— Εἶσαι κόρη τοῦ μαγείρου μου, τοῦ Γαρταρῖνο ;

— Μάλιστα, Ὑψηλότατε.

— Τὸ ξέρεις πὼς ἔχεις ὡραία φωνή ;

— Ὁ κύριος εἶνε πολὺ καλός. Τραγουδᾶ ὅπως μοῦ κατέδειξε, ἔτσι γιὰ νὰ διασκεδάζω. Ὁ κὺρ Μιχάλης μοῦ λέει πὼς θἄκανα καλά, γιατὶ αὐτὸ δὲν εὐχαριστεῖ τοὺς ἄλλους.

— Ὁ Μιχάλης εἶνε βλάκας. Ποιὸς σ' ἔμαθε νὰ τραγουδᾷς ;

— Κανένας !

— Καὶ τὰ τραγούδια ποὺ τραγουδᾷς, ποιὸς τὰ μαθαίνει ;

— Στὸ θέατρο ε'Ἀργεντίνα» ἢ στὸ ε'Ἀλιμπέρτι», ὅπου πάω μὲ φορεῖς τὴ βδομάδα μαζὶ μὲ τὴν Ἀνίτα καὶ τὴ θεία, τὴν ἀδελφὴ τοῦ πατέρα μου. Εἶνε καλὴ γυναῖκα ἡ θειά μας καὶ μᾶς προσέχει σὰν παιδιά της, γιατὶ ἡ μητέρα μας πέθανε...

— Τραγουδάει κ' ἡ ἀδελφή σου ;

Ἡ Φαουστίνα ἔσκασε στὰ γέλια, ἐνῶ ἡ ξανθὴ νέα χαμήλωσε ντροπιασμένη τὸ βλέμμα της.

— Γιὰ τὴν Ἀνίτα ρωτᾶτε ; εἶπε ἡ Φαουστίνα. Μὰ αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ οὔτε μιὰ νότα σωστή... Ἔχει μιὰ φωνὴ φάλτσα, μὰ τί φάλτσα ! Σοῦχουνται γύρω της ἄμα τὴν ἀκοῦς.... Μ' ἀγαπᾷ ὅμως ἡ μικρούλα μου, ὅλα κι' ὅλα.... Καὶ δὲν εἶνε καὶ ζηλιάρα.... Κ' ἐγὼ ἐπίσης τὴν ἀγαπῶ πολύ... Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Ἀνίτα, πὼς δὲ θὰ χωριστοῦμε ποτέ ;

Καί, λέγοντας αὐτά, ἡ Φαουστίνα ἀγκάλιασε τὴν ἀδελφή της, ἡ ὁποία τῆς ἀπέδωκε τὶς ἴδιες τρυφερότητες.

— Πήγαινε νὰ πῆς τοῦ Γαρταρῖνο ν' ἀνέβῃ ἐπάνω ! διέταξε ὁ πρίγκηψ τὸν ὑπηρέτη.

— Τί, θὰ μαλώσετε τὸν πατέρα μου; ρώτησε ἡ Φαουστίνα μ' ἕνα κίνημα ἀπὸ συχίας καὶ δυσαρεσκείας.

— Ὄχι, μικρή μου, ἠσύχασε ! ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ.

Σὲ λίγο μπῆκε ὁ Γαρταρῖνο, ἕνας ἄνδρας χοντρός, μὲ πρόσωπο κατακόκκινο καὶ μύτη πιὸ κόκκινη.

— Ἡ ἀδελφή σου τὰ προσέχει αὐτὰ τὰ δυὸ κορίτσια, τὸν ρώτησε ὁ πρίγκηψ Γαβριέλλι.

— Μάλιστα, Ὑψηλότατε.

— Δὲν σὲ βοηθάει σὲ καμμιὰ ἄλλη δουλειά ;

— Ὄχι, Ὑψηλότατε.

— Πῶς τὴ λὲν τὴν ἀδελφή σου ;

— Σινιόρα Βαρβάτσα, Ὑψηλότατε.

— Καλά. Νὰ πῆς λοιπὸν τῆς σινιόρα Βαρβάτσα νὰ ἑτοιμασθῇ γιὰ νὰ φύγη αὔριο μαζὶ μὲ τὴ Φαουστίνα καὶ τὴν Ἀνίτα γιὰ τὴ Νεάπολι.

— Γιὰ τὴ Νεάπολι ; Μά...

— Ἄφησέ με πρῶτα νὰ τελειώσω. Ἡ μεγάλη σου ἡ κόρη, ἡ Φαουστίνα, παιτεύω νὰ τὸ ξέρῃς κι' ἐσύ, ἔχει μεγάλη κλίσι πρὸς τὴ μουσική. Θὰ τὴ στείλω λοιπὸν στὴ Νεάπολι καὶ θὰ τὴ βάλω στὸ Ὠδεῖο τοῦ Πορπόρα. Θὰ τῆς δώσω ἕνα συστατικὸ γράμμα γιὰ τὸν διευθυντὴ καὶ θὰ τῆς πληρώσω ὅλα τὰ ἔξοδα γιὰ τὶς σπουδές της καθὼς καὶ γιὰ τὸ ταξεῖδι καὶ τὴν ἐκεῖ διαμονή της. Τί, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος νὰ γίνῃ καλλιτέχνις ;

— Καὶ ρωτᾶτε, Ὑψηλότατε ; ἀπάντησε ὁ φτωχὸς μάγειρος, γουαντίζοντας μπρὸς στὸν πρίγκηπα.

Ὅσο γιὰ τὴ Φαουστίνα, αὐτὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ χορατηδᾷ στὸ σαλόνι ἀπ' τὴ χαρά της :

— Τί εὐτυχία ! φώναζε. Θὰ μάθω νὰ τραγουδῶ... Θὰ γίνω μεγάλη τραγουδίστρα... Θὰ μοιάσω μ' αὐτὲς ποὺ βλέπω στὸ ε'Ἀλιμπέρτι», στὴν ε'Ἀργεντίνα».... Θὰ κερδίσω πολλὰ τσεκίνια... Θὰ δώσω ἀπ' αὐτὰ τοῦ πατέρα καὶ τῆς θειά-Βαρβάτσας... Θὰ μὲ φωνάζουν σὲ ὁ πρίγκηψ.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ

Ποιὸς αἰχμαλώτισε τὸν Πικώ. «Εἶμαι ὁ 'Αλλούτ !...». Τὰ μαρτύρια τοῦ Πικὼ στὴν κατακόμβη. Ὁ 'Αλλοὺτ τὸν μαχαιρώνει καὶ φεύγει γιὰ τὸ Λονδίνο. Ἡ ἀστυνομία καταζητεῖ τὸν Πικώ. Ἡ Μαργαρίτα τὸν προδίδει πεθαίνοντας. Στὴν κατακόμβη. Ὁ Πικὼ διηγεῖται πρὶν πεθάνει τὴν ἱστορία του. Ὁ θάνατος τοῦ 'Αλλούτ. Τί εἶπε στὸν παπποῦ ποὺ τὸν ἐξομολόγησε. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀθέου Τόρρι ποὺ ζητοῦσε ἐκδίκησι, κτλ.

Ε'.

ΓΙΝΕ λίγων λεπτῶν σιωπή.

—Εἶμαι ὁ συνέχοζός σου στὰ τρομερὰ ἐγκλήματά σου, ἔνοχος, ὅσο καὶ σύ, μοὺγκριστε μὲ λύσσα ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε αἰχμαλωτίσει τὸν Πικὼ καὶ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν 'Αλλούτ. Γιὰ τὴ δίψα τοῦ χρήματος, ἐτρόδωσα τρεῖς φίλους μου. 'Αλλὰ τὰ λεπτά σου ἦσαν καταραμένα καὶ μοῦ ἔφεραν τὴ δυστυχία καὶ τὴν καταστροφή. Ἐσκότωσα τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγόραστε τὸ διαμάντι ποὺ μοῦδωσες. 'Αναγκάστηκα λοιπὸν νὰ φύγω καὶ νὰ πάω στὴν Ἑλλάδα, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα μου. Ἐκεῖ ἤταν ἐπανάστασι. Δυστυχίσαμε. Ἡ γυναῖκα μου πέθανε !.... Τότε συνέλαβα τὸ σχέδιο νὰ πάω στὴ Νεάπολι καὶ νὰ βρῶ τὸν παπποῦ, Μπαλντίνι, ποὺ ἤταν ἡ ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς μου. 'Αλλὰ ὅταν ἐτήγα ἐκεῖ, ἔμαθα ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς παππποῦ Μπαλντίνι. Ἐρεύνησα τότε, σκέφτηκα ἀρκετὰ καὶ κατάλαβα ποιὸς ἤσουν. Ἤσουν ὁ Πικώ. Κι' ὡρκίστηκα νὰ σὲ βρῶ καὶ νὰ σ' ἐκδικηθῶ. Μὰ ἄργησα νὰ σ' εὕρω. Καὶ σὺ στὸ μεταξύ, εἶχες κάνει δυὸ φόνους, εἶχες καταστρέψει τὸ γυιό μου Λουτιὰν καὶ προκαλέσει τὸ θάνατο τῆς κόρης του. 'Απόψε εἶχα ἀποφασίσει νὰ πάω στὸ Λουτιὰν καὶ νὰ τοῦ διηγηθῶ ὅλη τὴ φρικτή σου ἱστορία, ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Σατανᾶς σὲ βοήθησε κ' ἔφτασα ἀργά. Βρῆκα τὴ Μαργαρίτα ἐτοιμοθάνατη καὶ τὸ Λουτιὰν σκοτωμένο ἀπ' τὸ μαχαίρι σου. 'Αλλὰ τέλος, ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε νὰ σὲ πάσω. Καὶ τώρα θὰ σοῦ δείξω, ὅτι κ' ἐγὼ ξέρω νὰ τιμωρῶ ! Εἶμαι ὁ 'Αντώνης 'Αλλούτ ! 'Ακοῦς ; 'Ο 'Αλλούτ !...

Πρὶν ξεψυχήσει ὁ 'Αλλοὺτ κάλεσε κάποιο γνωστό του...

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Πικὼ ἄρχισε τὸ ἀγρ.ο ἔργο τοῦ ἐκδικητοῦ, συνῆρθε τώρα στὸν ἑαυτό του καὶ κατάλαβε τὴ θηριωδία του. Ἀλλὰ ἡ καρδιά του εἶχε πειὰ σκληρυνθεῖ καὶ δὲν αἰσθανόταν κανένα πόνο, καμμιὰ τύψη.

Τὸ ἔργο του εἶχε πειὰ συμπληρωθεῖ. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸν κατέστρεψαν ἦσαν πεθαμένοι. Τὸ μέλλον τοῦ παρουσιάζοταν γεμᾶτο ἐλπίδες. Ἦταν πλούσιος καὶ ποθοῦσε νὰ γλεντήσῃ μὲ τὰ πλούτη του. Γι' αὐτὸ γύρισε καὶ ρώτησε τὸν 'Αλλοὺτ μ' ἀγωνία :

— Ποῦ βρίσκομαι, λοιπόν ;

—Σὲ μιὰ τρύπα, ποὺ οὔτε ὁ Διάβολος δὲν μπορεῖ νὰ σὲ ξετρυπώσῃ, τοῦ ἀπάντησε ὁ 'Αλλούτ. Κανεὶς δὲν ἀκούει τὴ φωνή σου καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φθῆ νὰ σὲ σώσῃ δῶ μέσα. Εἶσαι ἀπολύτως στὴν ἐξουσία μου !

Συγχρόνως ὁ 'Αλλοὺτ κάθησε στὸ τραπέζι κ' ἄρχισε νὰ τρώῃ.

— Πεινῶ ! τοῦ εἶπε ὁ Πικώ. Δῶσε μου κάτι νὰ φάω.

— Πόσο θὰ μοῦ πληρώνῃς τὸ κάθε δεῖπνο σου ; τὸν ρώτησε ὁ δεσμοφύλακάς του.

—Νὰ πληρώσω ; Μὰ ξέρεις ὅτι εἶμαι ἕνας φτωχὸς σερβιτόρος !

—Ἄφησέ τα αὐτά. Ἔχεις τὰ δέκα ἑκατομμύρια ποὺ σοῦ ἄφησε ὁ παππὰ Τόρρι.

Κι' ὁ 'Αλλούτ τοῦ ἀνέφερε ὅλες τὶς Τράπεζες ποὺ εἶχε καταθέσεις του.

— Ὡρισμένως, ὀνειρεύεσαι ! τοῦ εἶπε ὁ Πικώ.

— Τότε κάθου κ' ὀνειρεύου καὶ σὺ πὼς τρῶς ! τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ἀδιαφορία ὁ 'Αλλούτ.

Κατόπιν τοῦ πέρασε στὸ λαιμό του ἕνα σιδερένιο χαλκᾶ μὲ ἁλυσίδα καὶ τὸν κλείδωσε στὸν τοῖχο. Ἔπειτα ἔφυγε καὶ δὲν γύρισε, παρὰ τὴν ἄλλη μέρα. Κάθησε πάλι ἐμπρὸς στὸν Πικὼ κι' ἄρχισε νὰ τρώγῃ. Ὁ Πικώ, ποὺ πέθαινε ἀπ' τὴν πεῖνα, τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ λίγο φαγητό.

— Σοῦ δίνω ὅ,τι θές, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ 'Αλλούτ, ἂν μοῦ πληρώσῃς χίλια ναπολεόνια γιὰ κάθε ψωμὶ καὶ κάθε στάμνα νερό.

Τοῦ κάκου ὁ Πικὼ φώναξε, ἔβρισε, παρακάλεσε. Ὁ 'Αλλοὺτ σήκωνε μ' ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του καὶ σὲ λίγο τὸν ἄφησε πάλι μόνον κ' ἔφυγε. Μετὰ εἰκοσιτέσσερες ὧρες ξαναγύρισε κ' ἐπανελήφθη ἡ ἴδια σκηνή. Ὁ Πικὼ ζήτησε λίγο ψωμί. Ὁ 'Αλλοὺτ τοῦ ζήτησε χρήματα. Ὁ Πικὼ ἀρνήθηκε καὶ τὸν ἔβρισε. Τότε ὁ 'Αλλοὺς ἔγινε ἔξω φρενῶν. Τράβηξε τὸ μαχαίρι του καὶ τὸν χτύπησε κατὰ πολλὰ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τόσαζε γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ ἀστυνομία τοῦ Παρισιοῦ ἔψαχνε νὰ βρῇ τὸ φονικὸ τοῦ Λουτιὰν, τοῦ ὁποίου τὸ πτῶμα εἶχε βρεθῆ ἐνῶ ἔπλεε στὸν Σηκουάνα. Πράγματι, σὲ λίγες μέρες οἱ ἀστυνομικοὶ βρῆκαν τὸν Πικὼ στὴν κατακόμβη πληγωμένο. Μόλις πρόφτασε νὰ διηγηθῇ τὴν τρομερὴ ἱστορία του καὶ πέθανε.

Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ τοῦ Πικὼ στοὺς ἀστυνομικοὺς σώζεται ἀκόμα στὰ ἀρχεῖα τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων καὶ ἀπὸ αὐτὴ ἔπρεπε ὁ Δουμᾶς τὴν ὑπόθεσι τοῦ «Μοντεχρίστου».

Ὁ 'Αλλοὺτ ἀφρόστησε στὸ Λονδίνο καὶ πέθανε στὰ 1828. Πρὶν ξεψυχήσει, κάλεσε κοντά του κάποιο γνωστό του καὶ τὸν ἐτειλε νὰ φωνάξῃ τὸν παππὰ Ντουβέρναλ. Κι' ὁ παππὰς Ντουβέρναλ ποὺ στάθηκε σωτὴρ του ὣς τὴ στιγμὴ ποὺ ξεψύχησε, ἔστειλε κάποιον μιὰ ἐκτενῆ ἔκθεσι στὴ Διεύθυνσι τῆς Παρισινῆς ἀστυνομίας. Σ' αὐτὴ ὁμολογοῦσε τὴν ἐξομολόγησι ποὺ ἔκαμε ὁ 'Αλλοὺτ πρὶν πεθάνει, σχετικὰ μὲ τὴ δράσι τοῦ Πικὼ καὶ τὴν τιμωρία του.

«Σᾶς διαβεβαιώνω, γράφει, τὴν ἐξομολόγησι ἑνὸς μεγάλου ἐγκληματίου, ὁ ὁποῖος πρὶν πεθάνει μετανόησε καὶ ξουχοφέρθηκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πῇ πῶς ἔπρεπε τὶς λεπτομέρειες τῶν ἐγκλημάτων τοῦ Ζὰν Πικὼ καὶ τοῦ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν, 'Αλλὰ λέγο πρὶν πεθάνει, μοῦ εἶπε : «Φαίνεται ἀνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ θέλασος ἔτι ὑπάρχει ζωὴ κι' ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο, γιατὶ μιλῶσα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ παππὰ Τόρρι, τὸ ὁποῖο μὲ ὠδήγησε νὰ ἐρῶ τὸν Πέτρο Πικὼ καὶ μὲ διέταξε νὰ τοῦ πάρω τὰ χρήματά του, γιὰ νὰ τὰ δώσω στοὺς φτωχούς. Τὸ ἴδιο πνεῦμα μὲ διέταξε νὰ σκοτώσω τὸν Πικὼ γιὰ νὰ προλάβω κι' ἄλλα κακουργήματά του.

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ Μοντεχρίστου, ὅπως ὁνόμασε εἶπε στοὺς ἀστυνομικοὺς ὁ Μαργαρίτα ἐνῶ ξεψυχοῦσε.

Ἐπειδὴ ὁ Δουμᾶς ἤθελε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Ζὰν Πικώ, τὸν ἀπόγονο τοῦ Πικώ, τὸν τραγικὸ ἡρωά του.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΑΛΚΑ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ, αὐτὸς δηλαδή, ἡ γυναίκα του, ἡ κόρη τους Ἀγνὴ κι' ἡ μικρὴ φίλη της, ἡ Λευκὴ Βὰν Ἔλσιγγ, ἔγγονὴ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ Βὰν Ἔλσιγγ, πηγαίνουν νὰ ἐπισκεφτοῦν, στὰ Καρπάθια, τὸν περίφημο πύργο τοῦ Δράκουλα, τὸν πύργο τοῦ Καπετὰν Βρυκόλακα, ποὺ ὑπῆρξε ἄλλοτε ἡ φωλιὰ τοῦ τέρατος αὐτοῦ. Κάνουν τὸ ταξεῖδι αὐτὸ γιὰ νὰ ξανάθυμηθοῦν τὰ παληά τους, γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν ἀγρία φύση τῶν Καρπαθίων καὶ νὰ ἰδοῦν τί γίνεται ὁ τρομερὸς πύργος, μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει πειὰ κανένας σχετικὸς κίνδυνος, μετὰ τὴν ἐξόντωσι τοῦ Καπετὰν Βρυκόλακα πρὸ εἰκοσαετίας. Ἡ Ἀγνὴ κ' ἡ Λευκὴ δὲν ἔχουν ἰδέα γιὰ τὴν παληὰ τρομερὴ περιπέτεια τοῦ Ἄρκερ καὶ τὴν ὑπαρξὶ τοῦ Δράκουλα. Σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι στὰ Καρπάθια, ποὺ οἱ ταξειδιῶτες μένουν μιὰ νύχτα, μιὰ παράξενη γρηᾶ ὡς ἑκατὸ χρονῶν, συμβουλεύει τὸν Ἄρκερ νὰ γυρίσῃ πίσω. Ὁ Βρυκόλακας, τοῦ λέει, δὲν ἐξοντώθηκε. Ζῇ ἀκόμα στὸν πύργο του πίνοντας αἷμα... "Ἐχει ρημάξει μιὰ ἐπαυλι, τὴν ἐπαυλὶ τῆς Κατάρας, ὅπως τὴν λένε. "Ολοι πέθαναν σ' αὐτὴ μυστηριῶδες. Συγχρόνως μιὰ νύχτα, ἕνας τεράστιος μαῦρος γάτος πηδᾶει στὸ δωμάτιο τῶν κοριτσιῶν κ' ἐξαφανίζεται κατόπιν παραδόξως. Ἡ Μίνα βλέπει στὸν ὕπνο της τὸ φάντασμα τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία τὴν ἐπαυλὶ. Τὴν ἄλλη μέρα τῆς δινγεῖται πάλιν τερατῶδη πράγματα γιὰ τὸ Βρυκόλακα μιὰ χωρική. Ὁ Βρυκόλακας πήδησε, τῆς λέει, μιὰ νύχτα σπίτι της, τῆς ἅρπαξε τὸ παιδὶ καὶ τῆς τὸ ἔπνιξε. Ἰρέλλος ἀπ' τὴ λύπη του ὁ ἄντρας της παραφρόνεψε κι' ὁ χωρικὸς σώζεται, χάρις στὸ φυλακτὸ ποὺ κρατάει ἐπάνω του, γιὰ τὸ Βρυκόλακα. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, ὁ Ἰωνάθαν κ' ἡ Μίνα σκέπτονται ἂν πρέπει νὰ συνεχίσουν τὸ ταξεῖδι τους. Μὰ ὁ Ἰωνάθαν παραιτεῖται τέλος ἀπ' τὴν περιέργειά του. Κι' ἀποφασίζουν νὰ ἐπισκεφθοῦν πρῶτα τὴν Ἐπαυλὶ τῆς Κατάρας καὶ νὰ εἰδοποιήσουν ἀμέσως τὸν Βὰν Ἔλσιγγ, ἂν συμβαίνει πράγματι τίποτε τὸ παράδοξο. Συγχρόνως ἡ Λευκὴ Ἔλσιγγ βλέπει στὸν ὕπνο της παράδοξα ὄνειρα καὶ κατέχεται ἀπὸ μιὰ διαρκῆ ἀνησυχία, ὅτι κάτι πρόκειται νὰ τῆς συμβῇ. Πράγματι, ἕνα βράδυ, ἀντικρύζει ξαφνικὰ μπροστά της ἕναν ἄλλοκοτο καὶ μυστηριῶδη ἄνθρωπο καὶ παγώνει ἀπὸ φόβο. Μολαταῦτα ὁ Ἄρκερ, ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ δυὸ κορίτσια φεύγουν γιὰ τὴν Ἐπαυλὶ τῆς Κατάρας μόνοι, γιατὶ κανένας δὲν δέχεται νὰ τοὺς συντροφεύσῃ. Τὴ νύχτα σταθμεύουν σ' ἕνα ἔρημο μέρος, ὅπου τοὺς συμβαίνουν ἄλλοκοτα πράγματα. Ἡ λοιπὸν ἐπισκέπτεται πάλι τὴ Μίνα στὸ ὄνειρό της καὶ τὴ φοβερίζει, ἡ Λευκὴ νειρεύεται ἐπίσης τὸν μυστηριῶδη νέο ποὺ τὴν καλεῖ κοντά του, ἕνα νυχτοπούλι περνᾶ πάνω ἀπ' τὴ σκηνή τους καὶ ἀφίνει νὰ πέσῃ ἕνα κόκκαλο ἀπὸ ἀνθρώπινο σκελετό, τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ ἄλογα τρομάζει καὶ χάνεται μέσα στὸ σκοτάδι... Τὴν ἄλλη μέρα ἕνα μεγαλόσωμο σκυλὶ πλησιάζει στὴν κατασκήνωσι. Στὸ περιλαίμιό του βρίσκουν ἕνα σημείωμα μυστηριῶδες. Τὸ σκυλὶ προέρχεται ἀπ' τὴν Ἐπαυλὶ τῆς Κατάρας.

.....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατέβηκα στὸ φαράγγι, μὲ τὸν κίνδυνο νὰ τσακιστῶ, βαστᾳζόμενος ἀπ' τοὺς κλάδους τῶν σχίνων. Ἐκεῖ μέσα ἐπικρατοῦσε σκοτάδι καὶ ὑγρασία. Ἀπὸ πάνω μας ἁπλωνόταν ὁ βαθυτράσινος οὐρανὸς τῶν αἰωνοβίων δέντρων.

Ὁ Πιστὸς κατέβηκε μαζύ μου.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ πάτησα τὸ πόδι μου στὸ φαράγγι, μιὰ μυρωδιὰ αἵματος κι' ἀποσυνθέσεως μὲ χτύπησε καὶ μοῦ φερε ναυτία.

Ἡ Μίνα ποὺ στεκόταν ἀπὸ πάνω, κατάλαβε πὼς κάτι μοῦ συμβαίνει καὶ μοῦ φώναξε :

— Τί ἔχεις, Ἰωνάθαν ; Τί βλέπεις ;

Ἡ γενναία μου Μίνα εἶχε σύρει τὸ περίστροφό της καὶ ἐρευνοῦσε μὲ τὸ βλέμμα της παντοῦ.

— Μυρίζει ἀπαίσια ἐδῶ κάτω, τῆς ἀποκρίθηκα. Νομίζει κανεὶς πὼς βρίσκεται κοντά σ' ἀποσυντεθειμένο πτῶμα. Τί νὰ συμβαίνῃ ἄραγε ;

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Πιστὸς μ' ἅρπαξε ἀπ' τὸ παντελόνι καὶ μ' ἔσυρε πρὸς τὰ δεξιά. Τὸν ἀκολούθησα, περίεργος νὰ ἐξηγήσω ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ οἱ θάμνοι ἦσαν πυκνοί. Ἡ σχοινοῦσα με προφύλαξε. Τὸ ἴδιο ἔκανε ἀπὸ πάνω κι' ἡ Μίνα.

Ἔξαφνα, ἄκουσα τὴ γυναῖκα μου νὰ φωνάζῃ :

— Ὦ, φρίκη !... Ὦ, τί φρίκη !...

Τσιμαζόμουν νὰ προχωρήσω πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦσαν καρφωμένα τὰ μάτια της, ὅταν ἔξαφνα οἱ θάμνοι ἐθρύϊσαν, παραμέρισαν ἀποτόμως κι' ἕνα τσακάλι πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ μπρός μου. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσα δυνατὰ φτεροκοπήματα καὶ μιὰ δωδεκάς κοράκων σηκώθηκε στὸν ἀέρα. Ὁ Πιστὸς γρύλισε ἄγρια...

Δὲν κρατιόμουν πλέον. Μὲ τὸ ὅπλο ἀτά χέρια προχώρησα ἐμπρός.

Στήριξα τὸ ὅπλο μου στὸν ὦμο, σημάδεψα καὶ πυροβόλησα...

Διάβηκα τοὺς θάμνους καὶ τότε βρέθηκα πρὸ ἑνὸς ἀπαισίου θεάματος.

Τὸ ἄλογο ποὺ εἶχε τρομάξει κι' εἶχε φύγει τὴ νύχτα, ἔφερνε ξαπλωμένο στὸ βάθος τοῦ φαραγγιοῦ. Ἡ κοιλιά του ἦταν ἀνοιχτὴ ἀπὸ δυνατὲς νυχιὲς ἀγριμιῶν καὶ τὰ ἐντόσθιά του χυμένα ἔξω κι' μισοφαγωμένα. Τὰ ἀγρίμια τοῦ εἶχαν καταφάγει ἐπίσης τὰ πισινὰ καὶ τὰ κοψίκια τοὺς βολβοὺς τῶν ματιῶν.

— Φτωχὸ ζῶο !... μουρμούρισε μὲ φρίκη ἡ Μίνα ἀπὸ πάνω.

Ὁ Πιστὸς μούγκριζε δριγισμένα.

— Τὸ προέβλεπα αὐτό, εἶπα μὲ λύτη. Τὸ δυστυχισμένο ζῶο γεμάτο μαλλε, ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιὰ αἰτία, κι' ἔφυγε, σὰν τρελλό, πρὸς τὸ βάσος. Καλπάζοντας μέσα στὸ σκοτάδι, κατρακύλισε στὸ φοβερὸ Θάσπωσε, πέφτοντας, κανένα πόδι κι' ἔτσι τοῦ ρίχτηκαν τ' ἄγρια καὶ τὸ κατεσπάραξαν....

Ἐνῶ ἔλεγα τὰ λόγια αὐτά, ὁ Πιστὸς πλησίασε μὲ τὴ μύτη στὴ γῆ ὅς τὸ κεφάλι τοῦ ἄλόγου, στάθηκε ἐκεῖ κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ παράξενα, μὲ τὶ μάτια του καρφωμένα ἐπάνω μου.

— Τί βλέπει καὶ σκούζει ἔτσι; ρώτησε ἡ Μίνα.

Πλησίασα κοντὰ του κι' ὁ σκύλος σήκωσε τὸ μπροστινό του ποδάρι καὶ τὸ ἀκούμπησε στὸ κεφάλι τοῦ ζώου. Ἐκύτταξα καλύτερα καὶ εἶδα στὸ μέρος αὐτὸ μιὰ τρομερὴ πληγή. Ἦταν μιὰ πληγὴ μεγάλη, στρογγυλή, βαθειά, σὰν νὰ εἶχαν χτυπήσει τὸ ἄλογο μὲ σφυρί. Αἷμα καὶ μὲ δύναμι ὑπεράνθρωπη. Τὸ κόκκαλο τοῦ κρανίου ἦταν θρυμματισμένο. Ὁ ἐγκέφαλος εἶχε χυθεῖ ἔξω.

— Περίεργο... Πολὺ περίεργο, ψιθύρισα....

Ἀπαντόμενη νὰ δῇ τί συμβαίνει, ἡ Μίνα ἔβαλε τὸ πιτόλι της στὴ τσέπη της καὶ κατέβηκε κοντά μου. Τῆς ἔδειξα τὴν τρομερὴ ἔκταση πληγὴ στὸ κεφάλι τοῦ ἄλόγου.

— Κύτταξε, Μίνα.

Ἡ Μίνα κύτταξε προσεκτικὰ καὶ ψιθύρισε, σὰν νὰ μίλούσε μόνη της.

— Νὰ χτύπησε ἔτσι, πέφτοντας ἐδῶ μέσα, ἄραγε ;

Κι' ἀμέσως, σὰν νὰ κατάλαβε πόσο ὑπερβολικὰ ἦσαν τὰ λόγια της, πρόσθεσε :

— Ὄχι, ὄχι. Εἶναι χτύπημα ἀνθρώπου. Χτύπημα γροθιᾶς. Ἀλλά, Θεέ μου, γιατί ; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ κάτι τέτοιο ἕνα φτωχὸ ζῶο ;

Σώπασε λίγο κι' ἔπειτα πρόθυρισε πάλι σιγά, πολὺ σιγά.

— Ποιός ;...

Ἔξαφνα τὴν εἶδα νὰ σφίγγεται ἐπάνω, νὰ στέκῃ μπρός μου καὶ νὰ καρφώνῃ τὰ μάτια της στὰ μάτια μου.

Μ' ἐκύτταξε ἀρκετὴ στιγμὴ ἔτσι κι' ἔπειτα μοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα της σὰν ψίθυρος :

— Ἐκεῖνος !...

— Ὥστε πιστεύεις ;... Φαίνεσα, χωρὶς ὅμως νὰ τελειώσω τὴ φράσι μου.

— Ναί, εἶπε ὑπάκουα ἡ Μίνα. Ποιὸς ἄλλος θὰ μποροῦσε τῶν τὸ ἄλογο καὶ γιατί ; Ποιὸς θηρὸς ἔχει τόση δύναμι ; Ἐκεῖνος, Ἰωνάθαν ; Εἶν' Ἐκεῖνος, πάντα Ἐκεῖνος, τὸ αἰσθάνομαι.

Σκότωσε τ' ἄλογο γιὰ νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ μείνουμε ἀποκλεισμένοι σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Θὰ σκότωνε καὶ τ' ἄλλο ζῶο ἀσφαλῶς, μὰ δὲν πρόφτασε. Μᾶς παρακολουθεῖ... Μᾶς παραμονεύει.... Ζητᾶ νὰ μᾶς δικηθῇ... Ἄ, Ἰωνάθαν, καταραμένη ἡ ὥρα ποὺ βγάμε δῶ πάνω. Φοβᾶμαι γιὰ τὸ παιδί μας, Ἰωνάθαν... Τώρα τὰ ἐννοῶ πιὰ ὅλα. Καὶ τὰ ὄνειρα τῆς Λευκῆς, κι' αὐτὰ εἶνε προμήνυμα πὼς μᾶς παραμονεύει καὶ τοιμάζεται νὰ χτυπήσῃ. Εἶνε φρικτό, Θεέ μου, εἶνε φρικτό!...

Πῆρα τὴν Μίνα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν καθησύχασα.

— Ἔστω, τῆς εἶπα, ἂς δεχτοῦμε τὴν ἐξωφρενικὴ αὐτὴ ἐκδοχή, πὼς τὸ τέρας ζῇ, πὼς δὲν ἐξοντώθηκε. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει ξέρουμε μὲ ποιὸν ἔχουμε νὰ κάμουμε. Ξέρουμε τί ὅπλα χρειάζονται. Δὲν εἴμαι τόσο ἐπιπόλαιος, Μίνα. Ἂν καὶ δὲν πίσευα στὰ δόγματα τῶν χωρικῶν, ὡστόσο ἐφρόντισα νὰ ἐφοδιασθῶ μὲ τὰ καλύτερα ξεκινήσουμε γιὰ τὴν Ἐπαυλὶ τῆς Κατάρας. Πᾶμε στὸν πατέρα τελευταῖου χωριοῦ ποὺ συναντήσαμε στὰ μέρη αὐτὰ καὶ τοῦ ζήτησα προχείρου φαρμακείου μας ὅστιες ἁγίου ἄγτου, ἔχω σταυρούς, ἁγιοκέρια μικρὰ εἰκονίσματα, ἕνα μικρὸ Εὐαγγέλιο, ἄνθη σκόρδου, ἄνθη ἄγριου τριανταφυλλιᾶς καὶ ἄλλα πολλά. Ἐπίσης ἔχω καὶ τὸ δικό μου κυνηγετικὸ μου ὅπλο καὶ τὸ ἄδειασα στὸν ἀέρα...

('Ακολουθεῖ)

...ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ

Οἱ λόγιοί μας πρὸ... ἡμίσεως αἰῶνος. Ὁ Νεοκλῆς Καζάζης, ὁ κ. Ἀριστομένης Προβελέγγιος καὶ ὁ κ. Ἀντώνιος Σπηλιωτόπουλος.

Κάποιος φαρμακοποιὸς ἔκαμε ἕναν ὑπολογισμὸ καὶ βρῆκε, ὅτι τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ φάρμακα ἀνέρχονται σὲ 16.000.

— Μιὰ τρίχα μήκους ἑφτὰ δακτύλων, μπορεῖ νὰ σηκώσῃ βάρος 180 γραμμαρίων.

— Στὴ Φιλαδέλφεια τῆς Ἀμερικῆς ἱδρύθη τελευταῖα μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία γιὰ τοὺς κινδύνους τοῦ... σιξυγικοῦ βίου.

— "Οταν ἕνας Τάταρος θέλει νὰ προσκαλέσῃ ἕναν φίλο του σὲ γεῦμα ἢ σὲ διασκέδασι, τὸν πάνει.... ἀπὸ τ' αὐτί!

— Τὸ ἔτος 47 π. Χ., κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, παρετάθη περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ περιέλαβε 445 μέρες.

— Ὑπάρχουν ἢ μᾶλλον ὑπῆρχαν ἄλλοτε στὴ Μόσχα, δυὸ καμπάνες, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἡ μιὰ ζύγιζε 67.083 χιλιόγραμμα καὶ ἡ ἄλλη 65.000.

— Τὰ νύχια τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ μεγαλώνουν γρηγορώτερα ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ.

— Τὰ γαυγίσματα τοῦ σκυλιοῦ φτάνουν σὲ ὕψος 5 χιλιομέτρων πάνω ἀπ' τὴ γῆ.

— Εἶνε βεβαιωμένο, ὅτι ἡ μεγάλη ἔρημος Σαχάρα ἀποτελοῦσε κάποτε θαλασσία ἔκτασι.

— Ἡ καταιγίδα προμηνύεται μὲ ἕνα εἶδος δυσπνοίας καὶ ἀδιαθεσίας ποὺ καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπο λίγο πρὶν ἐκραγεῖ.

— Ἡ πρώτη γραφομηχανὴ κατασκευάστηκε στὴ Ν. Ὑόρκη κατὰ τὸ 1814.

— Στὴν Καλλιφορνία τὰ κοκκινογούλια γίνονται τόσο μεγάλα, ὥστε κάποτε φτάνουν σὲ ὕψος 5 ποδῶν καὶ βάρος... 80 δκάδων !

— Τὸ μεγαλείτερο λιμάνι τοῦ κόσμου εἶνε τὸ τοῦ Χονγκόγκ τῆς Κίνας.

— Τὸ μάτι τῆς μυίγας ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα εἶδος μικροσκοπικῶν φακῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἀνέρχεται σὲ 4.000.

— Ἡ καρδιὰ μπορεῖ νὰ φτάσῃ σὲ ἡλικία 600 ἐτῶν, ἡ ἐλπὶ 700, ὁ κέδρος 800 καὶ ἡ βαλανιδιὰ 1.500.

— Στὴν Ἰαπωνία, οἱ καταδικαζόμενοι σὲ θάνατο, εἶχε ὑποχρεωθῇ νὰ περνοῦν πάνω τοὺς τὴ θηλειὰ στὸ λαιμό τους.

— Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἔχει 517 μυς, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 83 βρίσκονται στὸ κεφάλι καὶ στὸ πρόσωπο.

— Στοὺς σιδηροδρόμους πολυτελείας, ὑπάρχουν ἰδιαίτερα βαγόνια, προσφερόμενα γιὰ τὶς γυναῖκες που... κοντίζουν.

— Ἡ μακρύτερη γέφυρα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ γέφυρα τοῦ Λέοντος στὴν Κίνα, ἡ ὁποία ὑποβαστάζεται ἀπὸ 300 πελωρίους στύλους.

— "Εχει παρατηρηθεῖ, ὅτε ὅσοι ἀγαποῦν τὰ γλυκίσματα καὶ τὴ ζάχαρη, ἀποστρέφονται τὰ ἀνόπνευστα ὀδόντια ποτά.

— Ἡ νῆσος τῆς Νέας Ὑῆς εἶνε, ἴσως, τὸ μόνο μέρος τοῦ κόσμου, ὅπου δὲν ὑπάρχουν οὔτε φίδια, οὔτε βάτραχοι, οὔτε σαῦρες.

— Ὑπολογίζεται, ὅτι ἕνα ἀεροπλάνο τύπου ἀεροπορικῆς γραμμῆς μπορεῖ νὰ κυκλοφορήσῃ περισσότερο ἀπὸ 27 χρόνια χωρὶς νὰ σταθῇ.

— Οἱ νεόνυμφοι τοῦ Σομαλὶ (Ἀφρικὴ) κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ γάμου τους κρατοῦν ἀκριβῶς στὸ χέρι τους ἕνα... μαστίγιο.

— Ἕνα ξύλο κασόνια, παράγει μόλις τὸ ἕνα τέταρτο ἀπ' τὴ θερμότητα ποὺ παράγει ἕνα ξυλοκάρβουνο ἴσου βάρους.

— Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα οἱ ἀπαίδευτοι καὶ ξεροκέφαλοι ἐπιτρέπονταν τὸν κανόνα τῶν ὑπηρετῶν καὶ στηρετίων, γιὰ νὰ ξεγρεύζουνε ἀπ' τοὺς κυρίους των.

— Τὰ σχοινιὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἑνὸς πολεμικοῦ πλοίου ζυγίζουν κατὰ μέσον ὅρον 80 τόννους.

— Ἡ μεγαλύτερη μέρα στὴ Νέα Ὑόρκη διαρκεῖ 15 ὧρες, στὸ Λονδίνο 16, στὴν Πετρούπολι 19, στὸ Τορνεὰ τῆς Φιλανδίας 22 καὶ στὴ Σπιτσβέργη... τρισήμισυ μῆνες.

— Ἡ ὑψηλοτερη πόλι τοῦ κόσμου εἶνε τὸ Ὑέρρο ντὲ Πάσκο τῆς Χιλῆς, τὸ ὁποῖο βρίσκεται σὲ ὕψος 4.350 μέτρων ἀπ' τὴ θάλασσα.

— Στὶς Βρυξέλλες ὑπάρχει μιὰ σχολή, στὴν ὁποία διδάσκεται ἡ τέχνη τοῦ... νεκροθάφτη.

— Ὑπολογίζεται, ὅτι ἐπὶ 100 λουδουδικῶν, τὰ ἔντεκα δὲν ἔχουν ἀφορμή.

— Οἱ τυρηδὸι στὴ Ρωσσία ἀναλογοῦν ἕνας ἐπὶ 500 καὶ στὴ Γαλλία ἕνας ἐπὶ 1000 κατοίκων.

— Ἔχει παρατηρηθεῖ, ὅτι ἡ γυναῖκες, προκειμένου ν' αὐτοστονήσουν, μιλοῦνον δηλητήριο, ἐνῶ οἱ ἄνδρες προτιμοῦν τὰ ὅπλα.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ

ΤΙ ΤΡΩΝΕ ΟΙ ΒΑΣΙΛΗΑΔΕΣ

Λουδοβίκος ΙΔ΄ καὶ ὁ ἀρχιφροντιστὴς τῆς βασιλικῆς του κουζίνας. Τὰ γ... τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς. Ἡ κωμικοτραγικὴ τύχη τοῦ Βατέλ. Τὰ γεύματα τοῦ Ὁ... θώνος καὶ τῆς Ἀμαλίας. Γεώργιος Α΄ καὶ τὰ μενοῦ τῶν Ἀνακτόρων. Τ... κρεμμυδοσαλάτα τοῦ Βασιλέως. Στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Λομβάρδου. Ὁ Βασιλ... Κωνσταντίνος καὶ ἡ παραγεμιστὲς ντομάτες, κτλ.

Ὁ Βατέλ

Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Λοϊκοῦλου, τοῦ Νέρωνος, τοῦ Ἡλιογαβάλου, οἱ βασιλεῖς ὑπῆρξαν καλοφαγάδες—τοὐλάχιστον οἱ ξένοι, γιατί γιὰ τοὺς δικούς μας θὰ μιλήσουμε στὸ τέλος τοῦ παρόντος.

Ἐδῶ θ' ἀσχοληθοῦμε ἐξαιρετικῶς μὲ τὸ Βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκο ΙΔ΄, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ οἱ ὑπήκοοί του ἔτριβαν τὴν κοιλιά του, μὲ τὸ κεραμίδι τῆς παροιμίας, χαιρόταν τὴ ζαχαρένια του, γευόμενος ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Τὸ ἐπιτελεῖο τῆς ἀνακτορικῆς του κουζίνας ἦταν πολυπληθέστατο, ὁλόκληρο στράτευμα, μὲ ἀρχηγὸ του τὸν περίφημο Βατέλ. Ὁ ἱστορικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος κατεῖχε μιὰ ἀπὸ τὶς ἀνώτερες θέσεις στὸ Κράτος τῶν πεινώντων ἀστῶν καὶ τῶν καλοθρεμένων αὐλικῶν. Ἦταν ὁ φροντιστὴς τῆς βασιλικῆς τραπέζης, νοῦς πολυμήχανος, ἄνθρωπος ἀφοσιωμένος καὶ ἀποφασιστικός, ἕτοιμος σὲ στιγμὴ ἀνάγκης νὰ κάνη κάτι... βουτιὰ στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ φέρη ἐπάνω ἕνα φρέσκο στρείδι γιὰ τὸ Βασιλέα του!... Ὅταν ἡ χαριτωμένη ἐκείνη Αὐλὴ ἔκανε ἐκδρομὲς στὶς Γαλλικὲς ἐπαρχίες, ὁ Βατὲλ ἔμπαινε σὲ πυροστιὰ κίνησι. Ἐταξείδευε μπροστά, προετοιμάζοντας τὰ πάντα, διαλέγοντας τὰ κοτόπουλα, τὰ γουρουνόπουλα, τὰ ὡραῖα ψάρια, τὰ διαλεχτὰ τυριὰ καὶ τὰ σπάνια μοσχοβολοῦντα κρασιά... Καὶ ὅταν ὁ Βασιληᾶς τῆς Γαλλίας, ἔπειτα ἀπὸ γενναῖο φαγοπότι, ἐξεκούμπωνε λίγο τὸ γιλέκο του καὶ ἔδινε τὸ σύνθημα τῶν προπόσεων, δὲν παρέλειπε νὰ τιμήση καὶ τὸ μεγαλοφυῆ φροντιστή του. Μὲ τὸν ἴδιο τόνο ποὺ ἐπρόφερε στὴ Βουλὴ τὴν περίφημη ἐκείνη φρᾶση : «Κύριοι, τὸ Κράτος εἶμαι ἐγώ!», ὁ ἰκανοποιημένος Λουδοβίκος ὕψωνε τὸ ποτῆρι, λέγοντας :

—Κύριοι, προπίνω εἰς ὑγείαν τοῦ Βατέλ !...

Εὐγενεῖς μὲ δαντελλοφόρα μανίκια, κυρίες ποὺ ἄστραφταν ἀτ' ὠμορφιὰ καὶ διαμάντια, μαρκήσιοι καὶ δοῦκες τῆς Γαλλίας, ὅλη ἡ αὐλικὴ ἀριστοκρατία ὕψωνε τὸ ποτῆρι της γιὰ νὰ συνοδεύση τὴν πρόποση τοῦ Βασιλέως. Ὁ Βατέλ, ὁ τρισευτυχισμένος ἀρχηγὸς τοῦ κουζινικοῦ ἐπατελείου, ἦταν ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιά, καὶ ἔτρωγε τὴ δόξα μὲ τὸ κουτάλι !...

***

Ἀλλὰ **τοιά δόξα ἔστηκεν ἐπὶ γῆς ἀμεταθέτοις**;, ὡς λέγει καὶ ὁ Ἐκκλησιαστής ; Ὁ Βατὲλ κατήντησε θῦμα τῆς Δόξας, τῆς σκληρῆς αὐτῆς θεᾶς, θῦμα μιᾶς κακοτυχίας ποὺ μᾶς τὴν περιγράφει ἀριστουργηματικὰ μιὰ διάσημη συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς. Πράγματι, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς θαυμάσιες ἐπιστολὲς τῆς κυρίας ντὲ Σεβινιὲ—τὰ ὑποδείγματα αὐτὰ τοῦ ὕφους καὶ τῆς φιλολογικῆς ἐπιστολογραφίας — ἐξιστορεῖται τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Βατέλ. Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε τὴν ἴδια χρονογράφο τῆς ἐποχῆς της νὰ μᾶς τὸ διηγηθῆ :

«**Ὁ Βασιλεὺς**—γράφει ἡ κυρία ντὲ Σεβινιὲ στὴν κόρη της—**ἔφτασε στὸ Σαντιγὺ τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ κι' ἀργότερα λίγο παρετέθη τὸ γεῦμα. Ἀλλὰ τὸ ψητὸ ἔλειψε ἀπὸ μερικὰ τραπέζια, ἕνεκα τῆς ἀφίξεως ἀπροσδοκήτων συνδαιτημόνων... Ὁ Βατὲλ ἐστενοχωρήθηκε πολύ. Τέλος, παίρνει κατὰ μέρος τὸν ὑπασπιστὴ Γκουρβίλ, καὶ τοῦ λέει :**

«— **Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα... Ἔχω δώδεκα νύχτες νὰ κλείσω μάτι... Βοηθῆστε με ν' ἀντιμετωπίσω τὴν περίστασι !..**

«**Ὁ Γκουρβὶλ τὸ εἶπε αὐτὸ στὸ Διάδοχο, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε νὰ παρηγορήση τὸ Βατέλ.**

«— '**Ησύχασε, καλέ μου Βατέλ. Ὁ Βασιλεὺς ἔφαγε ψητὸ καὶ εἶνε εὐχαριστημένος.**

«— '**Υψηλότατε, ἀπήντησε συγκινημένος ὁ Βατέλ, ἡ καλωσύνη σας μὲ σκλαβώνει. Μὰ ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι τὸ ψητὸ ἔλειψε ἀπὸ μερικὰ τραπέζια...**

«— **Δὲν πειράζει... δὲν πειράζει...**

«**Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε ὅμως αὐτό, συνέβη στὸ Βατὲλ κι' ἕνα ἀπρόοπτο συμφορά. Εἶχε παραγγείλει γιὰ τὸ γεῦμα τῆς ἑπομένης ψάρια κι' εἶχε στείλει ἀνθρώπους του σ' ὅλα τὰ γύρω λιμάνια. Ὅταν ὅμως ἤρθαν τὰ ψάρια, εἶδε πὼς δὲν ἔφταναν. Κατάληψη τότε ἀπὸ μαύρη ἀπελπισία, ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του, στράβωσε τὸ ξίφος του στὴν πόρτα κι' ἔπεσε ἐπάνω του. Τὸ ξίφος διαπέρασε τὴν καρδιά του, καὶ ὁ Βατὲλ ἔπεσε νεκρός !...**

«**Στὸ μεταξὺ ὅμως ἄρχισαν νὰ φτάνουν ἀπ' τὰ γύρω λιμάνια συναγρίδες λαχταριστὲς καὶ μπαρμπούνια μουστακάτα καὶ πιατέλες φρες καὶ χέλια καὶ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ ἁλμυροῦ καὶ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ... Ἀναζητοῦν τὸ Βατέλ, ψάχνουν, πηγαίνουν στὴν κάμαρά του, χτυποῦν... καμμιὰ ἀπάντησις... Τέλος, σπάζουν τὴν πόρτα καὶ τὸν βρίσκουν μέσα σὲ λίμνη αἵματος, θῦμα τοῦ καθήκοντος !...**

***

Οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος ὅμως δὲν ὑπῆρξαν καλοφαγάδες. Ἂν ἐν πρώτοις ὁ Ὄθων, παρὰ τὸ φιλελληνισμό του, ἐδυσκολεύθη στὰ πρῶτα χρόνια νὰ συνηθίση στὴν ἀνατολίτικη μαγειρικὴ μας. Ἔτρωγε λίγο, καθὼς καὶ ἡ Ἀμαλία, ἡ ὁποία εἶχε ἐξαιρετικὴ προτίμηση στὴ κυνήγια καὶ στὰ φροῦτα.

Ὁ ἀείμνηστος Γεώργιος Α΄ δὲν ἦταν ἐπίσης κοιλιόδουλος. Δὲν εἶχε καμμιὰ προτίμησι σὲ κανένα φαγητό, πάντοτε ὅμως κατηγόρει ὁ ἴδιος τὸ μενοῦ τῶν οἰκογενειακῶν του γευμάτων... κάθε ἑλληνικὸ φαγητό. Σύγχρονος βιογράφος του, σημειώνει : «**Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος παραγγέλλει τὰ αὐτὰ φαγητὰ ἐπὶ εἰκοσιν ἡμέρας καὶ κατόπιν ἄλλα δι' ἴσον χρονικὸν διάστημα καὶ οὔτω καθεξῆς. Τρώγει δὲ ἐν μέτρῳ. Οὐδέποτε κοιμᾶται μετὰ τὸ πρόγευμα...**»

Ὡστόσο, ὁ Γεώργιος Α΄ εἶχε προτίμησι στὰ... ὁρμαθιὰ καὶ μύδια ! Τοῦ τὰ ἐσερβίριζαν πάντοτε, καλοβρασμένα, καὶ αὐτὸς τὰ ἔφτειανε σαλάτα, ρίχνοντας λαδόξυδο, ἁλάτι, μουστάρδα καὶ σκορδεύοντας μὲ θρησκευτικὴ προσοχὴ τὴν κρεμμυδοσαλάτα του. Τόσο ὅτι αὐτὴ ἦταν τὸ καλύτερο στομαχικὸ φάρμακο, ποὺ τοῦ τὸ εἶπε ὁ στήσει Γερμανὸς γιατρός. Διηγοῦνται μάλιστα καὶ τὸ ἀκόλουθο ρομαντικὸ ἀνέκδοτο ποὺ συνέβη στὴ Ζάκυνθο :

Στὴν ἐποχὴ ποὺ ἔνεκα τῶν σεισμῶν ὁ Βασιλεὺς ἐπῆγε νὰ παρηγορήση τοὺς Ζακυθινούς, ὁ πολιτευτὴς Λομβάρδος τὸν ἐφιλοξένησε στὸ ἀρχοντικό του... Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Γεώργιος κατεβαίνει στὴν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ καὶ διατάζει τὸν κατάπληκτο Ζακυθινὸ μάγειρα νὰ τοῦ βράση ἕνα πιάτο χρεμμύδια. Καὶ ὁ ἀφελὴς Λομβάρδος, γνωντας τὴν ὑπομονή του, τὸν ἐρώτησε :

—Χρεμμύδια θὰ φᾶς, Βασιληᾶ μου, στὸ Λομβαρδεῖο ;...

—Γιατί ὄχι ; εἶπε ὁ Γεώργιος.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος
(Σπανία καὶ ἄγνωστη εἰκόν του)

— Μὰ... νὰ μὲ συμπαθᾶτε ἡ Μεγαλειότη σου, αὐτὸ δὲν εἶνε φαΐ γιὰ βασιλιάδες... Εἶνε γιὰ μαστόρους.

— Μάστορας εἶμαι κι' ἐγώ... Δῶστε μάστορας μάλιστα.

***

Ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἔτρεφε προτίμηση στὰ παραγεμιστὰ στοὺς κιμάδες. Στὸν καιρὸ τῆς ἀφίξεως του ποὺ οἱ γιατροὶ τοῦ εἶχαν απαγορεύσει δίαιτα, ὁ Κωνσταντῖνος ἔπαιρνε τὸ ἀπόγευμα τοῦ σερβίρουν τὶς ἑλληνοπρεπέστατες παραγεμιστὲς ντομάτες παραγεμιστές, καὶ ἔλεγε στὴ συμφία :

—Μὰ τί βασιληᾶς εἶμαι γὼ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ φάω παραγεμιστὲς ντομάτες ;

Τέλος, ὁ Σάββας,—ὁ ἀνακτορικὸς ἀρχιατρὸς—ἐπέτρεψε νὰ φάη μιὰ ντομάτα παραγεμισμένη μὲ στῆθος κότας.

Στὶς ἐκστρατεῖες ὁ Κωνσταντῖνος ἔτρωγε ἀπὸ τὸ καζάνι τοῦ λόχου, καὶ ποτὲ μάλιστα ἑδομάτισε ὅτι μόνο ὁ στρατὸ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀπολαύση τὴ σουλάδα τῆς προχοῆς...

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνάρρωσή του, γιατροὶ τοῦ εἶχαν κανονίσει φροντίδα τὴ νεφρική του πάθησι εἶδος διαίτης. Στὸ μεγάλο γεῦμα ποὺ δόθηκε στὴ Νίκαια τὸ 1922—στὶς γιορτὲς γιὰ τὴ μνήμη τοῦ Λόρδου Βύρωνα—οἱ πολυάριθμοι ὁμοτράπεζοι τοῦ Κωνσταντίνου, τὸν εἶδαν νὰ τρώγη μονάχα σπανάκι βραμμένα στὸ γάλα καὶ φαδιάτικα λάτα, ἐνῶ στοὺς ἄλλους ἄπλωναν ἀπλούστατα ἐσερβιρίζονταν ἐκλεκτὰ ἐδέσματα.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ JULES MARY

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ, 40 ἐτῶν. ΕΚΕΙΝΗ, ἡ γυναῖκα του, 34 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα ἐξοχικὸ δρόμο. Ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη πηγαίνουν μὲ τ' ἀμάξι κουβεντιάζοντας).

ΕΚΕΙΝΗ.— Εἶνε ὅπως σοῦ τὰ λέω, πίστεψέ με, ἀγάπη μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πῶς νὰ σὲ πιστέψω ; Δὲν μπορῶ, ὄχι.

ΕΚΕΙΝΗ.— Δὲ θὰ πιστέψης λοιπόν, ποτέ, ὅτι εἶμαι ἀθῶα ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Απόδειξέ μου το.

ΕΚΕΙΝΗ.— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μας !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— «Τοῦ παιδιοῦ σου» νὰ λές.

ΕΚΕΙΝΗ.— «Τοῦ παιδιοῦ μας», σοῦ τὸ ὁρκίζομαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δὲν εἶνε δικό μου τὸ παιδί.

ΕΚΕΙΝΗ.— Ἐπικαλοῦμαι τὸ Θεὸ γιὰ μάρτυρά μου. Σοῦ ὄμνουν πάντα πιστή.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ὅλες ἡ ἀπιστες σὰν ἐσένα χάνουν ὅρκους καὶ ἐπικαλοῦνται τὸ Θεό.

(Κατεβαίνουν ἀπ' τ' ἀμάξι καὶ προχωροῦν πρὸς τοὺς βράχους).

ΕΚΕΙΝΗ.— Πιστεύεις λοιπὸν σ' αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπε ἐκεῖνος ὁ κακοῦργος ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶπε ψέματα. Σὲ ἀποκάλυψε ψυχορραγοῦντας... Πέθανε καὶ τὰ μαρτύρησε ἅλα γιὰ ν' ἀλαφρώση τὴν ψυχή του...

ΕΚΕΙΝΗ.— Σοῦ εἶπε ψέματα γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῆ. Ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ ὑποκύψω στὶς κακοήθειες προτάσεις του. Ὁ κακοῦργος !... Δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ κάνη μεγαλείτερο κακό... Σ' ἔκανε νὰ μὲ μισήσης καὶ νὰ φύγης νὰ μὲ χωρίσης. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι μίσησες καὶ τὴν καϋμένη τὴ μικρὴ μας Ροδαλή. Φαντάζεσαι πειὰ πὼς δὲν εἶνε δικό μας παιδί... Καὶ δὲν μπορεῖς πειὰ οὔτε νὰ τὴν ἰδῆς. Ξέρεις λοιπὸν ὅτι ἀρνήθηκε ἀπὸ τὴ λύπη της ; Δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη, τὸ καϋμένο τὸ παιδί, τί συμβαίνει...«Μὰ γιατί, μαμά, μὲ φωτᾶ, γιατί δὲν μ' ἀγαπᾶ πειὰ ἡ μαμούλα ;»

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ κακοῦργος τῆς Ροδαλῆς.

ΕΚΕΙΝΗ.— Εἶσαι ἐσύ, 'Αλβέρτε. Μὰ πῶς λοιπὸν πίστεψες τόσο εὔκολα στὰ λόγια ἐκείνου τοῦ ἀθλίου ; Πῶς ἔπαψε νὰ μιλάη μέσα σου ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πῶς μπορῶ νὰ μὴ πιστέψω ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος τὴ στιγμὴ ποὺ ξεψυχοῦσε μοῦ εἶπε : —«Συγνώμην, κύριε κόμη... Ὑπῆρξα φίλος τῆς γυναίκας σας !... Ἡ Ροδαλὴ εἶνε δικό μου παιδί... Τώρα ποὺ πεθαίνω αἰσθάνομαι πόσο ἥμουν ἔνοχος ἀπέναντί σας...»

ΕΚΕΙΝΗ.— Ὁ ἄθλιος !... Ἡ κόλασις θὰ κρατῆ γιὰ πάντα τὴ μαύρη του ψυχή. Πίστεψέ με, 'Αλβέρτε, σοῦ εἶπε ψέμματα γιὰ νὰ ἐκδικηθῆς.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τὴν ὥρα ποὺ πέθαινε ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναί. Ἦταν κακοῦργος ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ξεψυχοῦσε.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Απόδειξέ μου το...

ΕΚΕΙΝΗ.— Πῶς θέλεις νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ; Σοῦ ὁρκίζομαι καὶ πιστεύεις. Νά... ἄκουσε... Καθόμουν μιὰ μέρα ἐδῶ, κοντὰ στὸν κακοῦργο !... Μὲ βρῆκε ἐπὶ τέλους μόνη... Ἕνα χαμόγελο ἀπαίσιο, χαμόγελο ἄγριας χαρᾶς, ἔδινε μιὰ σατανικὴ ἔκφρασι στὴ μορφή του. Ἐγὼ μόλις τὸν εἶδα τρόμαξα. Γιατί πολλὲς φορὲς εἶχα ἀποκρούσει τὶς χυδαῖες του φιλοφρονήσεις. Καὶ τώρα, μόνη στὴν ἐρημιά, φοβήθηκα. Μετάνοιωσα γιατί ἀπομακρύνθηκα τόσο ἀπὸ τὸν πύργο... Σηκώθηκα καὶ θέλησα νὰ φύγω, μὰ ὁ κακοῦργος αὐτὸς ὥρμησε καὶ μ' ἁγκάλιασε σφιχτά. —«Ἐπὶ τέλους ! εἶπε. Εἶσαι δική μου !... Δὲν θὰ μοῦ διαφύγης πειά...» Καὶ τότε ἄρχισε μιὰ φοβερὴ πάλη μεταξύ μας. Ἀμυνόμουν ὅσο μποροῦσα. Τοῦ τσαγρούνιζα τὸ πρόσωπο... Τοῦ δάγκανα τὰ χέρια... Εἶχα σπάσει δύο νύχια μου... Τὰ εἶδες... Γιατί δὲν μὲ πιστεύεις ; Μὰ ὁ ἄθλιος ἦταν πολὺ δυνατός... Εἶχα ἐξαντληθεῖ, σὲ λίγο... Ὡστόσο καταβάλλοντας ἔξαφνα μία ὑστάτη προσπάθεια τὸν ἔρριξα μέσα στὸν γκρεμό. Ὁ κακοῦργος σοῦ εἶπε ψέμματα, ὅτι γλύστρησε μόνος του, κατὰ τύχην, ὅταν πῆγες νὰ τὸν ἰδῆς...

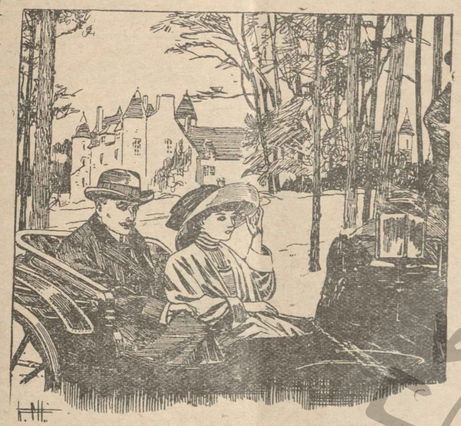

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δὲν εἶνε δικό μου τὸ παιδί !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Απόδειξέ το.

ΕΚΕΙΝΗ.— Πῶς, Θεέ μου, πῶς ; *(Σὲ λίγο ζωηρά)* ; Ἐ, λοιπόν... ναί. Θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πότε ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Σήμερα... Σὲ λίγο...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ὦ, ἂν μπορέσεις νὰ μοῦ ξαναδώσης τὴν πρώτη εὐτυχία, τὴν πρώτη πίστι, νὰ μὲ λυτρώσης ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη ποὺ μὲ βασανίζει !...

ΕΚΕΙΝΗ *(προχωροῦντας σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸν γκρεμό)*.— Λοιπόν, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ σὲ πείσω διαφορετικά, 'Αλβέρτε, σοῦ ὁμολογῶ στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου, στὸ Θεὸ ποὺ σὲ λίγο θὰ μὲ κρίνη, ὅτι δὲν σὲ ἀπάτησα ποτέ, ὅτι ἡ Ροδαλὴ εἶνε σάρκα ἀπὸ τὴν σάρκα σου, καὶ αἷμα ἀπὸ τὸ αἷμα σου... Πιστεύω !... Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ψέμματα... Χαῖρε !... Σ' ἀγαπῶ !... *(Πέφτει στὸ γκρεμό)*.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— "Εμμα !... Ἀγάπη μου !... Γιατί τόκαμες αὐτό ;... "Εμμα !... Σὲ πιστεύω... Σὲ πιστεύω... Μὰ γιατί, γιατί νὰ σκοτωθῆς ; Καὶ τώρα ;... Πρέπει νὰ πεθάνω κ' ἐγώ... Κι' ἡ φτωχή μου κόρη, τί θὰ γίνη ;... Ὦ, Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί νὰ μὲ τιμωρήσης τόσο σκληρά ; *(Σωριάζεται κάτω κλαίγοντας ἀπελπισμένα).*

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΥ

Ο ΜΠΑΛΖΑΚ ΚΑΙ ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ!

Τὸ εὐφάνταστο μυαλὸ τοῦ περιφήμου μυθιστοριογράφου. Μιὰ μεταμεσονύκτιος ἐπιδρομὴ τοῦ Μπαλζὰκ στὸ Παρισι. Στὸ σπίτι τοῦ φίλου του Ζὰν Λωράν. Ὅπου ὅλοι οἱ νοικάρηδες ἀναστατώνονται. Τὰ ἑκατομμύρια τοῦ αὐτοκράτορες τῆς Κίνας! Ἡ περίεργη ἱστορία ἑνὸς δαχτυλιδιοῦ. Τί ἐδημιουργοῦσε ἡ φαντασία τοῦ Μπαλζάκ. Τὸ μεγαλείτερο ὄνειρο τῆς ζωῆς του. Μετὰ τὸν ἐνθουσιασμό, ἡ ἀπογοήτευσις, κτλ.

ΙΝΕ ζήτημα ἂν οἱ αἰῶνες βγάλανε μυθιστοριογράφο πιὸ εὐφάνταστο ἀπ' τὸν Ὀνορὲ ντὲ Μπαλζάκ. Ἡ διάνοια τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου ἦταν ὁλόκληρη κοσμογονία. Ὁ ἰσχυρός του ἐγκέφαλος δημιούργησε μιὰ ὁλόκληρη ἀνθρωπότητα, πολύμορφη, πολύπλοκη καὶ πολυσύνθετη. Τὸ καταπληκτικὸ μάλισμα γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο εἶνε, ὅτι ἔπαρνε καὶ τὴ ζωὴ σὰν ἕνα μυθιστόρημα, πλάσμα τῆς φαντασίας του. Ἡ πραγματικότης δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτόν. Ὅταν τοῦ περνοῦσε κάτι ἀπ' τὸ νοῦ, εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι αὐτὸ ἦταν συνειδὰν, γεγονός, ποὺ δὲν σήκωνε τὴν παραμικρὴ ἀντίφρηση.

Σχετικὰ μὲ τὴ μεγάλη φαντασία καὶ τὴ μεγαλείτερη καρδιὰ τοῦ Μπαλζάκ, ὁ στενός του φίλος καὶ μυθιστοριογράφος Λέων Γκοζλάν, ἀφηγεῖται στὸ βιβλίο του «Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Μπαλζάκ», τὸ παρακάτω χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο :

* * *

Μιὰ χεμωνιάτικη νύχτα, ἐνῶ ὁ Μπαλζὰκ καθότανε κι' ἔγραφε ἥσυχα στὸ γραφεῖο του, τοῦ πέρασε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ νοῦ ἡ πιὸ παράξενη ἰδέα ποὺ μποροῦσε νὰ γεννήσῃ τὸ γονιμώτατο μυαλὸ τοῦ εὐφαντάστου φίλου μου. Καί, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί πρόκειται νὰ κάνῃ, ἔβγαλε ἀπ' τὴν ἐπαυλή του, στὰ περίχωρα τῶν Παρισίων, καὶ τράβηξε γραμμὴ στὸ σπίτι τοῦ φίλου μας Ζὰν Λωράν, στὴν καρδιὰ τῆς πρωτευούσης.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα δυὸ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἄρχισε νὰ βροντᾷ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀφοῦ ξύπνησαν πρῶτα ὅλοι οἱ νοικάρηδες καὶ βγήκανε τρομαγμένοι στὰ παράθυρα μὲ τοὺς νυχτερινοὺς των σκούφους, ξύπνησε τέλος κι' ὁ θυρωρός. Θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς πῶ τί εἶδους ὑποδοχὴ ἔκανε στὸν Μπαλζάκ. Ἐκεῖνος ὅμως, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του καὶ πληρώνοντας κάθε βρισιὰ τοῦ θυρωροῦ μὲ δέκα βρισιές, ἔφτασε στὸ δωμάτιο, ὅπου κοιμόταν ὁ φίλος του. Ἄνοιξε τὴν πόρτα μὲ μιὰ κλωτσιὰ καὶ ξύπνησε τὸν δυστυχισμένο τὸ Λωράν μὲ ἀπότομα τραντάγματα.

Ὁ Ζὰν πετάχτηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του, τρίβοντας ἔντρομος τὰ μάτια του.

—Ἐσὺ εἶσαι, Ὀνορέ ; ρώτησε τὸν συγγραφέα, ὅταν ἀποτίναξε τέλος τὸν ὕπνο ἀπὸ τὰ βλέφαρά του.

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι, τοῦ ἀποκρίθηκε. Σήκω τώρα νὰ πηγαίνουμε...

—Ποῦ θὰ πᾶμε ;

—Σήκω καὶ θὰ σοῦ πῶ...

—Ἀδύνατο ! Πρὶν ἀποφασίσω νὰ κατέβω ἀπ' τὸ κρεββάτι, πρέπει νὰ ξέρω ποῦ θὰ μὲ πᾶς !...

—Ἐ ! λοιπόν ! φώναξε ὁ Μπαλζάκ, πρόσεξε καλὰ τί θὰ σοῦ πῶ... Βάλε τὰ δυνατά σου γιὰ νὰ μὴν τρελλαθῇς ἀπ' τὴ χαρά σου ! Θὰ φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὴν Κίνα !

Ὁ Ζὰν Λωράν κύτταξε τότε καλύτερα τὸν φίλο του καὶ μᾶζεύτηκε ἀσυναισθήτως κάτω ἀπ' τὸ πάπλωμα, σὰν νὰ φοβότανε μήπως ὁ Μπαλζὰκ εἶχε τρελλαθεῖ.

—Θὰ γίνουμε πλούσιοι ! συνέχισε μὲ βροντώδη φωνὴ ὁ Μπαλζάκ. Ὅλοι οἱ θησαυροὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας μᾶς ἀνήκουν !...

* * *

Ὁ Ζὰν Λωράν σκέφτηκε τότε, ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ, ἦταν νὰ πάσῃ τὸ φίλο του μὲ τὸ καλό.

—Δὲν ἔχω καιμιὰ ἀντίρρηση ! τοῦ εἶπε μὲ δειλὴ φωνή. Πρὶν ὅμως ἑτοιμάσω τὶς ἀποσκευές μου, θὰ μποροῦσα νὰ μάθω πῶς θ' ἀποκτήσουμε ὅλα τὰ πλούτη τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας ;

—Σήκω τώρα ἀπ' τὸ κρεββάτι σου καὶ σοῦ ἐξηγῶ ἀργότερα ! βροντοφώνησε ὁ Μπαλζάκ, ἀνυπομονώντας. Κάθε στιγμὴ ποὺ περνάει, εἶνε γιὰ μᾶς ἕνα ἑκατομμύριο χαμένο.... Ἔλα, κάνε γρήγορα, γιατὶ πρέπει νὰ περάσουμε κι' ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Γκοζλάν....

—Θἄρθῃ κι' ὁ Γκοζλάν μαζύ μας στὴν Κίνα ;

—Ναί ! Θέλω νὰ τοῦ δώσω κι' αὐτοῦ ἕνα μέρος ἀπ' τὸ θησαυρό. Μά, κάνε γρήγορα, σοῦ εἶπα !

Ὁ Ζὰν Λωράν ἀπεφάσισε νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ κρεββάτι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως νὰ περνοῦσε ἡ... κρίσι τοῦ Μπαλζάκ. Ντύθηκε γοὺρι-γοὺρι, τουρίζοντας ἀπ' τὸ κρύο καὶ βλαστημῶντας τὴν τύχη του, ἐπειδὴ ἔγινότανε ἑκατομμυριοῦχος. Ὅταν ἑτοιμάστηκε, ξαναρώτησε τὸ Μπαλζάκ.

—Σὲ παρακαλῶ καὶ πάλι νὰ μοῦ πῇς πῶς θ' ἀποκτήσουμε τὸ θησαυρό....

—Θέλεις νὰ μάθῃς πῶς ;

—Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ περιέργειά μου εἶνε δικαιολογημένη...

* * *

Τότε ὁ Μπαλζὰκ ἔπιασε τὸν Λωράν ἀπ' τὸ χέρι, τὸν ὁδήγησε κοντὰ στὴ λάμπα, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα δαχτυλίδι, τὸ ἔδειξε σιὸ φῶς του καὶ τοῦ εἶπε μὲ μυστηριώδες ὕφος :

—Τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ;

—Τὸ βλέπω. Δὲν ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ μισὸ φράγκο.

—Γιὰ κύτταξέ το καλύτερα ! ἐπέμενε ὁ Μπαλζάκ.

—Ἔστω ! Ἂς ποῦμε ὅτι στοιχίζει ἕνα φράγκο....

—Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ μοῦ τὸ ἔδωσε στὴ Βιέννη ὁ Χάινς περίφημος Γερμανὸς ἱστορικός, ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἱστορίας τῆς Θωμανικῆς Αὐτοκρατορίας».

—Κι' ὕστερα ;

—Τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦ τὸ ἔδινε, γέλασε καὶ εἶπε: «Θὰ βρεθῇ μέρα ποὺ θὰ μάθετε τὴ μεγάλη ἀξία τοῦ μικροῦ αὐτοῦ διάφαν... μολογῶ, ὅτι κράτησα τὸ δαχτυλίδι, ἀναγνῶνται ὅμως τὰ συμβολικὰ λόγια τοῦ σήμου ἱστορικοῦ... Εἶχα τὴν ἐντύπωση, ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα κοινὸ δαχτυλίδι...

—Πολὺ ὀρθὴ γνώμη.

—Μὴ μὲ διακόπτεις, σὲ παρακαλῶ, πε ἐκνευριαμένος ὁ Μπαλζάκ. Πήρανε ἀκούσῃς τὴ συνέχεια. Τὸ δαχτυλίδι ἔχει, καθὼς βλέπεις, χαραγμένα πάνω μερικὰ ἀραβικὰ ψηφία... Ἀλλ' ἂς μὴ τρέχουμε... Χθὲς ἦμουν στὴν Ἱστορικὴ πρεσβευτοῦ τῆς Νεαπόλεως. Σκοπὸς φτήκα νὰ παρακαλέσω τὸν πρεσβευτὴ Τουρκίας, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπίσης πρακτικὸς μένος, νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τί σημαίνουν τὰ ἀραβικὰ γράμματα....

»Μόλις ὅμως ὁ Τοῦρκος πρεσβευτὴς τίκρυνσε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, ἔβγαλε τὸ νατὸ ξεφωνητό. Καὶ φαντάζεσθε τὴ τάπληξι ὅλων τῶν παριστα μένων, ὅταν εἶδαν νὰ γονατίζῃ μπρὸς μου, ἀκουμπᾶ τὸ μέτωπό του στὸ πάτωμα...

—«Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ εἶνε τοῦ Μωαμεθ ! εἶπε μ' ἐπάνω φωνή. Τὸ φορᾶ Προφήτης στὸ μεσιανὸ του δάχτυλο. Ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, ἔπεσε χέρια ἑνὸς αὐτοκράτορος τῆς Κίνας. Ἄγγλοι τοῦ τὸ κλέψανε πρὶν ἀπὸ χρόνια καὶ τὸ πούλησαν σ' ἕνα Γερμανὸ πρίγκηπα... Ἀπὸ τότε ὅλοι οἱ πρίγκηπες τῆς Κίνας προσφέρουν τόνους σάφι σὲ κεῖνον ποὺ θὰ τοὺς φέρῃ τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ δεχτυλίδι... Μὴ χάνετε καιρό... Πηγαίνετε ἀμέσως στὴν Κίνα θὰ γυρίσετε μὲ καράβια φορτωμένα χρυσάφι !»

»Αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ Τοῦρκος πρεσβευτής, συνέχισε ὁ Μπαλζάκ. θα, λοιπόν, τώρα, ἀγαπητέ μου Λωράν, γιὰ νὰ σὲ πάρω πάμε μαζὺ μὲ τὸν Γκοζλὰν στὴν Κίνα, γιὰ νὰ δώσουμε τὸ δαχτυλίδι στὸν αὐτοκράτορα.... Θὰ γίνουμε οἱ πλουσιότεροι ἄνθρωποι στὸν κόσμον !...

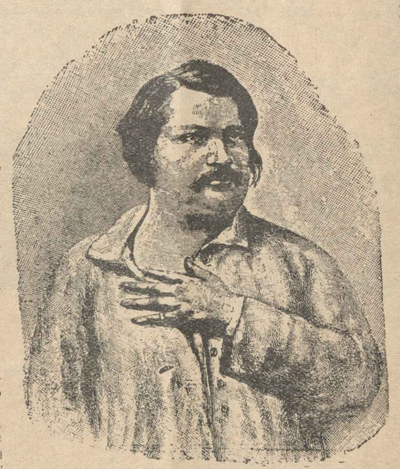

Ὁ Ὀνορὲ Μπαλζάκ.

* * *

Ὁ Ζὰν Λωράν, ποὺ ἄκουγε μὲ περιέργεια τόσην ὥρα τὸν Μπαλζάκ, τὸν στραβοκύτταξε καὶ τοῦ εἶπε :

—Γι' αὐτὸ μὲ ξύπνησες καὶ μὲ σήκωσες ἀπ' τὸ κρεββάτι ;

—Δὲν σ' ἐνθουσιάζει ἡ σκέψις πὼς θὰ γίνῃς πολύεκατομμυριοῦχος ἀπ' τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη ; ρώτησε ὁ Μπαλζάκ, ποὺ δὲν περνοῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀπάθεια καὶ τὴν ἀδιαφορία τοῦ φίλου του.

Τότε ὁ Ζὰν Λωράν κούνησε τὸ κεφάλι του ἀ' ἄρχισε νὰ ντύνεται. Καὶ ὅταν ξαναπλάγιασε, εἶπε στὸν ἐμβρόντητο Μπαλζάκ :

—Σοῦ προτείνω μιὰ ἐπιχείρησι ἐπικερδῆ. Θέλεις νὰ μοῦ πουλήσῃς τὸ δαχτυλίδι τοῦ Μωάμεθ δυὸ φράγκα ; Παραπάνω δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω !...

* * *

Εἶνε ἀδύνατο νὰ ἐπαναλάβω ἐδῶ τὶς βρισιές, μὲ τὶς ὁποῖες ὁ Μπαλζὰκ περιέλουσε τὸ φίλο του.

Ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται σπὸ δωμάτιο σὰν πληγωμένο λιοντάρι, βροντῶντας τὰ πόδια του στὸ πάτωμα, ἀναποδογυρίζοντας πὶς καρέκλες καὶ τὰ τραπέζια, φωνάζοντας καὶ βλαστημῶντας, καὶ μὴ δίνοντας προσοχὴ στὶς διαμαρτυρίες τῶν ἄλλων νοικάρηδων, ποὺ χτυπούσανε τὴν πόρτα καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ κάνῃ σιγώτερα...

—Εἶσαι κτῆνος, ἀναίσθητος ! φώναζε στὸ φίλο του. Σοῦ παρουσιάστηκε μιὰ εὐκαιρία νὰ γίνῃς πλούσιος κ' ἐσὺ κλώτσησες αὐτὴν τὴν τύχη ! Εἶσαι... εἶσαι... κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί εἶσαι !...

Τέλος, ὁ Μπαλζὰκ κουράστηκε νὰ χειρονομῇ καὶ νὰ ξελαρυγγίζεται. Ξαπλώθηκε σ' ἕνα καναπὲ καὶ κοιμήθηκε ὥς τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι. Ὅταν ξύπνησε, εἶχε λησμονήσει τὸ δαχτυλίδι τοῦ Προφήτου καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας...

* * *

Δὲν πρέπει τώρα νὰ φαντασθῆτε —συνεχίζει ὁ Λέων Γκοζλάν— ὅτι αὐτὰ τὰ ὄνειρα καὶ τὰ φαντασιοκοπήματα τοῦ Μπαλζὰκ δὲν εἶχαν κάποια ἄμεση σχέσι μὲ τὴν πραγματικότητα. Ὁ Μπαλζὰκ ἦταν σ' ὅλη του τὴ ζωὴ φτωχός, ἐνῶ ἡ μεγαλείτερη ἐπιθυμία του ἦταν νὰ γίνῃ πλούσιος. Κάθε τόσο λοιπὸν εὕρισκε κι' ἕνα νέο μέσον πλουτισμοῦ. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι καμιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλοφάνταστες ἐμπνεύσεις του δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ, γιατὶ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι ἦσαν ἀπραγματοποίητες. Μὰ ὁ Μπαλζὰκ δὲν... ἀπελπιζόταν. Ἡ ἱστορία τοῦ δαχτυλιδιοῦ τοῦ Μωάμεθ, ὅσο κωμικὴ κι' ἂν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως, ἔχει καὶ τὴ φιλοσοφή της ὅμη, ἐπειδὴ μᾶς δείχνει καθαρὰ τὸ μεγάλο καϊμὸ τοῦ μυθιστοριογράφου νὰ κάνῃ λεπτά, πολλὰ λεπτά...».

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΜΥΘΟΙ

(Τοῦ Ἄγγλου ΜΠΑΡΟΥ)

ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

—Σὲ λιτοτάμα, καϋμένη, εἶπε ἕνας βάτραχος σὲ μιὰ χρυσόφτερη πεταλοῦδα, ποὺ πετοῦσε στὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ. Ἔμαθα πὼς δὲν ζῇς παρὰ μόνο μιὰ μέρα.

—Γιὰ ἕνα πλάσμα φτερωτό, μιὰ μέρα εἶνε μιὰ ὁλόκληρη ζωή, εἶπε ἡ πεταλοῦδα.

ΣΤΑΧΥΑ ΚΑΙ ΒΕΛΑΝΙΔΙΕΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, κάποια νύμφη τῶν βουνῶν φύτεψε μιὰ βελανιδιά, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γίνῃ βασίλισσα τῶν δέντρων.

Ἀλλὰ ἡ νύμφη τῶν κάμπων, ποὺ ἦταν ἀντίζηλός της, φύτεψε ἕνα κοκκοῦτσι σιταριοῦ κι' εἶπε πὼς θἄρθῃ μιὰ μέρα ποὺ ἡ πρώτη θὰ σκάψῃ καὶ θὰ προσκυνήσῃ τὸ δεύτερο.

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσα χρόνια οἱ λόφοι στεφανώθηκαν ἀπὸ βελανιδιές, ἀλλὰ κι' οἱ κάμποι γέμισαν ἀπὸ χρυσὰ στάχια.

Κι' ἡ βελανιδιὲς κόπηκαν πράγματι καὶ γίνηκαν καράβια, γιὰ νὰ κουβαλήσουν τὸ σιτάρι μακρυά, ἀνάμεσα ἀπ' τὶς θάλασσες κι' ἀπὸ τὰ πελάγη...

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙ

—Ποιὸς μπορεῖ νὰ συχωρέσῃ τὸν ἴδιο ἄνθρωπο περισσότερες ἐνοχὲς φορές ; ρώτησε ἕνα παιδάκι, σηκώνοντας τὰ βλέμματά του ἀπ' τὸ βιβλίο.

—Μονάχα ἡ μητέρα τὸ παιδί της, σκέφτηκε ὁ πατέρας.

—Μονάχα τὸ παιδὶ τὴ μητέρα του, σκέφτηκε ἡ μητέρα.

Η ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΕΝΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἦταν ἕνας βασιληᾶς κι' εἶχε κρεμασμένα στὸ στῆθος του τρία φυλαχτά : ἕνα χρυσαφένιο νόμισμα, ἕνα διαμαντένιο ἀστρο καὶ μιὰ κεχριμπαρένια καρδιά.

Ὁ βασιληᾶς τὰ κύτταζε συχνὰ κι' ἀναρωτιόταν ποιὸ τάχα ἀπ' τὰ τρία θὰ τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο.

Τὸ νόμισμα τοῦ ἔφερε πλούτη. Γι' αὐτὸν ἐδούλευαν οἱ ἐργάτες καὶ γι' αὐτὸν περνοῦσαν τὶς θάλασσες οἱ ναυτικοί.

Τὸ ἄστρο τοῦ ἔφερε δόξα. Οἱ ποιητὲς τοῦ ἀφιέρωσαν τραγούδια καὶ οἱ εὐγενεῖς γέμισαν τὸ παλάτι του. Καὶ τέλος ἡ κεχριμπαρένια καρδιὰ τοῦ ἔφερε τὴν ἀγάπη μιᾶς φτωχῆς κοπέλλας. Λάξα καὶ πλούτη τὸν ἀφήσανε, ὄχι ὅμως καὶ ἡ εὐτυχία.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΑΣ

Μιὰ μέρα ἕνας κουρασμένος ταξειδιώτης, καθὼς περπατοῦσε, ἀντάμωσε τὸ Θάνατο καὶ νόμισε πὼς θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ φτάσῃ ὥς τὸ τέλος τοῦ ταξειδιοῦ του.

—Ἐγώ, φίλε μου, ἤρθα νὰ σὲ βρῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε περισσότερο, τοῦ εἶπε ὁ Θάνατος. Πιὸ πίσω ὅμως ἔρχεται ὁ Ἔρωτας, κι' αὐτὸς θὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ φτάσῃς ὥς τὸ τέλος τοῦ δρόμου σου.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Λάσκαρης, ἡ πεθερά του κι' ὁ ἀριθμὸς 13. Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ 13 κάθε ἄλλο παρὰ γρουσουζιὰ φέρνει. Τὸ Ἑλληνικὸ θέατρο στὰ πρῶτα του χρόνια. Οἱ ρόλοι τῶν γυναικῶν. Σκηνογραφίες ποὺ παριστάνουν τὰ πάντα καὶ... τίποτε ! Ἕνα ἀκόμα ἀνέκδοτο τῆς πριγκηπίσσης Ἀλεξάνδρας. Ἡ καλωσύνη τοῦ Κουμουνδούρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποτε ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Νικ. Λάσκαρης, κατοικοῦσε σ' ἕνα σπίτι στὴν Ἀθήνα, ποὺ εἶχε τὸν ἀριθμὸ 13.

Ὁ Λάσκαρης δὲν ἦταν προληπτικός, ἡ πεθερά του ὅμως, κάθε μέρα ποὺ ἔκανε σκηνὲς γι' αὐτό. Κι' ἐπειδὴ ὁ Λάσκαρης δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀλλάξῃ, ἡ πεθερά του ἔχασε τὴν ὑπομονή της καὶ μιὰ μέρα ποὺ ὁ γαμπρός της ἔλειπε, κατέβασε τὴν πανακριὰ μὲ τὸν ἀνταπαθητικὸ ἀριθμό.

Ἔπειτα ἀπὸ 3—4 ἡμέρες, ὁ Λάσκαρης ἐκλήθη γιὰ κάποια ὑπόθεσι στὸ Πταισματοδικεῖο καὶ κατεδικάσθηκε νὰ πληρώσῃ πρόστιμο.

—Τὰ εἶδες ; εἶπε στὴν πεθερά του ὅταν γύρισε στὸ σπίτι. Ὅσο εἴχαμε τὸν ἀριθμὸ 13, ζούσαμε ἥσυχα, μόλις τὸν κατέβασες, μᾶς πλάκωσε ἡ γρουσουζιά.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτά, ἡ πεθερά του ἔβαλε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι ἄλλη πινακίδα μὲ τὸν ἀριθμὸ 12Β.

* * *

Τὸ Ἑλληνικὸ θέατρο, κατὰ τὰ πρῶτα του χρόνια, ἐστερεῖτο γυναικῶν ἠθοποιῶν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ ἠθοποιοὶ τότε ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ τρέφουν μακρυὰ μαλλιὰ καὶ νὰ ξυρίζουν τὰ μουστάκια τους, γιατὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποκρίνωνται ἐναλλὰξ γυναικεῖα πρόσωπα καὶ ἀνδρικά.

Καὶ ἡ σκηνογραφίες ἦσαν τότε ἐξωφρενιές.

Στὸ πρῶτο θέατρο, ποὺ ἔγινε στὴν Ἀθήνα, δαπάναις ἑνὸς Α. Σκοντζοπούλου, τὸ ὁποῖο ἦταν ἐκεῖ ποὺ εἶνε σήμερα τὸ μέγαρο τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ τὸ ὁποῖο δὲν ἀπόκτησε ποτὲ του σκηνικά, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε εἰδικὸς ζωγράφος γιὰ νὰ κάνῃ τὶς σκηνογραφίες, ἀνελάμβανε τὸ ἔργον τοῦ σκηνογράφου ὁ πρῶτος τυχὸν.... σοφατζῆς !

Μιὰ μέρα, ὁ σοφατζῆς—σκηνοθέτης εἶχε τοιμάσει μιὰ νέα σκηνογραφία καὶ ρώτησε τοὺς παρισταμένους ἠθοποιούς :

—Τί νομίζετε ὅτι παριστάνει ἡ σκηνογραφία αὐτή;

Οἱ ἠθοποιοί, ἀφοῦ κύτταξαν λίγη ὥρα προσεκτικὰ τὴ σκηνογραφία, ἀπάντησαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή :

—Παριστάνει θάλασσα !...

Ὁ σοφατζῆς—σκηνοθέτης γέλασε τότε πολὺ τους καὶ τοὺς εἶπε μὲ πόζα μεγάλου σκηνογράφου :

—Δὲν τὸ βρήκατε, κύριοι. Ἡ σκηνογραφία παριστάνει αἴθουσαν ἀνακτόρου !...

* * *

Νὰ κι' ἕνα ἀκόμα ἀνέκδοτο τῆς ἀλησμόνητης βασιλοπούλας Ἀλεξάνδρας :

Μιὰ μέρα ἡ Ἀλεξάνδρα βρισκόταν μαζὺ μὲ κάποια κυρία τῆς τιμῆς σὲ μιὰ αἴθουσα τῶν Ἀνακτόρων, νὰ μάτη τοιχογραφίες, σχετικὲς μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ κυρία τῆς τιμῆς ἄρχισε νὰ μιλᾷ κάπως μὲ περιφρόνησι γιὰ τὸ ἔνδοξο Ἑλληνικὸ παρελθόν, ἡ πριγκήπισσα τὴ διέκοψε :

—Πιὸ σιγὰ νὰ μιλᾶτε, τῆς εἶπε. Μᾶς ἀκοῦν....

—Δὲν βλέπω κανέναν, ὑψηλοτάτη !

—Κι' ὅμως, εἶπε πολὺ χαμηλὰ ἡ Ἀλεξάνδρα, δείχνοντας τὶς εἰκόνες τῶν τριῶν.

* * *

Ἕνας ἐμπαστὸς φίλος τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἀλεξ. Κουμουνδούρου, πῆγε κάποτε καὶ τοῦ εἶπε πὼς κάποιος πατριώτης του, τὸν ἔβρισε, ὅπου στεκόταν κι' ὅπου βρισκόταν.

Ὁ Κουμουνδοῦρος ἄκουσε τὴν πληροφορία αὐτή, χωρὶς νὰ βιαστῇ, χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Ἀντιθέτως μετὰ λίγες ἡμέρες, βιάστηκε σὲ μιὰ ἀρκετὰ καλὴ θέσι τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἔβρισε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ τόσο καλοκάρδιος πρωθυπουργὸς συνάντησε τὸν ἐμπαστό φίλο του καὶ τὸν ρώτησε :

—Λοιπόν ;... Μὲ βρίζει ἀκόμα ὁ Δ ;

—Ὄχι, κ. Πρόεδρε. Ἀντιθέτως, ὅταν σᾶς θέσῃ, κι' ὅπου βρεθεῖ, μιλάει γιὰ σᾶς μ' ἐνθουσιασμό. Κι' αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς ποὺ μὲ κάνει νὰ σασπίζω. Γιατί σᾶς ἔβρισε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό ;

—Γιατὶ πεινοῦσε, φίλε μου, ἀπάντησε ὁ Κουμουνδοῦρος. Πεινοῦσε, ὁ δυστυχής !...

ΔΙΣΤΙΧΑ

Ἀρρώστησες κι' ἀντάμωσα στὴν πόρτα σου τὸ Χάρο
καὶ τοῦπα:—Σύρε στὸ καλό, ἐγὼ θὲ νὰ σὲ πάρω.

Ι. Ηολέμης

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

Η ΠΙΟ ΩΡΑΙΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ὁ διάσημος Ἰταλὸς μυθιστοριογράφος Σαμπατίνο Λόπεζ ἐδημοσίευσε τελευταῖα ἕνα περίεργο βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Ἡ τελευταῖες ἐρωτικὲς ἐπιστολές», γεμάτο χιοῦμορ καὶ βαθειὰ ψυχολογία τῶν ἐραστῶν ποὺ ἀποχαιρετιῶνται μὲ γράμματα γιὰ τελευταία φορά. Ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς θὰ δημοσιεύσουμε στὸ «Μπουκέτο» τὶς πιὸ ὡραῖες.

Α'.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Ἡ Ὄρσολα Μπιανκόττι πρὸς τὸν Μάριον Ἀγκοστίνι.

Πολυαγαπημένε μου,

Σοῦ στέλνω καὶ σήμερα ἀκόμα μὲ τὴν καμαριέρα μου αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἀλλὰ μπορῶ τάχα νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα ; Ἂς τὸ ἐλπίσω... ἀλλὰ φοβοῦμαι... Ἀλλοίμονο, αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖο μου γράμμα. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ δὲν θὰ σοῦ γράψω πειὰ γιατί φοβοῦμαι. Ὁ σύζυγός μου ὁ Ζώρζ ὑποπτεύεται. Ποιὸς νὰ τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια ; Μήπως ἡ καμαριέρα γιὰ νὰ μὲ ἐκδικηθῆ ποὺ τὴ μάλωσα χτές ; Μὰ τί τὰ θέλεις ; Γίνηκε ἀνυπόφορη. Νομίζει πὼς μὲ κρατεῖ σκλάβα της, γιατί ξέρει τὸ μυστικό μας...

Λοιπόν, ὁ Ζώρζ ὑποπτεύεται. Θὰ μοῦ πῆς πὼς εἶμαι κουτή, κι' ὅτι αὐτὸ τὸ φόβο τὸν ἔχω καὶ στὸν λέω τόσο καιρὸ τώρα, ἐνῶ τίποτε ὡς τώρα δὲν συνέβη. Ναί, ἀλλὰ σὲ βεβαιώνω, ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν γελιέμαι. Αὐτὴ τὴ ζωή, μέσα σὲ φόβους κι' ἀγωνίες δὲν τὴν ὑποφέρω πειά. Πρέπει νὰ πάψῃ ὁ Γολγοθᾶς αὐτός, νὰ τελειώσῃ τὸ μαρτύριο, ἀγαπημένε μου.

Ἤθελα νἄβλεπες χτὲς στὸ τραπέζι, τί μοῦτρα εἶχε ὁ Ζώρζ, Θὰ σ' ἔπιανε τρόμος, ὅπως κι' ἐμένα. Ἦταν μαῦρος, κατάμαυρος ἀπὸ τὴ φοῦρκα του. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ διαβάζῃ τὴν ἐφημερίδα του, ἡ ὁποία τοῦ ἐχρησίμευε γιὰ παραβάν, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ πρόσωπό μου. Κι' εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ πέρασε τὸ γεῦμα, χωρὶς ὁ Ζώρζ νὰ μοῦ πῇ μιὰ λέξι. Τρία χρόνια τώρα εἴμαστε παντρεμένοι καὶ μπορῶ νὰ ὁρκιστῶ, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ φέρθηκε ἔτσι.

Ξαφνικά, ὅταν τὸ γεῦμα τελείωσε, μ' ἐκύτταξε καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένω, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ συνηθισμένη του :

— Ποιός σοῦ ἔκαμε σήμερα δίζιτα ;

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι μου. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἂν ἔπρεπε νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἤρθες κι' ἐσύ. Στὸ τέλος ὅμως δὲν ἀνάφερα τὸ ὄνομά σου. Καὶ καλὰ ἔκαμα.

Ἀλλὰ ὁ ἄντρας μου ἐπέμεινε :

— Καὶ ὁ Ἀγκοστίνι δὲν ἦρθε σήμερα ; μὲ ρώτησε.

Τοῦ ἀποκρίθηκα :

— Ὄχι !

Προσπάθησα νὰ τοῦ πῶ τὸ «ὄχι» αὐτὸ μ' ἀδιαφορία. Κι' ἐκεῖνος :

— Ἄ ! μοῦ ἀποκρίθηκε μονάχα.

Τὸ «Ἄ !» αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτα γραμμένο ἔτσι ξερὰ ἐδῶ στὸ χαρτί. Ἀλλ' ἂν τὸν ἄκουγες πῶς τὸ εἶπε, ἂν ἔβλεπες τί μοῦτρα ἔκαμε !

— «Τώρα θἄχουμε καμμιὰ σκηνή !» σκέφτηκα. Ἀλλ' ἀπεναντίας ὁ Ζώρζ ἔφυγε, χωρὶς ὅμως νὰ μοῦ πῇ οὔτε καληνύχτα.

Κι' ὅταν γύρισε τὸ βράδυ ἀργὰ—ἀσυνήθιστα ἀργά, ἔπειτα ἀπὸ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα—πλάγιασε στὸ κρεββάτι, μοῦ γύρισε τὶς πλάτες του καὶ δὲν μὲ κύτταξε καθόλου—μὲ καταλαβαίνεις ;

Ἀλλοίμονο, ἀγαπημένε μου, δὲν ζῶ πειὰ ἤσυχη. Τὸ ξέρεις, εἶνε ἀρκετὸς καιρὸς ποὺ φοβόμουν, ἀλλὰ τώρα εἶμαι βέβαιη ὅτι ἐκεῖνος ὑποπτεύεται. Ἡ φιλενάδα μου ἡ Σεκόντι, ποὺ μὲ συνάντησε χτές, μὲ βρῆκε σὲ χάλια, λίγνεψα πολύ, δὲν μ' ἀνεγνώρισε... Διάβολε ! Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε παράδοξο οὔτε ἀνεξήγητο. Βέβαια, μ' αὐτὰ τὰ καρδιοχτύπια καὶ τὸ φόβο, εἶνε καὶ θαῦμα πῶς δὲν ραγίστηκε ἡ φτωχὴ καρδιά μου !

Τὸ ξέρω... θὰ μοῦ πῆς ὅτι εἶμαι φοβιτσάρα.:. "Οχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια !... Δὲν εἶμαι... ἀλλὰ κι' ἂν ἤμουν. τί φταίω ἐγώ ; Προπαντι, ζηλεύω, ζηλεύω ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν μεγάλο θάρρος ...τόσο θάρρος, ὥστε νὰ φτάνουν στὴν ξετσιπωσιά, καὶ ποὺ δὲν ἀντιλογίζονται κἂν ὅτι ἔχουν ἄντρα. Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω, ἀγάπη μου, ἀφοῦ δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω ;

Ἴσως εἶχες δίκηο ὅταν μοῦ ἔλεγες ὅτι δὲν γεννήθηκα γιὰ νὰ προδίδω τὸ σύζυγό μου. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ τὸ εἶπες αὐτό, μοῦ κακοφάνηκε, τὸ πῆρα γιὰ προσβολή. Ἀλλὰ τώρα ποὺ τὸ ξανασυλλογίζομαι, βρίσκω ὅτι εἶχες δίκηο κι' ἐγὼ εἶχα ἄδικο. Τί νὰ σοῦ πῶ ; Φταίω κι' ἐγώ. Ἔτσι μ' ἔφτιασε ἡ φύσι.

Λοιπόν, καλύτερα νὰ τελειώνουμε. Εἶνε πειὰ καιρός. Αὐτὴ ἡ ἀγωνία δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ γιὰ πολὺ ἀκόμα. Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Λυπᾶσου με, ἂν μ' ἀγαπᾶς, ὅπως λές.

Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲν θ' ἀγαπήσω ποτὲ στὴ ζωή μου ἄλλον ἀπὸ σένα. Ἀλλὰ δὲν θὰ σοῦ γράψω πειά καὶ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴν ἔρχεσαι πειὰ ἀπὸ μᾶς κατὰ τὶς ὧρες ἐκεῖνες ποὺ μπορεῖ νὰ γενήσουν τὰ ψιές. Σὲ παρακαλῶ γ' ἐκοῦσης αὐτὰ τὰ λόγια μου.

Στὴν καμαριέρα μου θὰ κάμω ἕνα καλὸ δῶρο καὶ θὰ τῆς πῶ νὰ σὲ δώσῃ προσοχὴ σ' ὅσα τῆς εἶπα γιατί ἤμουν νευριασμένη καὶ δὲν ἤξερα τί ἔλεγα. Ἐλπίζω πὼς ἔτσι θὰ τὴν μαλακώσω καὶ δὲν θὰ ἔχῃ τὸ φόβο της.

Τὴν ἐμπιστεύτηκα μιὰ ἄκρα γιὰ νὰ σοῦ φέρῃ τὸ γράμμα μου τὸ τοῦ χωρισμοῦ.

Καὶ πάλι σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲν συλλογίζομαι κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ σένα. Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἄνδρας ποὺ μ' ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἀπὸ ὅλους ὅσους ἔως τώρα συνάντησα στὰ σαλόνια. Σ' ἀγαπῶ πολύ, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ζωή, γεμάτη καρδιοχτύπια καὶ φόβους κι' ἀγωνία δὲ μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τὸ καταλαβαίνω, τὸ αἰσθάνομαι μέσα μου.

Ἐσὺ ἤσουν καὶ θὰ εἶσαι ὁ μοναδικὸς ἄνδρας στὴ ζωή μου. Στὶς ἕξη θὰ βγῶ σήμερα, ὅπως ταχτικά, ὅπως πάντα. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἰδωθοῦμε.

Ναί, εἶνε καλύτερο νὰ μὴν ἰδωθοῦμε γιὰ κάμποσο καιρό. Τὸ καλό μας πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ θυσία. Κι' ἔτσι θὰ πάψῃ ἐκεῖνος νὰ ὑποπτεύεται.

Σὲ φιλῶ γιὰ στερνὴ φορά, ἀγάπη μου. Καὶ πίστεψέ με ὅτι τὴν ὥρα ποὺ σοῦ γράφω τὰ στερνὰ αὐτὰ λόγια, κλαίω ὅπως δὲν ἔκλαυσα τόσα χρόνια τώρα.

Η ΟΡΣΟΛΑ ΣΟΥ

Ὑστερόγραφο.—Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ ξαναβρῆς στὸ δρόμο μέρη ἤσαν κρεμασμένες ἐπιγραφὲς μὲ τὶς λέξεις : «Ζήτω ἡ Ἐλευθερία ἢ Θάνατος» καὶ στὴ μέση ψηλὰ ἡ εἰκόνες τῶν Βασιλέων καὶ τοῦ Καπετὰν Καντύλα, τοῦ διοργανωτοῦ τῆς τελετῆς.

Ὁ πονηρὸς ὑποδεκανέας, ὁ Γυρολόγος, κατέβαλε ὅλη τὴν καλλιτεχνία του γιὰ τὴ διακόσμησι καὶ ὅλη τὴν κολακεία του γιὰ τὴν... ἀδεια ποὺ ἔλπιζε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν Καπετὰν Καντύλα.

Σὲ μιὰ αἴθουσα ὑπῆρχε πλούσιος μπουφὲς μὲ κρασιά, μπῦρες, μεζέδες, σάντουϊτς, ἐγγλέζικα κρασιὰ καὶ λίγες μποτίλιες σαμπάνιας.

Τὸ ἀπόβραδο πῆγαν καὶ τὸν ἐθαύμασαν ὅλοι οἱ «ἐῦ ἠγμένοι» κάτοικοι τῆς Κορυτσᾶς, ὁ διδασκαλικὸς καὶ ἐμπορικὸς κόσμος, ὁ Ἀστυνόμος, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι ξίνονταις τὶς μύτες τους ἔλεγαν ὅτι «τέτοιο μπουφὲ οὔτε στὴν Εὐρώπη δὲν... εἶδαν».

Μόλις ἄνοιξε ὁ χορός, ὁ Καπετὰν Καντύλας, φορῶντας κόκκινο ντόμινο, στὴν κατούλα τοῦ ὁποίου—γιὰ τὸ στρατιωτικώτερο τοῦ πράγματος—εἶχε ράψει μερικὰ φτερὰ πετεινοῦ, χόρεψε μὲ τὸν κύριο Περονόσπορο, τὸν κ. Τροχιστήρη, τὸν κ. Μπακοτσετούλα καὶ τὸν κ. Βλητοφόρο, ὑπολοχαγὸ τοῦ πυροβολικοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΑΔΗΦΑΓΟΣ

Ἡ νέκρα κι' ἡ ἀγωνία ποὺ ἐπικρατοῦσε γιὰ τὸ καθημερινὸ μακελειὸ τοῦ Μπιζανιοῦ, ξέσπασε ἔξαφνα σὲ μι' ἀτελείωτη χαρά, σ' ἕνα τρελλὸ ἐνθουσιασμό, ἅμα ἀνηγγέλθη στὴν Κορυτσᾶ, ὅπου βρισκόμαστε τότε, ἡ πτῶσις του.

Παρευρέθη καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου.

Στρατιῶτες καὶ πολῖτες ἀδελφωμένοι μὲ ὄργανα, κλαδιὰ καὶ σημαῖες, τριγύριζαν στοὺς δρόμους τραγουδῶντας πατριωτικὰ τραγούδια...

Οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ μάλιστα ἀποφασίσαν νὰ ἑορτάσουν «κάπως ἀξιοπρεπέστερα» τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐθνικὴ νίκη. Ἦσαν ἡ τελευταῖες ἡμέρες τῶν Ἀποκρηῶν καὶ μετὰ δυο-τρεῖς ἡμέρες ξημέρωνε ἡ Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου. Γι' αὐτό, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ προπάντων ὁ Καπετὰν Καντύλας, «γόνος καὶ θρέμμα τῶν Ἀθηνῶν», ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, ἐπρότειναν νὰ ἑορτασθῆ «εὐρωπαϊκῶς» τὸ μέγα γεγονὸς διὰ χοροῦ μετεμφιεσμένων στὴν Κορυτσά.

— Μὰ ἐδῶ δὲν χορεύουν ἡ γυναῖκες καὶ τοὺς ἄντρες, τοῦ ἀπάντησαν.

— Πῶς ! Πῶς !... διαμαρτυρήθηκε ὁ Καντύλας. Πρέπει νὰ χορέψουν !... Ἐδῶ ἐλευθερώθηκαν τὰ Γιάννενα καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ χορέψουν...

Ἐπρότεινε μάλιστα γιὰ τὶς πολὺ σεμνὲς καὶ σοβαρὲς γυναῖκες νὰ φορέσουν ντόμινα καὶ νὰ μὴ γίνῃ κανεὶς δεκτὸς στὸ χορὸ ἂν δὲν ἦταν μετεμφιεσμένος.

* * *

Ὁ στρατωνίσκος στὸν ὁποῖο ἔμενα ὡς δεκανεύς, μετὰ τῆς «ὑψ' ἑνὸς ἐνωματίας» βρισκόταν δίπλα στὸ ἀδειανὸ κτίριο στὸ ὁποῖο θὰ διοτανε ὁ ἐθνικὸς χορός μετὰ... ντομίνων.

— Ἔλα δῶ, δεκανέα ! μὲ διέταξε ὁ Καπετὰν Καντύλας, ὁ ὁποῖος ἔφτασε συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἀνθυπασπιστὴ κ. Περονόπορο, ποὺ μόλις τότε εἶχε βγεῖ ἀπ' τὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων καὶ εἶχε ἀναλάβει εὐδοκίμως ὑπηρεσία στὴν Ἀφοδοπομπή. Ἔχετε γοῦστο καλλιτεχνικό ;

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀπάντησα. Νὰ κυττάξω μέσα στὸ στρατῶνα.

— Κτῆνος ! Τὸ καλλιτεχνικὸ γοῦστο δὲν βρίσκεται μέσα στὸ στρατῶνα !...

— Ἀλλὰ ποῦ ;...

— Δίδεται ἄνωθεν...

— Ἄνωθεν !... ἔκανα ἐγώ. Μὰ κανένας δὲν μοῦ τὸ εἶπε. Οὔτε ὁ ἐπιλοχίας, οὔτε ὁ κ. Λοχαγός.

— Εἶνε διλάξ ! εἶπε ὁ κ. Περονόσπορος, κυττάζοντας με μὲ τὸ μονόπλευρό του.

Καὶ ἀπεπαισμένοι ἀπὸ μένα, καλέσαν τὸν ὑποδεκανέα Γυρολόγο, στὸν ὁποῖο ἀνέθεσαν τὴ διακόσμησι τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ «πατριωτικῶς καὶ... ἀποκρηατικῶς».

— Κύριε, τοὐλάχιστον, εἶπε γυρίζοντας πρὸς ἐμένα, νὰ βάλῃς ἕνα φροῦδο τῆς προκοπῆς τὴ νύχτα τοῦ χοροῦ στὴν πόρτα...

Καὶ ἔφυγε ψιθυρίζοντας :

— Τί κτῆνος !...

* * *

Τὴ νύχτα τῆς Τυροφάγου τὸ κτίριο ὅπου θὰ γινόταν ὁ χορός, γιατὶ ἀπὸ σημαῖες, μοῦτρα καὶ ταινίες ἀπὸ χρωματιστὰ χαρτιά. Σὲ διάφορα μέρη ἤσαν κρεμασμένες ἐπιγραφὲς μὲ τὶς λέξεις : «Ζήτω ἡ Ἐλευθερία ἢ Θάνατος» καὶ στὴ μέση ψηλὰ ἡ εἰκόνες τῶν Βασιλέων καὶ τοῦ Καπετὰν Καντύλα, τοῦ διοργανωτοῦ τῆς τελετῆς.

Ὁ κ. Περονόσπορος...

Ὁ πονηρὸς ὑποδεκανέας, ὁ Γυρολόγος, κατέβαλε ὅλη τὴν καλλιτεχνία του γιὰ τὴ διακόσμησι καὶ ὅλη τὴν κολακεία του γιὰ τὴν... ἄδεια ποὺ ἔλπιζε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν Καπετὰν Καντύλα.

Σὲ μιὰ αἴθουσα ὑπῆρχε πλούσιος μπουφὲς μὲ κρασιά, μπῦρες, μεζέδες, σάντουϊτς, ἐγγλέζικα κρασιὰ καὶ λίγες μποτίλιες σαμπάνιας.

Τὸ ἀπόβραδο πῆγαν καὶ τὸν ἐθαύμασαν ὅλοι οἱ «ἐῦ ἠγμένοι» κάτοικοι τῆς Κορυτσᾶς, ὁ διδασκαλικὸς καὶ ἐμπορικὸς κόσμος, ὁ Ἀστυνόμος, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι ξίνοντας τὶς μύτες τους ἔλεγαν ὅτι «τέτοιο μπουφὲ οὔτε στὴν Εὐρώπη δὲν... εἶδαν».

Μόλις ἄνοιξε ὁ χορός, ὁ Καπετὰν Καντύλας, φορῶντας κόκκινο ντόμινο, στὴν κατούλα τοῦ ὁποίου—γιὰ τὸ στρατιωτικώτερο τοῦ πράγματος—εἶχε ράψει μερικὰ φτερὰ πετεινοῦ, χόρεψε μὲ τὸν κύριο Περονόσπορο, τὸν κ. Τροχιστήρη, τὸν κ. Μπακοτσετούλα καὶ τὸν κ. Βλητοφόρο, ὑπολοχαγὸ τοῦ πυροβολικοῦ.

Παρευρέθη καὶ ὁ διδασκαλικὸς κόσμος...

Στὸν ἀλησμόνητο αὐτὸ χορό, παρευρίσκοντο καὶ μερικὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες, ἡ ὁποίες ἐκύτταζαν μόνο ἀπὸ μιὰ ἄκρη σεμνοπρεπέστατα. Μόνο ἡ κυρία Ἐφόρου χόρεψε μὲ τὸν ταγματάρχη κ. Μπαλαρμὰ καὶ τόση αἴσθησι ἔκανε τὸ πρᾶγμα, ὥστε θὰ τὸ θυμοῦνται στὴν Κορυτσὰ ἐπὶ δύο αἰῶνας !

* * *

Ἐνῶ τὰ μεγάλα αὐτὰ γεγονότα διαδραματιζόντουσαν μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ, προσῆλθε στὸ κυλικεῖο ἕνας σοβαρώτατος προσωπιδοφόρος μὲ μαῦρο ντόμινο. Ἄρχισε νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ ἀχόρταγα, σὰν νὰ ἦταν νηστικὸς μιὰ ἑβδομάδα τουλάχιστον. Ἔπειτα ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ πλῆθος τῶν χορευτῶν. Σὲ λίγο τὸ ἴδιο ντόμινο παρουσιάστηκε στὸ φουαγιὲ καὶ ξανάρχισε τὸ φαγοπότι σὰν νὰ μὴν εἶχε φάει πρὸ ὀλίγου... Σὲ λίγο ἐξαφανίστηκε καὶ πάλι καὶ σὲ λίγο ξαναπαρουσιάστηκε καὶ ἄρχισε τὰ ἴδια γιὰ τρίτη φορά. Ἔπειτα δὲ ἀπὸ λίγο καὶ γιὰ τέταρτη. Στὸ τέλος ξαρνιάστηκε ὁ... ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ φουαγιὲ καὶ εἶπε μέσα του :

Ὁ Καπετὰν Καντύλας

— Τί διάβολο !... Δὲν χορταίνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ;... Κοιλιὰ ἔχει ἢ ἀποθήκη ;

Καὶ ὅταν τὸν εἶδε γιὰ πέμπτη φορὰ νὰ τρώῃ πάλι σὰν λυσσασμένος, ἐπῆγε καὶ «ἀνάφερε» τὰ περίεργα καὶ ὑπερφυσικὰ αὐτὰ περιστατικὰ στὸν ἀνθυπολοχαγὸ κ. Περονόσπορο.

Ὁ κ. Περονόσπορος, γεμᾶτος περιέργεια, ἐκάθησε στὸ φουαγιὲ καὶ εἶδε σὲ λίγο τὸ μαῦρο ντόμινο νὰ πλησιάζῃ γιὰ ἕκτη φορὰ καὶ νὰ τρώῃ σὰν θηρίο νηστικό.

— Ἡ ὁ διάβολος εἶνε, εἶπε σταυροκοπούμενος, ἢ ὁ... Μαρκαντωνάκης. Γιὰ νὰ δοῦμε !...

Καὶ γεμᾶτος ἀπορία, πῆγε κατὰ μέρος τὸν μυστηριώδη... καχεκτία ποὺ φοροῦσε μαῦρο ντόμινο καὶ τοῦ ζήτησε τόνομά του... Αὐτὸς ταράχτηκε, τὰ ἔχασε καὶ τραύλισε :

— Ποιὸς εἶσαι ποὺ μὲ ρωτᾶς ;

— Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς κ. Περονόσπορος τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων καὶ αὐριο ὑπολοχαγός.

Τὸ μαῦρο ντόμινο ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

— Βγάλε τὴν προσωπίδα σου ! διέταξε ὁ ἀνθυπολοχαγός.

Ἡ προσωπίδα βγῆκε καὶ κόκκινο ἀπὸ ντροπὴ πρόβαλε τὸ πρόσωπο ἑνὸς στρατιώτου.

* * *

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἄργησε νὰ ἐξηγηθῆ.

Ὁ σκοπὸς στρατιώτης Μαϊντανὸς ποὺ φύλαγε κάτω στὴν εἴσοδο, εἶχε βρεῖ ἐκεῖ τὸ ντόμινο ποὺ ἀναγκάστηκε ν' ἀρπάσῃ ὁ ὑπολοχαγὸς κ. Τρεχαντήρης, ὁ ὁποῖος εἶχε βγεῖ ἔξω γιὰ νὰ κάνῃ τὴ νυχτερινὴ ἔφοδο τῶν περιπόλων καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ πάλι ἀμαιάς καὶ χαρωπὸς στὸ χορό.

Ὁ στρατιώτης τὸ φόρεσε μαζὶ μὲ τὴν προσωπίδα, ἀνέβηκε στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ καὶ ἔκανε τὴ δουλειά του στὸ κυλικεῖο.

Μὰ δὲν τοῦ ἔφτασε αὐτό. Σὰν παραχόρτασε, κατέβηκε στὸ στρατῶνα μας καὶ μᾶς εἶπε τὸ κατόρθωμά του. Δεύτερος στρατιώτης τότε φόρεσε τὸ ντόμινο, πῆγε κι' ἔφαγε κι' αὐτὸς καὶ κατόπιν τὸ παραχώρησε σ' ἕνα τρίτο, αὐτὸς σὲ τέταρτο καὶ οὕτω καθεξῆς, ὥς ὅτου τὸ πρᾶγμα ἀνεκαλύφθη...

Τί ἔγινε τότε μὴ ρωτᾶτε...

Ὅλοι οἱ «ἀξιωματικοὶ κατεδίωκαν μανιώμενοι κάτω στὸ στρατῶνα, ὅπου ἐμεῖς πεσμένοι μπρούμυτα, ἐκάναμε πὼς κοιμόμαστε βαθειά...

Ἐπακολούθησαν ἀνακρίσεις, ἀναφορές, τιμωρίες... Καὶ ἔτσι ὅλοι κάτι... φάγαμε τὸ ἀλησμόνητο ἐκεῖνο ἀποκρηάτικο βράδυ. Οἱ ἕξη στρατιῶτες ἔφαγαν ἀπὸ τὸ φουαγιέ, ἔφαγαν ἀκόμα... δέκα ἡμερῶν φυλάκισι καὶ ὁ ὑποφαινόμενος... ὡς δεκανεύς, μιὰ δεκαπενταρα...

* * *

Ὁ χορὸς ὅμως πέτυχε. Ὁ Καπετὰν Καντύλας ἦταν ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας στὴν Κορυτσὰ καὶ ἡ Πατρὶς ἐδοξάσθη «εὐρωπαϊκῶς» μιὰ φορὰ ἀκόμα...

Καὶ εἰς ἄλλα μὲ ὑγείαν, νὰ δώσῃ ὁ Θεός !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΔΙΣΤΙΧΑ

Ἦσαν μὲ σένα τρεῖς χαρὲς στὴν (πίκρα φυτρωμένες,
Ὅμως γιὰ μένα στὴ χαρὰ τρεῖς πι(κρες ριζωμένες.

Δ. Σολωμός

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΡΥΖΙΟΥ

Τὰ χωράφια τοῦ ρυζιοῦ, ποὺ σκέπαζαν ὅλη ἐκείνη τὴν ἔκτασι τῆς χώρας τοῦ Ἀνάμ, ἐμοιαζαν μ' ἕναν ἀπέραντο ἁπλωμένο μανδύα, ποὺ τὸν ἐστόλιζαν παντοῦ τριφερὰ πράσινα βλαστάρια.

Τὰ βλαστάρια αὐτὰ ἄλλοῦ ἐμοιαζαν μὲ γαλαζοπράσινο βελοῦδο, ἀλλοῦ ἦσαν ἀπαράλλαχτα μὲ πράσινο χαλὶ καὶ παραπέρα ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι κινέζικου σημαιοδρόμου ὑφάσματος.

Στὴν περιφέρεια Ταουτόκ, ὅπου τὰ χωράφια τοῦ ρυζιοῦ ἦσαν ἀκόμα μεγαλύτερα, ἐνῶ οἱ γέροι κ' ἡ γρηὲς ἔμεναν στὶς καλύβες καὶ ξεσουραζόντουσαν ἀπ' τοὺς κόπους τοῦ ξαναφυτέματος, τὴ φύλαξι τῶν δρυζώνων τὴν ἀναλάβαιναν οἱ νέοι κ' ἡ νέες.

Γιὰ νὰ προφυλάξουν τὰ κτήματά τους ἀπ' τοὺς κλέφτες, τὰ βουβάλια, τ' ἁρπαχτικὰ πουλιὰ καί, πρὸ πάντων, τὸ Διάβολο καὶ τὰ ἄλλα κακὰ πνεύματα τοῦ βάλτου καὶ τοῦ ἀέρα, εἶχαν στήσει ἐδῶ κ' ἐκεῖ καλαμένιες σκοπιές, ψηλὲς καὶ στενές, σὰν ἱκριώματα, ποὺ ἀπέληγαν σ' ἕναν ξέσκεπο ἐξώστη, στὸν ὁποῖο ἀνέβαιναν μὲ μιὰ σκάλα ἀπὸ σχοινί.

"Οποιος ἀναλάβαινε τὴ φύλαξι τοῦ χωραφιοῦ, ὑποχρεωνόταν νὰ μείνῃ ἐκεῖ πάνω ἀπομονωμένος τέσσερες—πέντε βδομάδες, ὥσπου νὰ φθάσῃ δηλαδὴ ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἔπαιρνε μαζύ του ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ ζήσῃ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα : ἀρκετὸ ρύζι, κάμποσο τσάϊ, πολλὰ ξερὰ ψάρια τὰ ὁποῖα μιὰ ψάθα καλαμένια γιὰ στρῶμα καὶ ἕνα σκεῦος ἀπὸ πορσελάνη γιὰ προσκέφαλο.

"Οσοι ἀνέβαιναν ἐκεῖ ψηλά, δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ κατεβοῦν πρὶν ἀπὸ τὸν ὁρισμένο χρόνο, γιατὶ μποροῦσαν νὰ καταστρέψουν μὲ τὶς περιπατήσεις των τὰ νέα βλαστάρια καὶ γιατὶ ἔτσι θἄταν ἀδύνατο νὰ συνηθίσουν στὴ σκληραγωγία καὶ στὴ μοναξιά.

Σπὶς σκοπιὲς αὐτὲς εἶχαν συνήθεια νὰ στέλνουν πρὸ πάντων τοὺς ἀραβωνιασμένους, σὰν νἄθελαν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ τοὺς ὑποβάλουν σ' ἕνα εἶδος δοκιμασίας καὶ νὰ πιστοποιήσουν τὴν ἀρετή τους. Τοὺς ἔστελναν σὲ χωριστὴ σκοπιὰ τὸν καθένα, κ' ὅταν περνοῦσε ἡ προθεσμία πήγαιναν καὶ τοὺς ἔπαιρναν.

Τότε, ἂν δὲν ἔβρισκαν ἐπάνω στὸ ὑγρὸ ἔδαφος κανένα ἴχνος περιπατησίας καὶ κανένα βλαστάρι σπασμένο, ἔγραφαν τ' ὄνομά τους ἐπάνω στὴν τιμητικὴ πλάκα τῆς παγόδας καὶ γιὰ ἀνταμοιβὴ ἀναλάβαιναν τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου τους.

* * *

Ἡ Τιτὰμ κ' ὁ Νέϊ γνωριζόντουσαν ἀπὸ μικρὰ παιδιά καὶ πολλὲς φορὲς φύλαγαν μαζὺ τὰ βουβάλια. Ἐκείνη τὴ χρονιὰ —ποὺ αὐτὴ εἶχε γίνει δεκάξη χρόνων κ' αὐτὸς δεκοχτὼ—ἀραβωνιάστηκαν μπρὸς στὸ βωμὸ τῶν προγόνων τους καὶ συμφώνησαν νὰ παντρευτοῦν ὕστερ' ἀπ' τὸ μάζεμα τοῦ ρυζιοῦ.

Πόσο ἤταν ὅμως σκληρὸ γιὰ τὴν Τιτὰμ καὶ τὸ Νέϊ νὰ μείνουν χωρισμένοι τόσες ἡμέρες στὶς σκοπιές τους, φυλάγοντας τὶς φυτεῖες τοῦ ρυζιοῦ! Θὰ τοὺς ὑπέβαλαν κ' αὐτοὺς στὴν ἴδια κατηγορία καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν ἀλλοιῶς. Ποὶν χωριστοῦν γιὰ νὰ πᾶνε στὶς σκοπιές τους, στάθηκαν μονάχα γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο κι' ἔπειτα τράβηξαν γιὰ τὶς σκοπιές τους, ποὺ ἀπεῖχαν ἑκατὸ βήματα.

"Ηταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Τιτὰμ ἀναλάβαινε νὰ φυλάξῃ χωράφι ρυζιοῦ κι' ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ χωριζόταν ἀπ' τὸ Νέϊ ἕξη ὁλόκληρες βδομάδες.

Ἡ ὡραία κόρη εἶχε σταθεῖ καὶ κυττοῦσε μελαγχολικὰ τὸ μνηστῆρα της, ποὺ περνοῦσε μέσ' ἀπὸ τὸ βάλτο καὶ προχωροῦσε πρὸς τὴ σκοπιά του, ὅμοιος μὲ μανιτάρι κάτω ἀπ' τὸ κωνικό του καπέλλο.

"Αχ, πόσο θἄταν ὡραιότερο νὰ φύλαγαν κι' οἱ δυὸ μαζὺ πάνω στὴν ἴδια σκοπιά....

Ἡ Τιτάμ, ἀφοῦ ἐγκαταστάθηκε στὴ σκοπιά της, γιὰ νὰ διώξῃ τὴ λύπη ποὺ τὴν ἐβασάνιζε, ταχτοποίησε τὶς κοῦκλες της, τὰ μακρὰ ζυλόκωλα μὲ κόκκο στὸν τόπο της.

"Επειτα κατασκεύασε πρόχειρα ἀπὸ ἄνθη λωτοῦ ἕνα μικρὸ βωμὸ ἀφιερωμένο στὴν ὀχρὴ της θεά, τὴ Σελήνη, τὴν προστάτιδα τῶν ἐρωτευμένων. Κι' ἀφοῦ ἔβαλε ἔτσι κάποια τάξι στὰ πράγματά της, πῆρε κι' ἔπιε τὸ γάλα ἑνὸς μεγάλου καρυδιοῦ, ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει τὸ Νέϊ, κι' ἔφαγε ἀκόμα μιὰ μπανάνα, κοιμισένη ἀπ' τὴ μπανανιά ποὺ εἶχαν φυτέψει μικροὶ κι' οἱ δυὸ μαζύ.

Ἐπὶ τέλους ἐνύχτωσε. Ἡ κόρη ἄναψε τότε τὸ φανάρι της καὶ κρέμασε στὴν ἄκρη ἑνὸς μικροῦ ραβδιοῦ. Σὲ ἕνα ἄλλο ραβδὶ κρέμασε ἕνα μικρὸ καλάθι, γεμάτο μὲ χαρτιὰ ζωγραφιστὰ καὶ πήγες κι' ἄλεξοῦ ρυζιοῦ. Ἦταν ἡ θυσία ποὺ πρόσφερνε στὸ Διάβολο καὶ σ' ὅλα κακὰ πνεύματα, γιὰ νὰ φύγουν μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀβάσκαν ἑνὸς της καὶ ἀπὸ τὰ τριφερὰ σπάρτα τοῦ ρυζιοῦ.

"Εχει πέρα, πολὺ μακρυά, βέβαια ἕνα ἄλλο ἱκρυὸ φῶς ποὺ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀνεβοκατέβαινε. Ἦταν τὸ φανάρι τοῦ Νέϊ, ποὺ τὴ χαιρετοῦσε.

Κούνησε κι' αὐτὴ μερικὲς φορὲς τὸ δικό της γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὸ χαιρετισμό του, κι' ἀφοῦ πρόσφερε ξανὰ θυσία στὴ θεά της, ξαπλώθηκε στὴν πλάτη της κι' ἀποκοιμήθηκε.

"Εξαφνα ὅμως ξύπνησε... Κάτι ἀπὸ τὴ μεγάλη σκοπιὰ της ἀκουγόντουσε κάμποσο ἄγριοι, τρομαχτικοὶ κρότοι. "Ολος ὁ ὁρίζοντας, ὅλος ὁ ἀέρας ἦταν γεμάτος ἀπὸ κεῖνος βάλτος, φαντάσου σὰν νὰ σπαρτίζε ἔλαφρὶ—ἔλαφρά.

Μαῦροι ἴσκιοι πετοῦσαν στὸν οὐρανό. Τὸ μωρὸ πουλὶ φώναξε κλαψάρικα, κι' νὰ προμάντευε κανένα μεγάλο κακὸ ἡ χρυσομένα χαρτιὰ τοῦ μικροῦ καλαθιοῦ πετοῦσαν στὸν ἀέρα...

Ἡ δυστυχισμένη Τιτὰμ νόμιζε πὼς ἔφτασε ἡ ὥρα ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρναν τὰ στοιχειά. "Αχ, πόσο ἤταν σκληρὸ νὰ μόνη της στὸν ἀπέραντο ἐκεῖνο βάλτο ποὺ ἤταν γεμάτος ἀπὸ κακὰ πνεύματα κι' ἀπὸ ἄπειρους μυστηριακοὺς κρότους!

"Εξαφνα ὅμως ἀκούστηκε μιὰ γλυκειὰ χαϊδευτικὴ μουσική, ποὺ ἔφτανε γιὰ νὰ τῆς ἀπαλύνῃ τὴ θλίψι, γιὰ νὰ τὴ ναναυρώσῃ καὶ νὰ τὴ συντροφέψῃ στὴ σκληρὴ μοναχιὰ της νύχτα.

Ἡ Τιτὰμ ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ ἐρωτικὸ τραγούδι τοῦ Νέϊ, τὸ σπουδαγμένο καὶ παραπονιάρικο τραγούδι καλαμένιας φλογέρας ποὺ πολὺ τὴ διάβαζε κάθε βράδυ πρὶν κοιμηθῇ, ἔτσι νὰ στὸ ἀγυρένιο της στρώμα.

Μιὰ ἀνέκφραστη χαρὰ χύθηκε μέσα στὸ πρόσωπό της. Σηκώθηκε τότε ὄρθιο νο, ἔσκυψε ἀπ' τὸν ἐξώστη νὰ ἀφήσῃ νὰ περατηρῇ πρὸς τὰ πέρα.

Ὁ κάμπος ὅλος ἀπέραντος χρυσὸς τὸ φεγγάρι, σὰν ἀπέραντος χρυσὸς ὁ, ἐνῶ μακρυὰ τὸ μοναχικὸ φανάρι τοῦ ἀγαπημένου της ἔμοιαζε μὲ μιὰ ἀλάφιογη καρδιά, κρεμασμένη στὸ ἄπειρο.

"Επειτα ξαπλώθηκε στὴν ψάθα της, πῆρε τὸ τρίχορδο λαούτο της ποὺ ἔμοιαζε μὲ μικρὸ νεκροκρέββατο, κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ τὸ μελωδικά, ἐρωτοπαίρνια....

"Ετσι μὲ τὸ λαοῦτο στὸ χέρι τὴν ἐπῆρε ὁ ὕπνος...

* * *

Τὴν ἡμέρα ὁ Τιτὰμ κ' ὁ Νέϊ, γιὰ νὰ φοβίζουν τὰ βουβάλια τοὺσαν χαρτασετούς. Οἱ χαρτασετοὶ τῶν δυὸ ἀραβωνιασμένων ἤταν πάντα ὁ ἕνας πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἄλλου καὶ κάποτε μάλιστα κόντουσαν ἡ οὐρές των κι' ἔπεφταν ἐπάνω στὸ σμαραγδόχρωμο

Μολαταῦτα, στὴν ἀρχὴ τῆς τρίτης βδομάδας, ἡ Τιτὰμ κοιμήθηκε ξανὰ ἀπὸ μιὰν ἀνέκφραστη λύπη. Δὲν ἔβρωμε πειά, μόλις ἔπεσε τὴ νύχτα ταρασσόταν ἀπὸ ἀνεκδιήγητους τρομεροὺς φόβους.

Ξεχώριζε πειὰ καθαρὰ τὸ Διάβολο καὶ τοὺς ἀπαισιόφρονες πνεύματα καὶ τὰ πειράζουν τὴ σκοπιά της, γύρω ἀπ' τὴν ὁποία πετοῦσαν τὰ πνεύματα τοῦ βάλτου. Ὁ ἀπέραντος σκοτεινὸς δρυζῶνας κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο, κατάμαυρο οὐρανὸ τῆς φαινόταν σὰν μιὰ ἀπέραντη λίμνη, γεμάτη ἀπὸ κακοποιὰ πνεύματα, ἐνῶ μακρυὰ ἡ σκοπιὰ τοῦ Νέϊ βυθιζε μ' ἕνα τρομερὸ φανταστικὸ τέρας ποὺ τὴν ἔτρωγε μὲ τὸ φλογερό του βλέμμα.

—Νέϊ, Νέϊ! φώναζε κλαίοντας ἡ Τιτὰμ καὶ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της ἢ ἄπλωνε πρὸς τὴ σκοπιά του τὰ χέρια της. (Καὶ μ' ὅλο της τὸ φόβο ἤθελε νὰ πηδήσῃ κάτω, νὰ τρέξῃ, νὰ τρέξῃ πέρα ἀπὸ τὸ βάλτο καὶ νὰ πάῃ κοντὰ στὴν γλυκειά, μελωδικὴ φλογέρα τοῦ καλοῦ της ποὺ τὴν προσκαλοῦσε.

Αλλὰ ἡ ὑπερηφάνεια καὶ τὸ γόητρό της τὴ συγκρατοῦσαν πάντα ἐπάνω στὴν ἐναέρια φυλακή της, στὸ μέρος τῶν βασανιστηρίων της. Τὰ βάλεγαν οἱ πρόκριτοι τοῦ χωριοῦ της, ὅταν θἄβλεπαν τὰ χνάρια της πάνω στὸ ὑγρὸ χωράφι;

Μιὰ νύχτα ἔπιασε τὴν Τιτὰμ ἕνας δυνατὸς πυρετός, ποὺ ἄλλοτε δυναίνει μὲ τὸ φλογερὸ φιλί του κι' ἄλλοτε σφίγγει μέσα στὰ χέρια του τὰ ψυχρά, σὰν τὸν ἴδιο τὸ θάνατο.

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ μεγάλο κόπο κατώρθωσε ἡ νέα νὰ πετάξῃ τὸ γαρτατσό της. Τὸν τράβηξε ἀπὸ δῶ, τὸν τράβηξε ἀπὸ κεῖ, ἀλλὰ μὲ τέτοια λύτη, καὶ μελαγχολία ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τρομάξῃ οὔτε τὰ πουλιά.

Τὴ νύχτα, γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὸ τραγούδι τῆς φλογέρας τοῦ καλοῦ της, ἄγγιξε κάπου-κάπου μὲ τὸ δάχτυλό της τὶς χοντρὲς χορδὲς τοῦ λαούτου της κι' ἐκεῖνες ἔσκουζαν λυπητερά. Τὸ πρωῒ δὲν μπόρεσε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴν ψάθα της, κι' ὅταν ἦρθε τὸ σκοτάδι τὴ βρῆκε ἀκόμα πλαγιασμένη κάτω.

Τὸ μανροπούλι φώναζε τώρα δυνατά. Ἡ Τιτὰμ μέτρησε μὲ τ' ἀδύνατα δάχτυλά της τὸν ἀριθμὸ τῶν φωνῶν του καὶ κατάλαβε πὼς ἀπευθύνονται σ' αὐτὴ καὶ τῆς προμηνᾶνε τὸ θάνατο. "Ενα δυνατὸ ρίγος πέρασε ἀπ' τὸ κορμί της. Νὰ πεθάνῃ χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸ Νέϊ της, χωρὶς νὰ φιλήσῃ τὰ τριανταφυλλένια μάγουλά του :...

Ἀλλ' ἔξαφνα μιὰ παράδοξη εὐθυμία πῆρε γιὰ τὴν ἐκφύσησε. "Ολα γύρω της ἄρχισαν νὰ λάμπουν, νὰ χρυσίζουν. Ἡ Σελήνη, ἡ θεὰ τῶν ἐρωτευμένων, ἔρριχνε ἐρωτικὲς ἀχτίδες ἐπάνω στὴ σκοπιά της καὶ τῆς χαμογέλουσε μ' ἕνα χαρωπὸ γλυκὸ χαμόγελο. Ἔπειτα ξεκόλλησε ἀπὸ τὸ στερέωμα, γύρισε λίγο-λίγο μακρουλή, πῆρε τὴ μορφὴ τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ της καὶ στὸ τέλος ξαπλώθηκε ἐπάνω στὸ τρεμοπλιασμένο της κορμί. Τὸ στόμα τοῦ Νέϊ χάϊδευε πάρα τὸ πρόσωπό της...

Τότε ἡ Τιτὰμ ἔκλεισε τὰ ὁλέφαρά της, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα ν' ἀκούῃ τὴ λιγυρὰ μεθυστικὴ μουσικὴ τοῦ καλοῦ της καὶ τὴ φωνὴ ὅλων τῶν δρυζώνων ποὺ ἔψαλλαν τὸ ὡράμπό της καὶ τὸν ὑμέναιό της.

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ὅταν οἱ πρόκριτοι ἦρθαν ν' ἀντικαταστήσουν τοὺς δυὸ φύλακες, θρῆκαν τὴν Τιτάμ, στὴ σκοπιά της κρεμασμένη κεῖ πάνω ἀπὸ τοὺς πυρετούς.

Ὁ Νέϊ μόλις ἔμαθε τὴν φριχτὴ εἴδησι ἔτρεξε σὰν τρελλὸς καὶ ρίχτηκε κλαίγοντας στὴν καλή του. Ὅλο τὸ χωριὸ θρήνησε τὴν ὡραία Τιτάμ. Καὶ τὸ ἴδιο δειλινὸ τὴ στόλισαν σὰν νυφοῦλα καὶ τὴν ἔθαψαν στὸ μέρος ποὺ ἤταν ἡ σκοπιά της.

Ἔπειτα, ἀφοῦ τῆς ἔκλεισαν τὸν τάφο, ὁ Νέϊ ἔμπηξε πάνω στὸ χῶμα δυὸ στύλους καὶ στήριξε σ' αὐτοὺς ἕνα χαρτατσὸ ποὺ τὴν οὐρὰ τοῦ τὴν ἔκαμε ἀπὸ καλαμένιες φλογέρες.

Καὶ τώρα, ὅταν περνάει ὁ ἄνεμος ἀπὸ τὸν ὁρυζῶνα, ἡ φλογέρες χορεύουν ὅλες μαζὺ νὰ παίζουν λυπημένα κι' ἡ Τιτὰμ ἀκούει ἔτσι κάτω ἀπὸ τὴ μαύρη γῆ τοὺς θρήνους τοῦ ἀπαηγόρητου ἀραβωνιαστικοῦ της καὶ παρηγοριέται καὶ τὸν περμένει...

MYRIAM HARRY

Ὁ Αὐστριακὸς δραματικὸς συγγραφεὺς Γκριλμπάτσερ.
(Ἔργον τοῦ Καρλ Κούνιαν)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΠΟΣΟ ΖΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ, ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ, ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ

Ἀπὸ τὰ ζῶα τὸ ἀγριογούρουνο ζῇ κατὰ μέσον ὅρον 25 χρόνια, ὁ ἀρκοῦδος 50, τὸ ἀηδόνι 10, ἡ ἠθαινὴ ἀκρίδα 4 βδομάδες, ἡ ἀλεποῦ 7 χρόνια, ἡ ἀρκοῦδα 50, ὁ ἑλάτρας 15, ὁ φρῦνος 20, τὸ ἄγριο ἄλογο 15, τὸ ἥμερο 20, ἡ γάτα 15, ὁ γούλλος 1, ὁ γὴψ 100, ὁ ἐλέφας 200, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη 200 καὶ κατὰ τοὺς Ἰνδοὺς 500 χρόνια. Ὁ τσαλαπετεινὸς ζῇ 50 χρόνια, ἡ χελώνα 10, τὸ ἐφήμερο (εἶδος ἐντόμου) 24 ὧρες, τὸ μουλάρι 20, τὸ γεράκι 100, ὁ ἰνδιάνος 16, τὸ ἄλογο 25, ἡ γαναλία 35, τὸ κιναρίνι 15, ἡ καραβίδα 20, ἡ σαρδέλα 18, ἡ κατσίκα 14, ἡ κίσσα 10, ὁ κόρακας 80—100, ὁ κισρίνος 100, ὁ κότσυφος 18, ὁ κοῦκος 32 καὶ τὸ κουνέλι 8.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ἡ πρώτη χώρα στὴν ὁποία εἶχε ἀναπτυχθεῖ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ ἰατρική, ἦταν ἡ Αἴγυπτος. "Οταν ἔγιναν πρὸ ἐτῶν ἐκεῖ ἀνασκαφές, βρέθηκε ἕνα πολύτιμο ἰατρικὸ βιβλίο, τὸ ὁποῖο κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἀρχαιολόγων ἀνῆκε στὴ βιβλιοθήκη τῶν Φαραὼ καὶ συνεγράφη ὅταν ἦταν ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὁ Ἰωσήφ, ὁ γιὸς τοῦ Ἰακώβ.

Στὸ βιβλίο αὐτό, ποὺ εἶνε ἀπὸ πάπυρο, ὁ συγγραφεὺς ἐξαίρει ἐν πρώτοις τὴ χρησιμότητα τοῦ ἐξορκισμοῦ καὶ προτρέπει τοὺς γιατροὺς νὰ μὴν τὸν λησμονοῦν ὅσάκις πρόκειται νὰ δώσουν φάρμακα στοὺς ἀσθενεῖς των.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐπίστευαν ὅτι κυριώτερη αἰτία τῶν ἀσθενειῶν ἦταν ἡ κατάχρησι τῆς τροφῆς καὶ εἶχαν βρεῖ ἕνα σωρὸ φάρμακα γιὰ τὶς στομαχικὲς παθήσεις.

Ἐπίσης μεταξὺ τῶν φαρμάκων ποὺ συνιστῶντο τότε γιὰ τὶς νόσους τῶν ὀφθαλμῶν, πρωτίστη θέσι κατεῖχε ἡ χολή, τὴν ὁποία ἐχρησιμοποιοῦσαν ἀρχότερα γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ καὶ οἱ Ἕλληνες.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων περιέργων ποὺ ἀναφέρει ὁ συγγραφεὺς τοῦ παπύρου στὸ περὶ ἐγκυμοσύνης κλπ. κεφάλαιό του λέει ὅτι, ὅταν τὸ βρέφος φωνάξει ἀμέσως μετὰ τὴ γέννησί του «αὔω» θὰ ζήσῃ, ἐνῶ ἂν φωνάξει «ἄ» θὰ πεθάνῃ.

Κατόπιν σ' ἕνα ἄλλο κεφάλαιο γίνεται λόγος γιὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, γιὰ τὶς διαλείψεις τῆς καρδιᾶς, γιὰ τὶς ἀσθένειες τῶν ἀδένων, γιὰ μερικὰ δὲ ἀπ' αὐτὰ προτείνεται χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Ἐπίσης ἕνα ὁλόκληρο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου περιέχει διάφορες συνταγές, ἡ ὁποῖες ἀποβλέπουν στὴ διατήρησι τῆς κόμης ἢ στὴν ἀποφυγὴ τοῦ ἀσπρίσματος τῶν τριχῶν.

Παραθέτουμε παρακάτω μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς συνταγές, ἡ ὁποία ἀποδίδεται στὴ βασίλισσα Σάχ, μητέρα τοῦ βασιλέως Τέντα, ἡ ὁποία ἔζησε κατὰ τὴν τετάρτη χιλιετηρίδα πρὸ Χριστοῦ :

«Πάρε νύχι γαϊδάρου ψημένο, λινὰ κουρέλια κοπανισμένα μὲ λάδι, μαῦρο φεῖδι, σκουλήκια δρασμένα καὶ κάμε ἀλοιφή, μὲ τὴν ὁποία θὰ διατηρῇς μέχρι θανάτου μαῦρα τὰ μαλλιά σου!».

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἡ ἰατρικὴ ἐθεωρεῖτο ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἐπαγγέλματα καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἐξάσκησι του δὲν ἐπιτρεπόταν στοὺς δούλους καὶ στὶς γυναῖκες, ἡ ὁποῖες τότε εἶχαν μειονεκτικὴ θέσι.

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρχαν ἀπὸ τότε γιατροί, οἱ ὁποῖοι διατελοῦσαν στὴν ὑπηρεσία τοῦ δημοσίου, ἡ ἄλλοι ποὺ εἶχαν δικά τους ἰατρεῖα, μέσα στὰ ὁποῖα ὁρισκόντουσαν λουτρά, φάρμακα, χειρουργικὰ ἐργαλεῖα κλπ.

Πολλὲς φορὲς οἱ γιατροὶ ἐπισκέπτοντο τοὺς ἀσθενεῖς στὰ σπίτια τους καὶ γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια ἐπληρώνοντο γιὰ τὴν ἐπίσκεψί τους... προκαταβολικῶς!

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θεραπείας εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ παρεισφκνοῦν καὶ οἱ μαθητὰ τοῦ γιατροῦ, οἱ ὁποῖοι ἔπαιρναν μαθήματα ἀπ' αὐτούς, καθὼς καὶ οἱ σύζυγοι τοῦ, οἱ ὁποῖοι ἔ γινοντο ἔτσι πρακτικοὶ γιατροὶ καὶ γιάτρευαν μόνο τοὺς συναδέλφους των!

Ὁ ἐπιφανέστερος ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἰατρῶν τῆς ἀρχαιότητος ἦταν ὁ Ἱπποκράτης, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴ νῆσο Κῶ καὶ ἔζησε μεταξὺ τῶν ἐτῶν 460 καὶ 356 π. Χ.

Ὁ Ἱπποκράτης ἐγύρισε πάλαι μέρη γιὰ νὰ μορφωθῇ ὅσο μποροῦσε πληρέστερα καὶ ἀνύψωσε τὴν ἰατρικὴ σὲ πραγματικὴ ἐπιστήμη.

Ἀποδίδονται σ' αὐτὸν 72 ἐν ὅλῳ ἰατρικὲς πραγματεῖες καὶ σπουδαιότερη ἀπ' ὅλες θεωρεῖται ἡ φέρουσα τὸν τίτλο «Ἀφορισμοί», ἡ ὁποία ἀποτελεῖ συγκεφαλαίωσι τοῦ ὅλου ἔργου του.

Ἄλλος περίφημος γιατρὸς μετὰ τὸν Ἱπποκράτη εἶνε ὁ Γαληνός, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη στὴν Πέργαμο κατὰ τὸ 131 μ. Χ.. σπούδασε κοντὰ σὲ μεγάλους διδασκάλους καὶ πειθαίνοντας ἴσως ἑκατὸ περίπου γραμμάτα, ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμα εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἰατρική.

Γιατροὶ ὑπῆρχαν καὶ στὴν ἀρχαία Ῥώμη, ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν καθόλου ἀξιοζήλευτο ἐφ' ὅσον ἔχουμε ἀπὸ ἕνα σχετικὸ διάταγμα τοῦ βασιλέως Χαμουραθῆ (6.000 ἔτη π. Χ.).

Τὸ διάταγμα αὐτὸ λέει ὅτι ὁ γιατρὸς ποὺ θεραπεύει ἕνα ἀτύχημα ἢ ἕνα νόσημα τῶν ὀφθαλμῶν δικαιοῦται νὰ λάβῃ ὡς ἀμοιβὴ μόνον 10 σέκελ, δηλ. περίπου 100 δραχμὲς σημερινές.

"Αν ὅμως ἡ ἐγχείρησις ἀποτύχαινε ἢ ἡ θεραπεία δὲν ἐλάβαινε κακὸ τέλος, τότε ἐθεωρεῖτο ἰσάξιος ὁ γιατρός, τοῦ ὁποίου ἀποκόβονταν... τὸ ἕνα χέρι τὰ δυὸ χέρια!

"Αν ὅμως ὁ ἀσθενὴς ποὺ γιατρεύονταν καὶ πέθαινε ἦταν δοῦλος, ἡ ποινὴ τοῦ γιατροῦ ἦταν ἐλαφρότερη. Ὑποχρεωνόταν ἁπλῶς νὰ ἀγοράσῃ ἕναν ἄλλο δοῦλο καὶ νὰ τὸν προσφέρῃ στὸν κύριο τοῦ ἐκ τοῦ κόσμου.

Ὁ Χαμουραθῆ ὅμως εἶχε προνοήσει καὶ γιὰ τοὺς κτηνιάτρους. "Αν τὸ ζῶο ποὺ γιατρεύονταν ψοφοῦσε, ὁ κτηνίατρος ὤφειλε νὰ ἀποζημιώσῃ τὸν κύριό του, προσφέροντάς του εἰς χρῆμα τὸ τέταρτο τῆς ἀξίας του.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ .....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πιπώ, ἀφοῦ ξενοκάλεσε τὸ φαγητό του, πλησίασε τὸν Παρνταγιάν κι' ἄρχισε νὰ τοῦ κουνᾶ τὴν οὐρά, δγάζοντας μικρὰ γαυγίσματα.

—"Α, ἄ, καπεργάρη, βλέπω πῶς μὲ γνωρίζεις, τοῦ εἶπε ὁ γέρο ἱππότης, χαϊδεύοντάς τον. Τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ Παρνταγιάν εἶδε νὰ μπαίνουν μέσα τρεῖς ἄνδρες, ἀπ' τοὺς ὁποίους ἐγνώρισε τὸν ντ' 'Ασπερμόν.

'Ο ντ' 'Ασπερμὸν ἔρριξε ἕνα ἀηδιαστο βλέμμα γύρω του καὶ φάνηκε σὰν νὰ δυσαρεστήθηκε, μὴ βλέποντας ἐκεῖ κάποιον ποὺ ζητοῦσε.

'Επειτα κάθησαν κι' οἱ τρεῖς σ' ἕνα τραπέζι κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε :

—Τί νάπαιδε ὁ Κρουσσὲ καὶ δὲν ἤρθε ;.... Αὐτὸς εἶνε πάντοτε ἀκριβὴς στὰ ραντεβοῦ του.

—'Ωραία ! εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Παρνταγιάν. Φαίνεται ὅτι οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν συναντῶνται γιὰ πρώτη φορά....

—Νάτος ! φώναξε ἔξαφνα ὁ ντ' 'Ασπερμόν. Πράγματι ὁ Κρουσσὲ μπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα καὶ πῆγε καὶ κάθησε στὸ τραπέζι τῶν φίλων του.

—"Ἐρχομαι ἀπ' τὸ Λοῦβρο, εἶπε, καὶ γι' αὐτὸ ἀργησα...

Κι' ἐπειδὴ κάποιος ἀπ' τὴ συντροφιὰ χαμογέλασε εἰρωνικά, ὁ Κρουσσὲ πρόσθεσε :

—'Αφῆστε τὶς εἰρωνίες... Ξέρετε πολὺ καλά, ὅτι εἶμαι προμηθευτὴς τῶν ὅπλων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Σήμερα μάλιστα τοῦ πούλησα ἕνα τρομπόνι τέλειο, τὸ ὁποῖο, ὅπως ἐλπίζω, θὰ χρησιμοποιήσουμε πολὺ γρήγορα...

—Καὶ τί λέγει ὁ βασιλεὺς γιὰ τὰ θρησκευτικὰ πάθη ; ρώτησε ὁ ντ' 'Ασπερμὸν μὲ κάποια ἀνυπομονησία.

—'Ο βασιλεὺς εἶνε φιλειρηνικὸς καὶ θέλει νὰ συμφιλιωθοῦν ὅλοι, καθολικοὶ καὶ σύγενότοι... Σκοπεύει μάλιστα νὰ παντρέψη τὴν ἀδελφή του Μαργαρίτα μὲ τὸν 'Εβραῖο Ναβάρρας καὶ ἔστειλε καὶ πρέσβεις στὸν Κολινύ... Αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ βασιλεύς. 'Εκεῖνο ὅμως ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀργήσω, δὲν ἦταν ἡ συνομιλία μου μὲ τὴ Μεγαλειότητά του.... "Οχι. "Αργησα, γιατὶ ἤθελα νὰ δῶ πῶς θὰ τελείωνε μιὰ παράδοξη κι' ἀλλόκοτη σκηνὴ ποὺ εἶδα πρὸ ὀλίγου στ' ἀνάκτορα.

Καὶ ὁ Κρουσσὲ διηγήθηκε στοὺς φίλους του τὸ τολμηρὸ κατόρθωμα τοῦ Παρνταγιάν.

—Πῶς εἶπες ; Παρνταγιάν ;... φώναξε ὁ ὑποκόμης ντ' 'Ασπερμόν, ἀνατιδώνταρς.

Μὰ καὶ στὸ διπλανὸ καμαράκι, ὁ γέρο τυχοδιώκτης ἀναπήδησε, ἀκούγοντας τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ οἱ ἀναγνῶστα μας θὰ φαντάζονται πόσο περίεργος ἦταν ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγε ὁ Κρουσσέ.

—Ναί, Παρνταγιάν ! ἀποκρίθηκε ὁ Κρουσσέ.

—Μὰ ὁ Παρνταγιάν, τὸν διέκοψε ὁ ντ' 'Ασπερμόν, εἶνε γέρος, ἐνῶ σεῖς, ἂν δὲν γελιέμαι, μιλᾶτε γιὰ ἕνα νέο...

—Πράγματι εἶνε νεώτατος αὐτός, γιὰ τὸν ὁποῖο σᾶς μιλῶ. 'Ο Φραγκίσκος Μονιορανσὺ βρίσκει στὸ πρόσωπό του ἕναν ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ βασισθῇ σὲ κάθε περίσταση...

—Μὰ μπερδεύεις τὰ πρόσωπα, ἀγαπητὲ Κρουσσέ. "Επρεπε νὰ πῆς ὅτι ὁ Παρνταγιὰν εἶνε στὴν ὑπηρεσία τοῦ 'Εβραίου Μονιορανσύ. "Ετσι δὲν εἶνε ;....

—"Οχι, καθόλου. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως τί συμβαίνει σχετικῶς. Υπάρχουν, φίλοι μου, δυὸ Παρνταγιάν, ὁ ἕνας νέος κι' ὁ ἄλλος ἡλικιωμένος. Σεῖς γνωρίζετε τὸν ἡλικιωμένο κι' ἐγὼ τὸ νέο... Τὸν ξέρω μάλιστα ἀπὸ καιρό, γιατὶ ὁ αὐθάδης αὐτὸς νέος εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ μᾶς ἔκανε ν' ἀποτύχουμε στὴν ξύλινη γέφυρα... Θυμᾶστε...

'Ενῶ ὅμως ὁ Κρουσσὲ ἐξακολούθησε νὰ διηγεῖται τὴ σκηνὴ τοῦ Λούβρου, ἔξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' οἱ τέσσερες σύντροφοι εἶδαν κατάπληκτοι νὰ παρουσιάζεται μπροστά τους ὁ γέρο Παρνταγιάν, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ εὐγενέστερο ὕφος τοῦ κόσμου τοὺς εἶπε :

—Κύριοι, ἐπιτρέψατέ μου νὰ περάσω, γιατὶ βιάζομαι....

Τὸ τραπέζι τους πράγματι τὸν ἐμπόδιζε.

—'Ο κύριος Παρνταγιάν ! φώναξε σαστισμένος ὁ ντ' 'Ασπερμόν, ἐνῶ οἱ τρεῖς σύντροφοί του κύτταζαν θαμπωμένοι τὸν τυχοδιώκτη.

—Τόπο λοιπόν, σᾶς εἶπα ! φώναξε ὁ Παρνταγιάν. Βιάζομαι !...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔσπρωξε μ' ὁρμὴ τὸ τραπέζι, ἀναποδογυρίζοντας τὰ πάντα.

Πελιδνὸς ἀπ' τὸ θυμό του, ὁ ὑποκόμης ντ' 'Ασπερμὸν φώναξε :

—'Εμπρός !... Φυλαχτῆτε, γιατὶ ἀλλοιῶς σᾶς τρυπάω πέρα γιὰ πέρα !... εἶπε ὁ ντ' 'Ασπερμόν.

—Μὰ τὸ Σατανᾶ !.... Χίλιοι διαβόλοι νὰ μὲ πάρουν, ἂν δὲν μὲ πληρώσης ἀκριβὰ αὐτὴ τὴν προσβολή !...

—Μὴ θυμώνεις, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ἤρεμα ὁ Παρνταγιάν. Τὸ σπαθί μου καὶ τὸ χέρι μου δὲν παίρνουν ἀπὸ λόγια ! "Αν ἔχεις ἀναβάλλουμε γιὰ ἄλλη φορὰ νὰ κανονίσουμε τὸ λογαριασμό μας, γιατὶ τώρα βιάζομαι...

—Οὔτε σταγμὴ δὲν ἀναβάλλω ! βρυχήθηκε ὁ ντ' 'Ασπερμὸν ξεφουρνίζοντας. 'Εμπρός !... Φυλαχτῆτε !... Γιατὶ ἀλλοιῶς σᾶς τρυπάω πέρα γιὰ πέρα μὲ τὸ σπαθί μου...

—Δὲν εἶσαι καθόλου εὐγενής, κύριε 'Ορτένσε ντ' 'Ασπερμόν. 'Αφοῦ τὸ θέλεις, ἔστω ! 'Αλλά, σὲ βεβαιώνω πὼς θὰ μετανοήσῃς πικρά !....

'Αμέσως οἱ δυὸ ἀντίπαλοι διασταύρωσαν τὰ ξίφη τους, ἐνῶ οἱ ὑπηρέτες φώναζαν, ὁ Λουμπὲν σταυροκοπιόταν, ἡ κυρὰ Ταχτσόν λιποθυμοῦσε κι' ὁ Λανδρὺ ἔτρεχε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν περίπολο...

"Επειτα ἀπὸ μερικοὺς διαξιφισμούς, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ Παρνταγιὰν ἐφείσθη ἐπανειλημμένως τῆς ζωῆς τοῦ ντ' 'Ασπερμόν, ὁ ναχλαστήρκε τέλος νὰ στενοχωρήσῃ τόσο τὸν ἀντίπαλό του, ὥστε νὰ τὸν κάνῃ νὰ ὁπισθοχωρήσῃ καὶ ν' ἀκουμπήσῃ στὸν τοῖχο.

"Οταν τὸν ἔφερε πειὰ στὸ ἀτροχόφητο, τοῦ κατάφερε ἕνα γρήγορο μα καὶ τοῦ τρύπησε τὴ δεξιὰ ὠμοπλάτη.

'Αμέσως ὁ ντ' 'Ασπερμὸν σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητος.

'Ο Παρνταγιὰν ἔβαλε πάλι ἀτάραχος τὸ σπαθί του στὴ θήκη του καί, βγαίνοντας ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

Μέσα στὴ βία του, ξέχασε τὸν Πιπώ. 'Ο ἔξυπνος σκύλος ἔβαλε τὰ παρακολούθησε.

"Επειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ Παρνταγιὰν βρισκόταν στὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Σφύρας».

—Κατερίνα ! ἐ... Έ, κυρὰ Κατερίνα ! φώναξε, μπαίνοντας μέσα.

'Η ξενοδόχισσα, ἀκούγοντας τὶς φωνὲς τοῦ Παρνταγιάν, ἔτρεξε κι' ὁ Παρνταγιὰν ἄρχισε νὰ τῆ μιλᾶ γιὰ τὸ γυιό του.

Αὐτὴ τοῦ ἀπάντησε, ὅτι ὁ νέος κοιμόταν ἀπὸ τὶς ἐννέα, κατόπιν βγῆκε ἔξω καὶ δὲν ξαναμπῆκε πειά.

'Ο Παρνταγιὰν δυσαρεστήθηκε ἀπ' τὶς ἀποφάσεις αὐτές.

"Εξαφνα ὅμως, ὁ Πιπὼ ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ. 'Αμέσως ὁ Παρνταγιὰν ἔτρεξε ἔξω καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε μαζὺ μὲ τὸ γυιό του...

—Τὸ νοῦ σου, πατέρα ! πρόφτασε νὰ πῇ ὁ νέος.

τελευταῖος. Μὲ κυνηγοῦν....

. . . . . .

Νὰ τί συνέβη στὸν Παρνταγιὰν μὰ ἀπ' τὴ στιγμὴ τῆς τραγικῆς του φυγῆς ἀπ' τὸ Λοῦβρο.

Πρῶτα—πρῶτα φρόντισε νὰ τρέξῃ στὸ γαμπρό του Μονιορανσύ, ὅπου περίμενε τὸν φίλο του, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε ἕνα ἐπειτα ἀπὸ ὥρα.

'Ο στρατάρχης τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του λέγοντας :

—"Ω, ἀγαπημένο μου παιδί !... Χαρὰ στὴ ζωή μου σὲ σένα... Μάθε ὅτι ἀπὸ σήμερα εἶσαι φιλοξενῶ στὸ σπίτι μου... Πρέπει μάλιστα νὰ μείνῃς ὁπωσδήποτε ἐδῶ, γιατὶ διατρέχεις μεγάλο κίνδυνο ἂν βγῇς ἔξω..

—Συγνώμην, ἐξοχώτατε... "Εδωσα ἄλλοτ τὸ λόγο μου, ἀπαντᾶ ὁ Παρνταγιάν, ὑποκλινόμενος.

'Ο Φραγκίσκος δὲν ἐπέμεινε. Εἶπε μόνον στὸν Παρνταγιάν :

—"Αν σᾶς ζητήσω, ποῦ θὰ σᾶς βρῶ, ἐπιτὰ ;

—Θἄρχομαι νὰ σᾶς βλέπω καθημερινῶς, ἐξοχώτατε. Μοῦ ὡστόσο στὸ πανδοχεῖο ἡ «Σφύρα».

Κατόπιν ὁ νέος ἀποχαιρέτησε τὸν στρατάρχη, ὁ ὁποῖος τὸν ἔβλιασε μὲ καλωσύνη καὶ στοργή. Στὸ δρόμο ὅμως ὁ Δὰν ντὲ Παρνταγιάν δὲν ἀντελήφθη ὅτι κάποιος ἄρχισε νὰ τὸν παρακολουθῇ.

'Ο δυστυχισμένος νέος ἦταν βυθισμένος στὶς αἰσθηματικὲς ὀνειροπολήσεις καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῇ τὸν Μωρεβὲρ ποὺ ἀκολουθοῦσε ἀποπάσω του μὲ προφύλαξη. "Ετσι, ὅταν ἔφτασε ἀπέναντι τὴν ἐξοχικὴ κατοικία τοῦ μὲ προφύλαξη. "Ετσι, ὅταν ἔφτασε ἀπέναντι τὴν ἐξοχικὴ κατοικία τοῦ πανδοχείου, ὁ Μωρεβὲρ κάλεσε ἕναν φρουρὸ καὶ τοῦ εἶπε δυὸ λόγια.

'Ο φρουρὸς ἔφυγε γρήγορα καὶ γύρισε μ' ἐνίσχυση.

Τώρα μόνον ὁ Παρνταγιὰν κατάλαβε πῶς τὸν παρακολουθοῦσαν.

Συγχρόνως ἄκουσε τοὺς διώκτας του νὰ φωνάζουν :

—Πιάστε τον ! Πιάστε τον !...

Μερικοὶ πολῖτες, ἀκούγοντας τὶς φωνές, ἔτρεξαν γιὰ νὰ τρέξουν τὴ βοήθειά τους.

'Ο Παρνταγιὰν τράβηξε τότε τὸ μακρύ του μαχαίρι καὶ ἀποφάσισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐνοχλητικούς. Ἡ γνώμη ὅμως ἐξακολουθοῦσαν ὅπως πρῶτα :

(Δυνάμεθα)

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΥΔΡΑΙΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

Τὸ Αἰγαῖον ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Ὁ τρόμος τῶν πειρατῶν. Πῶς αἰχμαλωτίστηκε ἀπ' τοὺς 'Αλγερίνους πειρατὰς ὁ Δαμιανὸς Γκίκας. Καὶ πῶς ἔπεσε στὰ χέρια τῶν "Αγγλων. Αἰχμάλωτος στὴν Αὐστραλία. Ἡ «Ἱερὰ Σύναξις» ποὺ τοῦ δίνει δύναμι κι' ἐλπίδες. Τὰ γράμματά του πρὸς τὸν Κουντουριώτη. Πῶς τὰ ἔστελνε. Ὁ γυρισμός του στὴν "Υδρα. Ἡ δράσις του κατὰ τὴν 'Επανάστασι, κτλ. κτλ.

Ο Αἰγαῖο γιὰ πολλοὺς αἰῶνες ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ πειρατὲς κάθε ἔθνους καὶ κάθε φυλῆς. Κι' ἂν σήμερα ἕνα ταξεῖδι στὰ γαλάζια νησιά του ἀποτελεῖ ἀπόλαυσι, τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας καὶ στοὺς χρόνους ἀκόμα τῆς 'Ελληνικῆς 'Επαναστάσεως, ἦταν γεμᾶτο κινδύνους. 'Ο ταξειδιώτης δὲν ἤξερε ἂν θὰ ξαναγύριζε στὸ σπίτι του ἢ θὰ καταντοῦσε νὰ πουληθῇ σκλάβος στὴν Τουρκιά, στὴν Αἴγυπτο ἢ σ' αὐτὴ τὴν Εὐρώπη. Γιατὶ τὸ ἐμπόριο τῶν δούλων ἦταν τότε στὴν ἀκμή του.

"Ενα ἀπὸ τὰ θύματα τῶν πειρατῶν τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, εἶνε κι' ὁ 'Υδραῖος κατερὰν Δαμιανὸς Γκίκας. Ἡ Ἱστορία του, ποὺ μοιάζει μὲ τὸ παραδοξώτερο μυθιστόρημα, εἶνε πέρα καὶ πέρα ἀληθινή.

Στὰ 1800 ἕνα 'Υδραϊκὸ καράβι (τρεχαντῆρι) εἶχε πάει στὴν 'Αττάλεια τῆς Μικρᾶς 'Ασίας γιὰ νὰ φορτώσῃ σιτάρι γιὰ τὴν "Υδρα. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ "Υδρα, ἐξ αἰτίας τοῦ στουδαίου ἐμπορικοῦ στόλου της, ὠνομάζοταν «Μικρὴ 'Αγγλία». Τὰ καράβια της κουβαλοῦσαν ἄφθονα πλούτη στὸ νησί, ποὺ τόσο ἀποτελεσματικὰ ἐχρησιμοποίησε κατόπιν τὸ χρῆμα αὐτὸ γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς 'Ελλάδος.

Μεταξὺ τοῦ πληρώματος τοῦ 'Υδραΐικου τρεχαντηριοῦ ἦταν κι' ὁ Δαμιανὸς Γκίκας, ἕνα παλληκάρι νέο καὶ γεμᾶτο ζωή. Καθὼς βλέπομε τὸ τρεχαντῆρι γύριζε στὴν "Υδρα φορτωμένο σιτάρι, τοῦ ρίχτηκε καταιμεσῆς τοῦ πελάγους ἕνα 'Αλγερινὸ πειρατικὸ καὶ τὸ αἰχμαλώτισε. Τί μποροῦσαν νὰ κάμουν οἱ ἕξη ἄνδρες τοῦ πληρώματος μπροστὰ στὰ κανόνια τοῦ πειρατικοῦ καὶ στὸ πολυάριθμο ἄρριο πλήρωμά του ; 'Αφέθηκαν λοιπὸν οἱ 'Υδραῖοι ναῦτες στὴν τύχη τους. Μὰ σὲ λίγη ὥρα, ἐνῶ τὸ πειρατικὸ ἔπλεε πρὸς τὸ 'Αλγέρι, συναντήθηκε μ' ἕνα ἀγγλικὸ πολεμικό, τὸ ὁποῖο ἐπετέθη κατὰ τὸ αἰχμαλώτισε μαζὺ μὲ τὸ 'Υδραΐικο τρεχαντῆρι. Ὁ ἄγγλος πλοίαρχος ἀφοῦ παρέλαβε τὸ πλήρωμα καὶ τὸ φορτίο τῶν δύο πλοίων, τὰ βούλαξε κατόπιν μὲ κανονιές. "Οταν ἔφτασε δὲ στὸ Γιβραλτάρ, παράδωσε τοὺς 'Αλγερίνους πειρατὰς καὶ τοὺς 'Υδραίους σ' ἕνα ἄλλο ἀγγλικὸ πολεμικό, ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ μάρῃ πανιὰ γιὰ τὸ Σίδνεϋ, τὴν πρωτεύουσα τῆς Αὐστραλίας.

"Οταν ἔφτασε στὸ Σίδνεϋ τὸ πολεμικό, ὁ Διοικητὴς τῆς ἀγγλικῆς αὐτῆς ἀποικίας παρέλαβε τοὺς πειρατὰς καὶ τοὺς 'Υδραίους καὶ τοὺς ἔστειλε στὸ ἐσωτερικὸ νὰ ἐργαστοῦν, ὑποθέτοντας πὼς καὶ οἱ 'Υδραῖοι ἦσαν πειραταί.

Ὁ Δαμιανὸς Γκίκας, εἶχοσι χρόνων λεβέντης, παραδόθηκε σ' ἕναν Αὐστραλὸ μεγαλοκτηματία, ὁ ὁποῖος εἶχε στὶς ἀπέραντες ἐκτάσεις του μεγάλα κοπάδια ἀπὸ πρόβατα. Κι' ὁ 'Υδραῖος ναύτης ἀνέλαβε νὰ κουρεύῃ τὰ πρόβατα μαζὺ μὲ πολλοὺς ἄλλους ἐργάτες, καὶ νὰ σχηματίζῃ μὲ τὸ μαλλί τους μεγάλα δέματα, τὰ ὁποῖα ἔστελναν στὴν Ἀγγλία.

Τὴν ἡμέρα τῆς καταστροφῆς τοῦ 'Υδραΐικου τρεχαντηριοῦ, ὁ Δαμιανὸς εἶχε περισυρώσει ἕνα μόνο μικρὸ ἀντικείμενο, πολύτιμο ὅμως γι' αὐτὸν στὴ θλιβερὴ τον ἐξορία, μία «Σ ύ ν ο ψ ι». Τὰ βράδυα λοιπόν, ὅταν τελεῖωνε τὴν κοπαστικὴ ἐργασία του, ἐκεῖ κάτω, στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, τόσο μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο του νησί, ἄνοιγε τὸ ἱερὸ του βιβλίο καὶ μέσα στὶς προσευχές του εὕρισκε παρηγοριὰ κι' ἀνακούφισι. Τοῦ φαινόταν ὅτι ξαναγύριζε στὴν "Υδρα, στὸ φτωχικό του σπίτι, ὅπου τὸ βράδυ, ὅταν ἦταν παιδί, ἡ μάνα του τοῦ διάβαζε διάφορες προσευχές, πρὶν ἀποκοιμηθεῖ.

Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν κι' ἐλπὶς γυρισμοῦ στὴν "Υδρα δὲν ὑπῆρχε καμμία, γιὰ τοὺς δύστυχους αἰχμαλώτους. Ὁ Δαμιανὸς Γκίκας ἔλεγε ἀπ' τὴ μεγάλη νοσταλγία ποὺ αἰσθανότανε γιὰ τὸ νησί του. Ποθοῦσε νὰ ξαναδῇ τὴν "Υδρα. Καὶ πάνω στὴν ἀπελπισία του συρίστηκε ἕνα πρωτότυπο σχέδιο ἀποδράσεως. Κάθε φορὰ δηλαδὴ ποὺ τὸ ἀργεντινὸ του ἔστελνε δέματα μαλλιῶν στὴν 'Αγγλία, μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δέματα αὐτά, ὁ Γκίκας ἔκρυβε ἕνα γράμμα γιὰ τὸ Γραφεῖο τῶν Κουντουριώτη, τὸν προϋχοντα τῆς πατρίδος του, τὸν προστάτη τῶν 'Υδραίων. Γιὰ νὰ μὴ καταστραφῇ μάλιστα τὸ γράμμα, τὸ ἐτύλιγε μέσα σ' ἕνα ξύλινο κουτὶ ποὺ τὸφτιανε μονάχος του. Στὰ γράμματά του αὐτὰ ὁ Δαμιανὸς ἐξιστοροῦσε τὴν περιπέτεια ποὺ τὸν ἔριξε στὸ ἄλλο ἡμισφαίριο καὶ παρακαλοῦσε τὸν Κουντουριώτη νὰ τὸν λυτρωθῇ καὶ νὰ φροντίσῃ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

'Αλλὰ περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ τὰ γράμματά του δὲν ἔφερναν ἀποτέλεσμα.

Τέσσερα χρόνια διάβηκαν ἔτσι μέσα στὴν ἀγωνία τῆς προσδοκίας, ὅταν ξαφνικὰ τὸν πέμπτο χρόνο ὁ ἀφεντικὸς τοῦ Δαμιανοῦ τοῦ εἶπε μιὰ μέρα νὰ τοιμαστῇ νὰ πάῃ στὸ Σίδνεϋ, ὅπου τὸν ζητοῦσε ὁ ἄγγλος κυβερνήτης. Γεμᾶτος ἐλπίδες ὁ Δαμιανὸς τράβηξε γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Παρουσιάστηκε στὸν κυβερνήτη, κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀνακοίνωσε ὅτι ἔχει διαταγὴ ἀπὸ τὴν κυβέρνησι τῆς 'Αγγλίας νὰ τὸν στείλῃ ἀμέσως στὸ Λονδίνο, μὲ τὸ πρῶτο καράβι ποὺ θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ Σίδνεϋ γιὰ τὴν 'Αγγλία.

Λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ὁ Δαμιανὸς Γκίκας ἀπὸ τὴ χαρά του, ὅταν ἄκουσε τὴν εὐχάριστη αὐτὴ εἴδησι. Κατάλαβε ὅτι ὁ Κουντουριώτης εἶχε λάβει ἕνα ἀπ' τὰ γράμματά του κι' ἐνήργησε γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί του.

Μπῆκε λοιπὸν τὴν ἴδια μέρα σ' ἕνα καράβι, φορτωμένο μαλλὶ κι' ἄλλα προϊόντα προοριζόμενα γιὰ τὸ Λονδίνο, καὶ μετὰ σαράντα δύο ἡμερῶν ταξεῖδι, ἔφτασε στὸ Λονδίνο. Ἐκεῖ, ἐλεύθερος πειά, μπῆκε σ' ἕνα ἀγγλικὸ καράβι ναυλωμένο γιὰ τὴ Σμύρνη, κι' ἀπὸ τὴ Σμύρνη τράβηξε γιὰ τὴν "Υδρα, μ' ἕνα 'Υδραΐικο τρεχαντῆρι, μὲ τὸ κεμέρι γεμᾶτο. 'Εκατὸν ἕξη ἐγγλέζικες λίρες τοῦ εἶχαν μείνει ἀπὸ τὴν ἐργασία του στὴν Αὐστραλία, ποσὸν σεβαστὸ στὴν ἐποχή του...

"Οταν ἔφτασε στὴν "Υδρα ὁ Γκίκας πῆγε πρῶτα-πρῶτα νὰ προσκυνήσῃ τὸν «ἅρχοντα» Γιώργη Κουντουριώτη καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὸ λυτρωμό του. Ἀπ' αὐτὸν ἔμαθε ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ γράμματά του ποὺ ἔχωνε μέσα στὶς μπάλες τῶν μαλλιῶν, βρέθηκε ἀπὸ τὸν ἄγγλο ἔμπορο στὸν ὁποῖο ἐστέλλοντο τὰ μαλλιὰ κι' ἐκεῖνος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ τὸ στείλῃ στὸν Κουντουριώτη, ὁ ὁποῖος ἐνήργησε καὶ τὸν ἐλευθέρωσε.

'Ο Δαμιανὸς Γκίκας, ὅταν σὲ λίγο ἄρχισε ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασι, ἔτρεξε νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του. Παλληκάρι ἀληθινό, ἔλαβε μέρος σὲ πολλὲς ναυμαχίες, ὑπὸ τὸ ναύαρχο Γιώργη Σαχίνη. Εἶχε πάντα στὸν κόρφο του τὴ «Σ ύ ν ο ψ ι» του, ποὺ τὸν συντρόφευε καὶ τὸν παρηγόρησε στὴν ἐξορία του. Τὴν εἶχε, ὅπως ἔλεγε, γιὰ φυλαχτό, καὶ πράγματι ὄγῆκε ἀβλαβὴς ἀπ' ὅλους τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐπαναστάσεως. Ὅταν ἡ πατρίδα ἐλευθερώθηκε, δὲν ζήτησε βαθμοὺς κ' ἀποζημιώσεις. Νέος ἦταν ἀκόμη, μποροῦσε νὰ δουλέψῃ. Ἔφυγε λοιπὸν ἀπὸ τὸ νησὶ του καὶ πῆγε στὴ Σύρο ποὺ ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν ναυτικὴ κ' ἐμπορικὴ ἀκμή της. Δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴ θάλασσα, ποὺ τὸν τραβοῦσε σὰν ἐρωμένη. Γύρισε λοιπὸν πλοίτος στὴ Σύρο. Κι' ἔζησε πολὺ καλὰ μὲ τὴ δουλειά του.

Ἐκεῖ τὸν γνώρισα γέρο πειὰ ὁ 'Υδραῖος ἱστοριοδίφης κ. Ι. Παπαμανώλης, στὸν ὁποῖο διηγήθηκε τὴν περιπετειώδη ζωή του. Τοῦ ἔδειξε μάλιστα καὶ τὴν ἀγαπημένη του «Σ ύ ν ο ψ ι», ποὺ δὲν τὴν ἀποχωρίζοταν ποτέ.

—Αὐτὴ εἶνε ὁ σωτήρας μου, ἔλεγε, γιατὶ αὐτὴ μοῦ ἔδωσε τὴ δύναμι νὰ ὑποφέρω τὰ τόσα βάσανα καὶ τοὺς ὑπεράνθρωπους κόπους στὴν ἐρημιὰ τῆς Αὐστραλίας, περιμένοντας τὴν ἀπελευθέρωσί μου...

Κι' ἐχάιδευε μ' ἀγάπη τὸ παλιὸ πρόσωπό του ὁ γερόλυκος τῆς θάλασσας, ἐνῶ τὰ μάτια του βουρκώναν στὴν ἀνάμνησι τῶν περασμένων.

ΠΩΣ ΝΑ ΝΤΥΝΕΣΘΕ

(Τοῦ ΜΟΝΤΕΓΚΑΤΣΑ)

Καλύτερα νὰ φορᾶς μοῦχα χειμωνιάτικα τὸ καλοκαίρι, παρὰ ροῦχα καλοκαιρινὰ τὸ χειμῶνα.

—Προτιμότερο νὰ ἱδρώνῃς παρὰ νὰ κρυώνῃς.

—"Αμα ἐνακούσῃ τὸ πρῶτο κρύο, φόρεσε ἀμέσως ζεστὰ ροῦχα. "Αμα ὅμως φτάσῃ ἡ μεγάλη ζέστη, περίμενε νὰ περάσουν πρῶτα λίγες μέρες κι' ἐπειτα ντύσου ἐλαφρότερα.

—'Αντεπεξέρχεται κανεὶς πρὸς τὸ ψῦχος καλύτερα μὲ ἐλαφρὰ ροῦχα παρὰ μὲ χοντρά.

—Βάλε στὴν ἄκρη κάθε ροῦχο ποὺ ἐμποδίζει ἔστω καὶ μιὰ κίνησι τοῦ σώματός σου.

ΣΟΦΑ ΔΟΓΙΑ

Τίποτε δὲν εἶνε βαρύτερο φορτίο ἀπὸ μιὰ γυναίκα μὲ πολλὴ προῖκα.

Α ν τ ι φ ά ν η ς

—'Υπάρχουν γυναῖκες ποὺ καὶ τὸ διαβόλο θὰ παντρεύτηκαν ἂν ἦταν πλούσιος. Ο ὐ γ κ ὼ

—'Ο ἔρως εἶνε τύραννος ποὺ δὲν λυπᾶται κανένα.

Κ ο ρ ν ή λ ι ο ς

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχ. 3. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς των παρὰ τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτον τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐν δραχμῶν πέντε, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ἡ πρὸ τοῦ Κάρτ-Ποστὰλ σελὶς θὰ διατίθεται στὸ ἑξῆς—ἐφόσον ὑπάρχουν βέβαια—γιὰ τὰ ἐπιτυχῆ ποιήματα καὶ διηγήματα τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ἐτσι καὶ χῶρος γιὰ τὰς ἀπαντήσεις θὰ μένη στὴ σελίδα τῶν Κάρτ-Ποστάλ· καὶ τὰ ἀπολύτως ἐπιτυχῆ ἔργα θὰ δημοσιεύωνται τιμαριτικῶς, ἀρκεῖ—ἐπαναλαμβάνομεν—νὰ ὑπάρχουν. Προκειμένου περὶ τῶν ποιημάτων, θὰ τὰ συγκεντρώνουμε καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσωμε ὅταν θἆναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ γεμίσουν στήλη ἡ σελίδα.

Γ. Ζαχαριάδην, Πειραιᾶ. Εὐχαριστοῦμεν πολύ, ἀλλὰ τὰ ἔχουμε. Κ. Λ., Ἀνδρίτσαινα. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Δὲν εἶσθε ἡ μόνη Ἑλληνὶς μητέρα ποὺ διαβάζει κι' ἀγαπᾶει τόσο τὸ «Μπουκέτο». Τὸ «Μπουκέτο» εἶνε πράγματι κοσμαγάπητο. Τὰ δυὸ μυθιστορήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα μᾶς γράφετε τὰ ἔχουμε. Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἐ. Π., Παρίσι. Ἡ μετάφρασις τοῦ Λεοπάρδι ὄχι καλή. Μὰ γιατί χρησιμοποιεῖτε τέτοια γλῶσσα σὲ λογοτεχνικὰ κομμάτια; Δὲν τοὺς πηγαίνει καθόλου, τὰ καταστρέφει. Ζ. Φ. Υ. Ρ. Ι. Τ. Ο. Α., Ἀλεξάνδρειαν. Ἐμπρὸς λοιπόν! Στεῖλτε ὅ,τι ἔχετε νὰ δοῦμε τί πρόγματα γράφετε, τί μεταφράζετε καὶ πῶς μεταφράζετε. Π. Λ. Β. Α. Ν. Ο., Ἄνω Ἀμπελόκηποι. Ὄχι καλὸ τὸ ποίημά σας. Καλοὶ οἱ μοντερνισμοὶ στὴν ποίηση, μὰ χρειάζεται πρῶτα-πρῶτα ποίησις. Μ. Β., Ἐνταῦθα. Ὄχι χρήσιμα τὰ σχολικά. Τί νὰ τὰ κάμουμε; Δ. Ι. Ο. Ν. Α. Ρ. Γ. Ο. Ν., Φτερινὸν (Λευκάδος). Ἀν ὁ κ. Σωτηρίου σᾶς ἔδωσε καλὴ τιμὴ νὰ τὸ δώσετε, γιατί δὲν δέχεται πολλὰ πράγματα. Τέτοια χειρόγραφα θρησκευτικὰ ἀφθονοῦν στὴν Ἀθήνα. Εἶνε γεμάτα τὰ παλαιοπωλεῖα καὶ κανεὶς δὲν τ' ἀγοράζει. Κ. Ρ. Ι. Ν. Ο. Ν. Τὰ ποιήματά σας ὄχι ἀπολύτως καλά. Γ. Κ. Α. Τ. Σ. Ι. Κ. Α. Δ. Ε. Λ. Η. Ν., Μυτιλήνην. Ὄχι χρήσιμα. Εὐχαριστοῦμεν. Δ. Ι. Ο. Ν. Σ. Τ. Α. Μ. Α. Τ. Ε. Λ. Α. Τ. Ο. Ν., Ἐνταῦθα. Ὄχι ἐπιτυχὲς τὸ ποίημά σας. Α. Γ. Ρ. Α. Μ. Μ. Α. Τ. Ο. Υ. Π. Ο. Ι. Η. Τ. Ἡ. Ν., Τρίκκαλα. Ὄχι ἐπιτυχὲς τὸ διήγημά σας. Ἐντελῶς πρωτόλειον. Τ. Σ. Α. Ρ. Ι. Ἀ. Ν. Δ. Ρ. Ι. Κ. Ο. Π. Ο. Υ. Λ. Ο. Υ, Θεσσαλονίκην. Σᾶς ἀπαντήσαμε. Π. Β., Πειραιᾶ. Ὄχι χρήσιμον. Ε. Ν. Α. Υ. Α. Ρ. Μ. Ι. Ω. Τ. Ι. Σ. Σ. Α. Ν. Τὸ πεζογράφημά σας καλοστοκιο. Ὄχι δημοσιεύσιμο δηλαδή. Κ. Μ. Ε. Λ. Ε. Τ. Η. Ν., Λαμίαν. Σχολικὰ ὄχι. Εὐχαριστοῦμεν πάντως. Φ. Ι. Λ. Ο. Π. Α. Τ. Ρ. Ι. Η. Ν., Ρόδον. Ἡ μετάφρασις τοῦ Δάντη ὄχι ἐπιτυχής. Ἐπίσης καὶ τὸ πρωτότυπο ποίημά σας ἀνεπιτυχές. Λ. Ἰ. Ν. Α. Ν. Κ. Α. Λ. Υ. Τ. Ο. Ν. Ἐνταῦθα. Τὸ νέο σας διήγημα ὁ «Ὄρκος» ἀρκετὰ καλύτερο τοῦ προηγουμένου. Γράφετε λοιπὸν κι' ἐλπίζετε. Θὰ δημιουργήσετε πολὺ καλὰ ἔργα μιὰ μέρα. Π. Τ. Α. Λ. Ι. Α. Δ. Ω. Ρ. Ο. Υ, Λευκωσίαν. Ἀπὸ τὰ ποιήματά σας ξεχωρίσαμε ἕνα, τὸ καλύτερο, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ στὴν εἰδικὴ σελίδα τῶν νέων συνεργατῶν μας. Π. Π. Α. Π. Α. Ν. Α. Ο. Υ. Μ., Θεσσαλονίκην. Οἱ στίχοι σας ὄχι καλοί. Ρ. Ο. Δ. Ε. Ν. Κ. Ρ. Α. Ν. Τ. Ζ., Τὸ ποίημά σας ὄχι ἀπολύτως καλό. Στεῖλτε κάτι καλύτερο. Γιατί μπορεῖτε ἀναμφιβόλως νὰ γράψετε πιὸ ὡραίους στίχους. Μ. Ι. Χ., Π. Τ. Ο. Ε. Λ. Η. Ν., Χαλκίδα. Πρέπει νὰ σᾶς ἀπαντήσαμεν ἤδη. Κυττάτε στὰ προηγούμενα τεύχη. Ε. Υ̓. Α. Γ. Γ. Ε. Λ. Ο. Ν., Ἐνταῦθα. Τὸ διήγημά σας ὄχι καλό. Τὰ ποιήματά σας ἐπίσης... δὲν εἶνε ποιήματα!... Ἰδοὺ τὸ δεύτερο:

Θὰ μὲ θυμᾶσαι καὶ θὰ κλοῖς
καὶ θὰ μετανοήσῃς
τὸ τί εἶχες καὶ τί ἔχασες
ἀργὰ θὰ τὸ γνωρίσῃς.

Α. Ρ., Κων)πολιν. Τὸ ποίημά σας «Ἡ ἐμφή Ἀγάπη» πολὺ τρυφερόν, μὰ ὄχι... ποίησις, γιὰ τὸ Θεό!... Ἰδοὺ αὐτό. Ἂς ἰδοῦν καὶ ἂς κρίνουν οἱ ἀναγνῶσται μας:

Ἀγαπῶ δὲν τὸ ἀργοῦμαι
Ἀλλὰ τῶχω μυστικὸ
Νὰ τὸ πῶ τὸ συλλογιοῦμαι
Εἰς τὸ πρόσωπο αὐτό.

Ὄχι ἀπὸ φόβο, ὄχι
Οὔτε ἀπὸ ἐντροπή
Μ' ἀπὸ τί θὰ μ' ἐρωτήσις
Ἡ τόση σου ἡ σιωπή.

Εὔκολο θὰ τὸ νομίζῃς
Ν' ἀγαπᾶη τις κρυφὰ
Καὶ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ
Σὰν τὸ κρύμα στὸν παπᾶ.

Θέλει θάρρος κ' εὐγλωττία
Ὕφος ἱκετευτικὸ
Καὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃς πλήρως
Πρέπει νὰ τόβρῃς μοναχό.

Ἀκόμη νὰ γονυπετίσῃς
Ὡς ἂν νὰ ἦναι παναγιά
Ἂν τό ἰδῆς νὰ σοῦ ἀρνεῖτε
Τὴν εὐτυχία ποὺ σοῦ κρατᾶ.

Καὶ μὲ χαμηλὴ φωνὴ
Πές το σ' ἀγαπῶ
Ἀλλ' ἀπὸ φόβο ν' ἀρνηθῇς
Νὰ σοῦ τό πῶ δειλῶ

Δόσμου τό λοιπὸν ἐσύ
Θάρρος νὰ μιλήσω
Κι' ὁρκήσου πῶς δὲν θ' ἀρνηθῇς
Δι' ὅτι σοῦ ζητήσω.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ν, Θεσσαλονίκην. Τὸ γράμμα σας ἐξυπνο. Μὰ τὰ ποιήματά σας ὄχι καλά. Καλούτσικο τὸ σατυρικό, ἡ «Καντάδα», καὶ τὸ

Χθὲς κάτω ἀπ' τὸ σπίτι σου, σοῦ ἔκανα καντάδα
μὰ ἔπαθα μιὰ συμφορὰ ποὺ μοῦρχεται ζαλάδα
καθὼς γλυκὰ τραγούδαγα κοιτάζοντας τὰ ἄστρα
ἀλοίμονον! ἐδέχτηκα στὰ μοῦτρα μου μιὰ γλάστρα!

Α. Κ α λ α τ ζ ή ν, Βόλον. Δυστυχῶς τὸ ποίημά σας ὄχι καλό. Ζ η κ ί δ η ν, Θεσσαλονίκην. Ὄχι χρήσιμα. Εὐχαριστοῦμεν. Κ. Α τ σ ά δ η ν, Καρδίτσαν. Λυπούμεθα πολὺ ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ σᾶς εὐαρεστήσωμε τὴ χάρι, γιατὶ δὲν δημοσιεύουμε φωτογραφίες. Α. Π., Σύρον. Τὸ ποίημά σας ἐντελῶς κοινό, δυστυχῶς. Γ. Ἀ ν τ ω ν ά τ ο ν, Πειραιᾶ. Τὸ διήγημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ μπερδεμένο, ἀκατανόητο. Ἡ φράσις σας ὅσο νὰ σὲ μάκρος ἀτελείωτο καὶ τὸ καθιστοῦν... χαῶδες! Ἰδοὺ τὸ ἀρχὴ τοῦ:

«Ἕνα Ἀπριλιάτικο βράδυ ποὺ ὅλα τριγύρω στὴ φύση ἦσαν μελαγχολικὰ καὶ μόνον κάπου-κάπου λίγες σταγόνες ὕδατος ἔπεσαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν σὰν νἄθελαν νὰ δείξουν τὴν λύπη γιὰ τὰ φριχτὰ πάθη τοῦ Οὐρανθρώπου κείνες τὶς ἡμέρες, καὶ ἔτσι δὲν πρόφθαναν νὰ πέσουν στὴ γῆ ὅτε ποῦ καὶ ποῦ πρόβαινε ἡ Σιωπὴ τῆ τῶν μοναχῶν παρηγοριὰ καὶ οὔτω τὰ πάντα ἀνεζωογόνητο. Ἀλλ' ὁ πόνος, ἡ λύπη, ἡ ἀγωνία τοῦ Οὐρανίου Πτεροῦ ἦσαν μεγάλωνε καὶ γρήγορα ξέσπασε σὲ ἀπαρηγόρητο χοντρὸ δάκρυ καὶ ὥρες ὁλόκληρες ἔπιπταν στὴν γῆ. Δυστυχισμένη πλάσις!! Πόσον καλὴ εἶσαι ποὺ δέχεσαι τὰ παράπονά μας!! Σὺ ἡ παρηγοριὰ τῶν ἀνθρώπων, δέξου λοιπὸν καὶ μένα τὸν πόνον μου...

«Κεῖνο τὸ βράδυ, δύο φίλοι, ὅλως μοιραίως συναντηθέντες στὴν πηγαινερχομὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἄλλοι πήγαιναν στὴν Ἐκκλησία ν' ἀκούσουν τοὺς χαιρετισμούς, ἄλλοι πήγαιναν στὰ σπίτια των, ἄλλοι στὰς θραδυνὰς των ἐργασίας, καὶ ἄλλοι στὰ ραντεβοῦ των. Ὁ Αἰμίλιος καὶ ἡ Νίνα σύναψαν φιλίαν ὡρκισθέντες αἰώνιαν ἀγάπην, μίλησαν πῶς ἡ τυχαία συνάντησις των θὰ ἦτο εὐτυχία των, κάθησαν λίγη ὥρα μαζύ... χωρίστηκαν μὲ τὴν ἐντύπωσιν πῶς θὰ ἐβλέπονται συχνά. Τὸ ἄλλο βράδυ ἀπεμακρύνθησαν μὲ πιὸ χαρὰ καὶ τοῦτοι ἡ χαρὰ καὶ τῶν δύο ἐχάθη ἐξανε γιατὶ ἐβλεπαν πῶς θὰ ἐχωρίζοντο ποτέ, κλπ.

Γ. Φ ω τ ο μ ά ρ α ν, Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς καὶ τὰ τῆς ἐπιστήμης ἔχουν ἀπολύτως καλὰ διάζεστε λοιπόν. Διαβάζετε καὶ ἔχετε ὑπομονή. Ξανάνομοσιευόμενα ὅμως καὶ Δ. Δ ι ο υ δ ή ν, Κυφισσιά. Τὸ ποίημα σας δυστυχές. Δὲν εἰμεθα καὶ τόσο αὐστηροί. Τὰ ποιήματα ποὺ δὲν νομίμως συβαίνει νὰ ἀπορρίπτωμεν ἀποστυχαίνει. Δ. Κ ό κ κ ι ν ο ν, Ἄνδρον. Πάγετε ἐμπιστευτικὰ ὅτι σᾶς λέμε. Μιλᾶμε πάντα κριτικῶς καὶ δίνομε καὶ συμβουλὲς σκέτα σας καὶ διπλὲς. Ἀρκεῖ νάναι καλὰ μᾶς ὁποχρεώσετε ὅ,τι θέλετε στὴν Ἄνδρο τέτοια πράγματα ἐλπίζομε τοῦ Θεοῦ θέλημα τῆς ἀδελφῆς του. Τὰ πάντα ἀπολύτως καλὰ Εὐχαριστοῦμεν. Τ. Γ α ρ ά ν η, Λάρισα. Εὐχαριστοῦμεν καλά σας λόγια. Ἡ ἐφημερὶς ἴσως ἐκδοθεῖ σὲ δεκαπενθήμερο γρήγορα ὅμως. Πολλοὶ τὸ ζητοῦν καὶ θὰ προσπαθήσωμε τοὺς εὐχαριστήσωμε. Σχετικὰ ἐπιστολὴν θὰ δημοσιεύσωμε σειρές. Ἀρχίσαν ἤδη ἡ Ἱστορία Ἀ σ π ά λ α κ α. Ἀπὸ τὰ σημερινὰ μά σας «Μὴ Μεθύσεις» καὶ τὴν ἀρχή. Ἰδοὺ:

Θέλω νὰ πιῶ στουπὶ νὰ

Θέλω ἀναίσθητος νὰ μεί
ἀπ' τὸ πολὺ πολὺ κρασὶ
καὶ μέσα στοῦ κρασιοῦ

νὰ πνίξω κάθε παραξέν
ποὺ φέρνης στὸ μυαλό μ

Ἡ συνέχεια τοῦ ποιήματος νει πολύ, ἀδυνατίζει. Διαφθεί το.

Τὸ γραμμόφωνον κατήντησε τὸ ἀγαπητότερον μέσον ἐκλαϊκεύσεως τῆς μουσικῆς

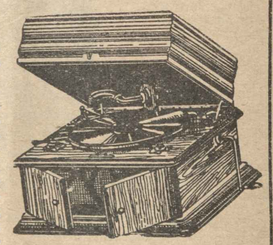

Χωρὶς αὐτὸ κανένα σπίτι δὲν εἶνε τέλειο. Ὅλοι, νέοι καὶ γέροι, μαζεύονται γύρω του. Μ' αὐτὸ ἡ νεότης ἔχει στὴ διάθεσί της τὶς πιὸ φημισμένες ὀρχήστρες τοῦ κόσμου, ποὺ παίζουν τοὺς τελευταίους χορεοὺς τῆς ἐποχῆς. Χάρις σ' αὐτό, οἱ γέροι ξαναζοῦν τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τῶν νειάτων των, ἀκούοντας τὶς ὡριότερες καντάδες ποὺ τραγουδοῦσαν στὶς ἐκλεκτές των. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ κανεὶς τὸ γραμμόφωνο πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα ἔργανον μὲ τὶς τελευταῖες τελειοποιήσεις. Τὸ γραμμόφωνον ΣΤΑΡΡ τύπου XXII εἶνε τὸ μοναδικὸν ἔργανον ποὺ συγκεντρώνει τὰ χαρίσματα αὐτά:

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ

Πώλησις μὲ μηνιαίας δόσεις παρὰ τῇ:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Στοὰ Ἀρσακείου 12, Πειραιεὺς: Φίλωνος 48
ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: Βενιζέλου 22α. ΠΑΤΡΑΙ: Ρήγα Φερραίου 84.
ΒΟΛΟΣ: Ἑρμοῦ 111.

Lingerie

Combinaisons, Chemises de nuit
Barbes, Pyjamas, Liseuses

Ἐργασία ἐπιμεμελημένη χειρός
Μεγάλη συλλογὴ
εἰς ὡραῖα σχέδια

Etam

Βουκουρεστίου 8

Ἀναλαμβάνομεν παραγγελίας ροικῶν

Ο ΥΠΝΟΣ ΣΑΣ...!

...Τοῦ ὁποίου τὴν ἡρεμίαν θέλετε νὰ ἐξασφαλίσετε ἀπὸ τῆς ἐκνευριστικὲς τσιμπιὲς τῶν ἐντόμων, προστατεύεται μὲ μερικοὺς ψεκασμοὺς Μπλὰκ Φλάγκ. Τὸ Μπλὰκ Φλαγκ σκοτώνει τὰ ἔντομα. Τοὺς ἀφαιρεῖ κάθε δύναμι νὰ ἐρεθίσουν καὶ μολύνουν τὸ αἷμα. Συνέπεια δὲ ἄμεσος τούτου εἶνε ἡ εὐδιάθετη πρωινὴ ἐγερσις. Εὐοσμο καὶ καθαρὸ τὸ Μπλὰκ Φλάγκ δὲν λεκιάζει. Τὸ Σῆμα τῆς Μούρης Σημαίας ποὺ πρέπει νὰ ἀναζητᾶται ἐπὶ τοῦ δοχείου, εἶνε ἐνδειξις γνησιότητος, ποὺ ἐγγυᾶται τὴν ἀσφαλῆ καταπολέμησιν τοῦ Κουνουπιοῦ καὶ τῆς Σκνίπας μαζὶ μὲ τοσες ἄλλες εὐεργετικὲς χρησεις του.....!

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ

100 ΤΟΙΣ % ΔΡΑΣΤΙΚΟΝ ΕΚΟΤΩΝΕΙ ΚΑΘΕ ΕΝΤΟΜΟΝ

BLACK FLAG

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—
43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ
ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ ΠΕΥΚΗΣ ΚΑΙ ΕΛΑΤΗΣ

ΚΥΡΙΑΙ! ΚΥΡΙΑΙ!
ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΑΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Θέλετε νὰ ἐνδυθῆτε μὲ ἄφθαστο γοῦστο, μὲ Παρισινὸν chic, gout, cachet, κοπτικὴν καὶ ἐφαρμογὴν ἀσυναγώνιστον καὶ... μεγάλην οἰκονομίαν;

Ἐπισκεφθῆτε τὸν οἶκον γυναικείων φορεμάτων

ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΩΝ
ΚΑΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ

Τῆς Ἀκαδημίας τῆς Κοπτικῆς Παρισίων καὶ ἐπὶ 15ετίαν ραπτρικς τῆς ἄλλοτε Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς καὶ ἀνωτέρας κοινωνίας Κωνσταντινουπόλεως.

Haute Couture

ΡΑΠΤΙΚΑ ἀπὸ 250 δρ. καὶ ἄνω.

ΕΤΟΙΜΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ très élégantes ἀπὸ crêpe georgette, crêpe de Chine κτλ., dernier cris, ἀπὸ 700 καὶ ἄνω.

Ταχτικὴ παραλαβὴ νέων Croquis καὶ φιγουρινίων κατ' ἐβδείαν ἐκ Παρισίων. («Ἐνδα ἡ κ. ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ εἶνε πολὺ γνωστὴ εἰς τὰ μεγαλείτερα καταστήματα).

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, Vendriers, χαλλιτεχνικοί.

Ἀκριβὴς καὶ ταχεῖα ἐκτέλεσις παραγγελιῶν.

ΑΘΗΝΑΙ—ὁδὸς ΝΙΚΗΣ 26
(Ζητοῦνται πεπειραμένοι ἐργάτριαι).

Πραγματικὴν ὠμορφιὰν καὶ δροσερότητα προσώπου ἔχουν ὅσαι μεταχειρίζονται τὴν Κρέμαν μας.

Χιλιάδες εὐχαριστηρίους ἐπιστολὰς λαμβάνομεν ἀπὸ ὅσας τὴν μετεχειρίσθησαν, ὅτι εἶνε πραγματικῶς θαυμασία.

Λάμπουσαν λευκάτητα, ἀφαίρεσιν τῶν πανάδων καὶ διατήρησιν ὁροδερότητος αἷς χαρίζει ἡ Κρέμα μας.

—Ζητήσατε τὴν παντοῦ—

Κεντρικὴ Ἀποθήκη: Φαρμακεῖον Κ. Ι. ΡΕΡΑ, Γωνία Πατησίων 17 καὶ Βερανζέρου.

«ΜΗΝΥΤΩΡ»

Στὴ Γλυφάδα καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Καρούσου ἐνοικιάζονται δύο δωμάτια, χώλ, κουζίνα, ὕδωρ πόσιμον, ἠλεκτρικόν, ἀντὶ δραχ. 13.000. Πληροφορίαι: Τυπογραφεῖον κ. Σ. Στραγγάλου, Λέκα 7.

Ὁ Σοβαρὸς κίνδυνος διὰ τὸ βρέφος

Ἐὰν τὰ εἰς τὸ νωπὸν γάλα ἐμπεριεχόμενα μικρόβια ἦσαν κόκκινα, ἀσφαλῶς θὰ ἠδύναντο αἱ μητέρες ν' ἀντιληφθοῦν τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διατρέχουν τὰ διὰ τοῦ νωποῦ γάλακτος τρεφόμενα βρέφη των.

Μὴ ῥιψοκινδυνεύετε τὴν ζωὴν τοῦ βρέφους σας, πρὸ παντὸς κατὰ τὸ καλοκαῖρι, ἀλλὰ τρέφετέ το μὲ Γλάξο τὸ ὁποῖον εἶναι ἠγγυημένον ὅτι δὲν περιέχει μικρόβια καὶ τὸ ὁποῖον διατηρεῖται ἐν ἀρίστῃ καταστάσει.

Ἐρωτήσατε τὸν Ἰατρόν σας.

Α. Ε. ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 52 - ΑΘΗΝΑΙ